

Джулия

Куин

Да завладееш
мистър Бриджъртън

**ДЖУЛИЯ КУИН
ДА ЗАВЛАДЕЕШ МИСТЪР
БРИДЖЪРТЪН**

Превод: Dream Team

chitanka.info

Пенелопе Федърингтън тайно обожава брата на най-добрата си приятелка от... е, като че ли е от цяла вечност. След като през половината си живот го е наблюдавала от разстояние, тя мисли, че знае всичко за него, докато не попада на най-дълбоката му тайна... На Колин Бриджъртън му е омръзнало да го смятат за празноглав чаровник, уморен е от безкрайното еднообразие на живота си. Но когато се връща в Лондон от пътуване в чужбина, внезапно открива, че нищо в живота му не е същото — особено Пенелопе Федърингтън. Момичето, което винаги е било някъде наоколо, внезапно се превръща в жената, която обсебва сънищата му. А когато открива, че и тя има свои тайни, привлекателният ерген трябва да реши... дали тя е най-голямата заплаха, или път към вечно щастие.

ГЛАВА 1

„Мамичките са обединени в своята радост — Колин Бриджъртън се завърна от Гърция.

За онези нежни (и невежи) читатели, които са нови в града тази година — мистър Бриджъртън е трети в легендарната поредица от осем деца Бриджъртън, тъй като името Колин започва с «К»^[1], идва след Антъни и Бенедикт и е преди Дафни, Елоиз, Франческа, Грегори и Хаясинт.

Макар мистър Бриджъртън да няма благородническа титла и не е много вероятно да получи такава, — защото е седми поред в линията за наследяване на титлата на виконт Бриджъртън след двамата синове на виконта, по-големия си брат Бенедикт и неговите трима сина.

Въпреки това, през този сезон, той е считан за доста добър улов, благодарение на богатството, лицето, тялото и най-вече — чара си. Все пак е трудно да се предскаже дали мистър Бриджъртън ще се предаде на брачното блаженство този сезон. Определено е на възраст за женене — тридесет и три, но никога не е показвал определен интерес към никоя дама с подходящ произход, а за да станат нещата още по-сложни, той има ужасяващия навик да напуска Лондон изневиделица и да се отправя към някое екзотично място.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 2 април 1824

— Виж това! — изписка Порша Федърингтън. — Колин Бриджъртън се е върнал!

Пенелопе вдигна поглед от ръкоделието си. Майка ѝ стискаше последния брой на „Хроники на висшето общество“ на лейди

Уисълдаун, както Пенелопе би стиснала въже, ако висеше от някоя много висока сграда.

— Знам — измърмори.

Порша се намръщи. Мразеше, когато някой — който и да е — научеше клюка преди нея.

— Как си се добрала до „Уисълдаун“ преди мен? Казах на Брайърли да го запази за мен и да не позволява на никой да докосне...

— Не го видях в „Уисълдаун“ — прекъсна я Пенелопе, преди майка ѝ да се втурне да порицава бедния иконом. — Фелисити ми каза. Вчера следобед. Хаясинт Бриджъртън ѝ е казала.

— Сестра ти прекарва доста време у Бриджъртън.

— Както и аз — изтъкна Пенелопе, чудейки се къде ще я доведе това.

Порша потупа брадичката си с пръст, както правеше винаги, когато замисля или планира нещо.

— Колин Бриджъртън е на възраст, на която трябва да си търси съпруга.

Пенелопе успя да примигне, преди очите ѝ буквално да изскочат от орбитите.

— Колин Бриджъртън няма да се ожени за Фелисити!

Порша леко сви рамене.

— И по-странни неща са се случвали.

— Аз поне не съм виждала — измърмори Пенелопе.

— Антъни Бриджъртън се ожени за онова момиче Кейт Шефилд, а тя бе дори по-малко популярна от *теб*.

Това не бе съвсем вярно. Пенелопе смяташе, че двете заемаха еднакво ниско положение в социалната стълбица, но нямаше особен смисъл да казва това на майка си, която вероятно смяташе, че прави комплимент на третата си дъщеря, като изтъкна, че не е била най-малко популярното момиче през онзи сезон.

Пенелопе усети как устните ѝ се присвиват. *Комплиментите* на майка ѝ обикновено имаха ефекта на ужилвания.

— Не мисли, че съм имала намерение да критикувам — каза Порша, внезапно преизпълнена със загриженост. — Всъщност се радвам, че остана стара мома. Аз съм съвсем сама на този свят, като изключим дъщерите ми, и е успокоително да знам, че една от вас ще може да се грижи за мен, когато остарeya.

Пенелопе внезапно си представи бъдещето — такова, каквото го описваше майка ѝ — и изведнъж ѝ се прииска да побегне навън и да се омъжи за коминочистача. Отдавна се бе примирила с живота на стара мома, но някак си винаги си бе представяла себе си в нейна собствена малка и спретната къща с тераса. А може би малка къщичка край морето.

Но напоследък Порша изпъстряше разговорите си с препратки към старостта и колко щастлива бе, че Пенелопе щеше да може да се грижи за нея. Нямаше значение, че Прудънс и Филипа се бяха омъжили за заможни мъже и имаха достатъчно средства, за да осигурят всички удобства на майка си. Или пък че самата Порша бе сравнително богата — когато семейството ѝ бе осигурило зестра, една четвърт бе отделена за личните ѝ разходи.

Не, когато Порша говореше за *грижи*, нямаше предвид пари. Порша искаше роб.

Пенелопе въздъхна. Беше прекалено строга с майка си, макар и само в съзнанието си. Правеше го твърде често. Майка ѝ я обичаше. И тя обичаше майка си.

Просто понякога не я *харесваше* особено.

Надяваше се, че това не я прави лош човек. Наистина, майка ѝ можеше да изкара от кожата ѝ дори най-милата и нежна дъщеря на света, а Пенелопе първа бе готова да признае, че тя самата може да е малко саркастична на моменти.

— Защо мислиш, че Колин няма да се ожени за Фелисити? — попита Порша.

Пенелопе изненадано вдигна поглед. Бе сметнала, че са приключили с темата. Трябваше да знае по-добре. Майка ѝ определено бе упорита, ако не друго.

— Е — изрече бавно, — като начало, тя е дванадесет години по-млада от него.

— Пфу — каза Порша и махна небрежно с ръка. — Това е нищо и го знаеш.

Пенелопе се намръщи, а след това изписка, защото неволно убоде пръста си с иглата.

— А и — жизнерадостно продължи Порша, — той е — отново сведе поглед към Уисълдаун, за да намери точната му възраст, — на тридесет и три. Как би могъл да избегне разлика от дванадесет години

между себе си и съпругата си? Със сигурност не очакваш да се ожени за някой на твоята възраст...

Пенелопе засмука наранения си пръст, макар да знаеше, че това е крайно неизискано. Имаше нужда да запуши устата си, за да не каже нещо ужасно и в същото време доста злобно. Всичко, което говореше майка ѝ, бе вярно. Много сватби във висшето общество — дори повечето — бяха между млади момичета и мъже, много по-възрастни от тях. Но някак си разликата във възрастта между Колин и Фелисити изглеждаше по-голяма, може би заради...

Пенелопе не успя да скрие отвращението от лицето си.

— Тя му е като сестра. Малка сестра.

— Наистина, Пенелопе. Не мисля...

— Това е почти като кръвосмешение — измърмори Пенелопе.

— Какво каза?

Пенелопе се върна към ръкоделието си.

— Нищо.

— Сигурна съм, че каза нещо.

Пенелопе поклати глава.

— Прочистих си гърлото. Може би си чула...

— Чух, че каза нещо. Сигурна съм!

Тя простена. Животът пред нея изглеждаше невероятно дълъг и скучен.

— Майко — изрече с търпението, ако не на светица, то поне на много набожна монахиня, — Фелисити на практика е сгодена за мистър Албънсдейл.

Порша направо започна да потърква ръце.

— Няма да е сгодена за него, ако може да хване Колин Бриджъртън.

— Фелисити би умряла, преди да започне да преследва Колин.

— Разбира се, че няма. Тя е умно момиче. Всички знаят, че Колин Бриджъртън е добър улов.

— Но Фелисити обича мистър Албънсдейл!

Порша се отпусна в тапицирания си стол.

— Така е.

— Освен това — добави Пенелопе с чувство, — мистър Албънсдейл притежава много добро състояние.

Порша потупа брадичката си с показалец.

— Вярно. Не — каза остро — толкова голямо като това на Бриджъртън, но не е за пренебрегване, предполагам.

Пенелопе знаеше, че е време да остави нещата така, но не можа да се спре да отвори уста за последен път.

— В интерес на истината, майко, той е чудесен партньор за Фелисити. Трябва да се радваме за нея.

— Зная, зная — изръмжа Порша. — Просто толкова исках някоя от дъщерите ми да се омъжи за Бриджъртън. Какъв успех! Цял Лондон щеше да говори за мен със седмици. Може би с месеци.

Пенелопе заби иглата във възглавничката до себе си. Това бе доста глупав начин да излее яда си, но алтернативата беше да скочи на крака и да извика: *Ами аз?* Порша изглежда смяташе, че щом Фелисити се омъжи, надеждите ѝ за съюз с Бриджъртън щяха да умрат завинаги. Но Пенелопе все още бе неомъжена — това нищо ли не означаваше?

Твърде много ли бе да иска майка ѝ да мисли за нея със същата гордост, която изпитваше към другите си три дъщери? Пенелопе знаеше, че Колин няма да я избере за своя съпруга, но не трябваше ли майка ѝ да е поне малко сляпа за недостатъците на децата си? За Пенелопе бе очевидно, че нито Прудънс, нито Филипа или Фелисити имат шанс с някой Бриджъртън. Защо майка ѝ смяташе, че техните качества толкова превъзхождат нейните?

Много добре, Пенелопе трябваше да признае, че популярността на Фелисити надвишава тази на трите ѝ сестри, взети заедно. Но Прудънс и Филипа никога не са били несравними. Те обикаляха ъглите на балните зали, както и Пенелопе.

Само че, разбира се, сега бяха омъжени. Пенелопе не би искала да бъде прикована към нито един от техните съпрузи, но поне бяха омъжени.

За щастие умът на Порша вече бе отлетял към по-оптимистични възможности.

— Трябва да посетя Вайълет — каза тя. — Тя ще бъде толкова облекчена, че Колин се е върнал.

— Сигурна съм, че лейди Бриджъртън ще се радва да те види — каза Пенелопе.

— Бедната жена — изрече Порша с драматична въздишка. — Тревожи се за него, знаеш...

— Знам.

— Наистина мисля, че е твърде много да се очаква това от една майка. Той скитосва, един Бог знае къде, из някакви езически страни...

— Мисля, че хората в Гърция са християни — измърмори Пенелопе и отново сведе поглед към ръкоделието си.

— Не бъди нахална, Пенелопе Ан Федърингтън — те са *католици*! — Порша направо потръпна докато изричаше думата.

— Изобщо не са католици — отвърна тя и остави ръкоделието настрана. — Принадлежат към Гръцката православна църква.

— Е, това не е Англиканската църква — изсумтя Порша.

— Тъй като са гърци, това едва ли ги тревожи особено.

Очите на Порша неодобрително се присвиха.

— А ти откъде знаеш за тази гръцка религия? Не, не ми казвай — каза с драматичен жест. — Прочела си го някъде.

Пенелопе само премигна, докато се опитваше да измисли подходящ отговор.

— Иска ми се да не четеше толкова много — въздъхна майка й. — Вероятно можех да те омъжа още преди години, ако отделяше малко повече внимание на светските задължения и по-малко на... на...

Пенелопе просто трябваше да попита.

— По-малко на какво?

— Не знам. На това, каквото и да е то, което правиш, докато се взираш в пространството и толкова често си фантазираш.

— Просто мисля — тихо каза Пенелопе. — Понякога ми се иска да спра и да помисля.

— Да спреш какво? — поиска да узнае тя.

Тя не можа да потисне усмивката си. Въпросът на Порша като че ли обобщаваше всички разлики между майката и дъщерята.

— Нищо, майко — каза Пенелопе. — Наистина.

Порша изглеждаше така, сякаш искаше да продължи разговора, но след това си промени мнението. А може би просто бе гладна. Взе бисквита от подноса и я пъхна в устата си.

Пенелопе понечи да вземе последната бисквита за себе си, но реши да я остави на майка си. Това щеше да задържи пълна устата на майка й. Последното, което желаше, бе да води още един разговор за Колин Бриджъртън.

* * *

— Колин се върна!

Пенелопе вдигна поглед от книгата си — „Кратка история на Гърция“ — за да види как Елоиз Бриджъртън връхлита в стаята. Както обикновено, присъствието ѝ не бе предварително обявено. Икономът на семейство Федърингтън толкова бе свикнал да я вижда там, че се отнасяше с нея като с член на семейството.

— Така ли? — попита Пенелопе, успявайки да изобрази, поне по собствено мнение, доста реалистично безразличие. Разбира се, остави „Кратка история на Гърция“ зад „Матилда“ — роман на С. Р. Филдинг, който бе пожънал голям успех миналата година. Всички имаха екземпляр на „Матилда“ на нощното си шкафче. А и беше достатъчно дебела, за да скрие „Кратка история на Гърция“.

Елоиз се разположи на стола до бюрото на Пенелопе.

— Наистина, освен това е хванал сериозен тен. Заради цялото това стоене на слънце, предполагам.

— Той беше в Гърция, нали?

Елоиз поклати глава.

— Каза, че войната много се е задълбочила и е станало твърде опасно. Затова е отишъл в Кипър.

— Боже, боже — изрече Пенелопе с усмивка. — Лейди Уисълдаун е объркала нещо.

Елоиз ѝ отправи нахалната си Бриджъртънова усмивка и Пенелопе още веднъж осъзна каква късметлийка бе, че тя е най-добрата ѝ приятелка. С Елоиз бяха неразделни, откакто навършиха седемнадесет. Заедно бяха прекарвали сезоните си, пораснаха заедно и за голяма изненада на майките си, заедно останаха стари моми.

Елоиз твърдеше, че не е срещнала подходящия човек.

Пенелопе, разбира се, никога не бе получавала предложения.

— Кипър харесал ли му е? — попита Пенелопе.

Елоиз въздъхна.

— Каза, че е било превъзходно. Колко ми се иска да пътувам! Изглежда всички са ходили някъде, освен мен.

— И мен — напомни ѝ Пенелопе.

— И теб — съгласи се Елоиз. — Благодаря на Бога за теб.

— Елоиз! — възкликна Пенелопе и хвърли една възглавничка към нея. Но тя също благодареше на Бога за Елоиз. Всеки ден. Много жени прекарваха целия си живот без дори една близка приятелка, а тя имаше някой, с когото можеше да сподели всичко. Е, почти всичко. Пенелопе никога не ѝ бе казвала за чувствата си към Колин, макар да мислеше, че Елоиз подозира истината. Бе твърде тактична, за да го спомене, което още веднъж потвърждаваше увереността на Пенелопе, че Колин никога не би я обикнал. Ако Елоиз бе помислила дори за секунда, че Пенелопе има шанс да спечели Колин за съпруг, щеше да замисля сватовнически стратегии с безмилостност, която би впечатлила и военен генерал.

Когато нещата опираха до това, Елоиз се справяше впечатляващо добре.

— ... и тогава каза, че морето било толкова бурно, че се освободил от съдържанието на стомаха си през борда и... — Елоиз се намръщи. — Не ме слушаш.

— Не — призна Пенелопе. — Е, да, всъщност отчасти. Не мога да повярвам, че Колин наистина ти е казал, че е повръщал.

— Е, аз съм му сестра.

— Ще ти е бесен, ако разбере, че си ми казала.

Елоиз отмина протеста ѝ.

— Няма да има нищо против. Ти също си му като сестра.

Пенелопе се усмихна и в същото време въздъхна.

— Майка го попита, разбира се, дали смята да остане в града за сезона — продължи Елоиз. — И, разбира се, бе ужасно настоятелна, но после аз реших лично да го разпитам...

— Ужасно мило от твоя страна — измърмори Пенелопе.

Елоиз хвърли възглавничката обратно към нея.

— И накрая успях да измъкна от него, че ще остане поне за няколко месеца, но ме накара да обещава, че няма да казвам на майка.

— Е, това не е — Пенелопе се прокашля, — много умно от негова страна. Ако майка ти смята, че времето му тук е ограничено, ще удвои усилията си да го види женен. Мислех, че той иска да избегне това повече от всичко.

— Това, изглежда, е обичайната му цел в живота — съгласи се Елоиз.

— Ако я успокои, че няма нужда от бързане, може би няма да го притиска толкова.

— Интересна идея — каза Елоиз, — но е по-вярно на теория, отколкото на практика. Майка ми е толкова решена да го види как се жени и няма значение, че ще увеличи усилията си. А дори обичайните напъни са напълно достатъчни, за да го подлудят.

— Човек може ли да полудее двойно? — замислено каза Пенелопе.

Елоиз наклони глава.

— Не знам — каза. — Не мисля, че ми се иска да разбера.

И двете замълчаха за момент — рядко се случваше подобно съвпадение — после Елоиз рязко скочи на крака и каза:

— Трябва да вървя.

Пенелопе се усмихна. Хората, които не познаваха Елоиз много добре, мислеха, че ѝ е навик често и рязко да променя темата, но Пенелопе знаеше, че истината е съвсем различна. Когато умът на Елоиз бе съсредоточен върху нещо, тя бе напълно неспособна да го забрави. Което означаваше, че, ако внезапно е решила да тръгва, това вероятно има нещо общо с това, което са говорили по-рано днес и...

— Колин ще идва на чай — обясни Елоиз.

Пенелопе се усмихна. Обичаше да е права.

— Трябва да дойдеш — каза Елоиз.

Приятелката ѝ поклати глава.

— Той би искал да присъства само семейството.

— Вероятно си права — каза Елоиз и бавно кимна. — Е, добре тогава, трябва да вървя. Ужасно съжалявам, че посещенията ми е толкова кратко, но исках да знаеш, че Колин си е у дома.

— Уисълдаун — напомни ѝ Пенелопе.

— Вярно. Откъде черпи информацията си тази жена? — запита Елоиз и учудено поклати глава. — Кълна се, понякога знае толкова много за семейството ми, че се чудя дали не трябва да се страхувам.

— Не може да продължава вечно — коментира Пенелопе и се изправи, за да изпрати приятелката си. — Някой накрая ще разбере коя е, не мислиш ли?

— Не зная. — Елоиз сложи ръка на дръжката на вратата, завъртя я и дръпна. — Преди смятах така, но изминаха десет години.

Всъщност повече. Ако щяха да я хванат, мисля, че досега щеше да се случи.

Пенелопе я последва по стълбите.

— Накрая ще направи грешка. Трябва. Все пак е само човек.

Елоиз се засмя.

— Аз пък си мислех, че е някакво божество.

Пенелопе усети, че се усмихва.

Елоиз спря и се обърна толкова внезапно, че Пенелопе се блъсна върху нея и двете за малко да паднат надолу по последните няколко стъпала.

— Знаеш ли какво? — попита Елоиз.

— Дори не смея да предполагам.

Елоиз не си направи труда дори да ѝ направи физиономия.

— Бас хващам, че вече е *направила* грешка — каза тя.

— Моля?

— Ти сама го каза. Тя... а би могъл да бъде и той, предполагам... пише тази рубрика вече повече от десетилетие. Никой не би могъл да го прави толкова дълго, без да допусне грешка. Знаеш ли какво мисля?

Пенелопе само разпери нетърпеливо ръце.

— Според мен, проблемът е, че просто всички останали сме твърде глупави, за да забележим грешките ѝ.

Пенелопе се втренчи в нея за момент и избухна в смях.

— О, Елоиз — каза докато бършеше сълзите от очите си. — Наистина те обичам.

Тя се ухили.

— И добре правиш, като знам, че съм стара мома. Трябва да заживеем заедно, когато станем на тридесет и съвсем остареем.

Пенелопе се улови за идеята като за спасителен пояс.

— Мислиш ли, че е възможно? — възкликна. След това с тих глас каза, като гледаше крадешком към фоайето. — Майка започва да говори за старините си обезпокоително често.

— Какво обезпокоително има в това?

— Аз присъствам във всичките ѝ видения — в очакване на нейните заповеди.

— О, боже.

— И по-силни думи са ми идвали наум.

— Пенелопе! — Елоиз се ухили.

— Обичам майка си — каза тя.

— Зная — изрече Елоиз помирително.

— Не, наистина я обичам.

Лявото ъгълче на устата на Елоиз започна да потрепва.

— Зная, че наистина я обичаш. Наистина.

— Просто...

Елоиз вдигна ръка.

— Няма нужда да казваш нищо повече. Прекрасно разбирам.

Аз... О! Добър ден, мисис Федърингтън!

— Елоиз — каза Порша, нахлувайки във фойето. — Не знаех, че си тук.

— Потайна съм, както винаги — каза Елоиз. — Дори нахална.

Порша ѝ се усмихна снизходително.

— Чух, че брат ти отново е в града.

— Да, всички сме много щастливи.

— Сигурна съм, особено майка ти.

— Наистина. Не е на себе си от радост. Мисля, че в момента съставя списъка.

Цялото лице на Порша се оживи при споменаването на нещо, което би могло да бъде считано за клюка.

— Списък? Какъв списък?

— О, знаете, същия списък, който прави за всичките си пораснали деца. Възможни съпруги и всичко останало.

— Да се чуди човек — сухо изрече Пенелопе, — какво представлява *всичко останало*.

— Понякога включва един или двама, които са безнадеждно неподходящи, за да подчертае качествата на истинските кандидати.

Порша се засмя.

— Може би ще те включи в списъка на Колин, Пенелопе!

Пенелопе не се засмя. Нито пък Елоиз. Порша изглежда не забеляза.

— Е, аз най-добре да тръгвам — каза Елоиз и се прокашля, за да замаже момента, който бе силно неудобен за две от трите жени в коридора. — Колин ще идва на чай. Майка иска цялото семейство да присъства.

— Ще се съберете ли? — попита Пенелопе. Домът на лейди Бриджъртън бе голям, но децата, съпругите и внуците на Бриджъртън

бяха общо двадесет и един човека. Наистина голям род.

— Отиваме в Бриджъртън Хаус — обясни Елоиз. Майка ѝ се бе изнесла от официалния дом на семейство Бриджъртън в Лондон, след като най-големият ѝ син се ожени. Антъни, който бе виконт, откакто стана на осемнадесет, бе казал на Вайълет, че това не е нужно, но тя настоя, че той и съпругата му имат нужда от лично пространство. В резултат на това, Антъни и Кейт живееха с трите си деца в Бриджъртън Хаус, а Вайълет и неженените ѝ деца — с изключение на Колин, който имаше собствено жилище — живееха на няколко пресечки от тях на Брутън Стрийт „Номер пет“. След цяла година неуспешни опити да измислят име на новия дом на лейди Бриджъртън, семейството бе свикнало да го нарича просто „Номер пет“.

— Забавлявайте се — каза Порша. — Аз трябва да намеря Фелисити. Закъсняваме за час при модистката.

Елоиз се загледа как Порша изчезва по стълбите и каза на Пенелопе:

— Сестра ти изглежда прекарва доста време при модистката.

Пенелопе сви рамене.

— Фелисити полудява от всички тези проби, но е единствената надежда на майка за наистина добър брак. Според мен смята, че Фелисити ще улови някой херцог, ако носи точната рокля.

— Тя не е ли на практика сгодена за мистър Албънсдейл?

— Предполагам, че ще ѝ направи официално предложение следващата седмица, но дотогава майка си пази всички възможности отворени — завъртя очи. — Най-добре предупреди брат си да се държи на разстояние.

— Грегори? — попита невярващо Елоиз. — Той още не е завършил университета.

— Колин.

— Колин? — Елоиз избухна в смях. — О, това е забавно.

— И аз това ѝ казах, но знаеш каква е, когато си науми нещо.

Елоиз се изкикоти.

— Като мен, предполагам.

— Упорита докрай.

— Упоритостта може да бъде хубаво нещо — напомни ѝ Елоиз, — в подходящия момент.

— Точно така — отвърна Пенелопе със саркастична усмивка, — а в неподходящия момент е абсолютен кошмар.

Елоиз се засмя.

— Горе главата, приятелко. Поне те остави да се отървеш от онези жълти одеяния.

Пенелопе погледна сутрешната си рокля, която, каза си, бе в доста приятен нюанс на синьото.

— Спря да избира дрехите ми, когато осъзна, че официално съм отпаднала от брачното състезание. Момиче, което няма изгледи за брак, не си струва времето и енергията, необходими за съвети по отношение на модата. Повече от година не ме е придружавала при модистката. Какво блаженство!

Елоиз се усмихна на приятелката си, чиято кожа придобиваше прекрасен оттенък на нещо средно между праскови и сметана, когато бе облечена в по-хладни цветове.

— За всички стана очевидно точно кога ти сама започна да избираш дрехите си. Дори лейди Уисълдаун го коментира!

— Скрих този брой от майка — призна Пенелопе. — Не исках това да нарани чувствата ѝ.

Елоиз премигна няколко пъти, преди да каже:

— Много мило от твоя страна, Пенелопе.

— И аз си имам своите моменти на състрадание и доброта.

— Човек би помислил — изсумтя Елоиз, — че жизненоважна част от добротата и състраданието е способността да не привличаш внимание върху факта, че ги притежаваш.

Пенелопе прехапа устни и побутна Елоиз към вратата.

— Не трябва ли да си вървиш у дома?

— Тръгвам! Тръгвам! — и излезе.

* * *

Колин реши, че е доста приятно човек да се върне в Англия, докато отпиваше от едно наистина прекрасно бренди.

Всъщност бе наистина странно как се радваше да се върне, толкова, колкото и когато заминаваше. След още няколко месеца, най-

много шест, щеше да е нетърпелив да замине отново, но засега Англия през април определено му се струваше прекрасна.

— Хубаво е, нали?

Колин вдигна поглед. Брат му Антъни се бе облегнал на масивното си махагоново бюро, вдигнал към него собствената си чаша бренди.

Колин кимна.

— Не бях осъзнал колко ми липсва, докато не се върнах. Узото си има привлекателни черти, но това... — вдигна чаша — е божествено.

Антъни иронично се усмихна.

— И колко смяташ да останеш този път?

Колин тръгна към прозореца и се престори, че гледа навън. Най-големият му брат не се стараяше особено да прикрие нетърпимостта си към странстванията му. Всъщност не можеше да го вини. Понякога бе трудно да изпраца писма до дома, и семейството му вероятно често трябваше да чака месец или дори два, за да получи някакви новини за него. И макар да знаеше, че няма да му е особено приятно да е на тяхно място — да не знае дали любим човек е жив или мъртъв, постоянно да чака пратеник да почука на вратата — това просто не бе достатъчно, за да го задържи за постоянно в Англия.

От време на време изпитваше потребност да се махне. Не знаеше как да го опише по друг начин.

Далеч от висшето общество, което го смяташе за чаровен развратник и нищо повече, далеч от Англия, която окуражаваше по-малките синове да се присъединят към армията или църквата, нито една, от които не беше по вкуса му. Дори и далеч от семейството си, което го обичаше безусловно, но нямаше никаква представа, че дълбоко в себе си, той иска да се занимава с нещо.

Брат му Антъни носеше виконтската титла, а с това и множество отговорности. Управляваше имения, занимаваше се със семейните финанси, грижеше се за добруването на безброй наематели и прислужници. Бенедикт, който бе с четири години по-голям от него самия, си бе създал име като художник. Бе започнал с молив и хартия, но след окуражаване от страна на жена си, бе преминал към маслени бои. Един от пейзажите му бе окачен в Националната галерия.

Антъни завинаги щеше да бъде запомнен в семейните хроники като седмия виконт Бриджъртън. Бенедикт щеше да живее чрез

картините си, много след като си отидеше от този свят.

А Колин нямаше нищо. Управляваше малката собственост, дадена му от семейството и посещаваше партита. Никога не би и помислил да заяви, че не се забавлява, но понякога искаше нещо повече от това.

Искаше цел.

Искаше да остави нещо след себе си.

Искаше, ако не да знае, то поне да се надява, че когато си отиде, ще бъде запомнен и по друг начин, а не само чрез „Хроники на висшето общество“ на лейди Уисълдаун.

Той въздъхна. Нищо чудно, че прекарваше толкова време на път.

— Колин? — настоя брат му.

Той се обърна към него и примигна. Знаеше със сигурност, че Антъни му е задал въпрос, но докато се луташе в дебрите на съзнанието си, бе забравил какъв.

— О. Така... — той се прокашля. — Ще съм тук поне до края на сезона.

Антъни запази мълчание, но не бе трудно да се забележи доволното му изражение.

— Ако не друго — добави Колин и на лицето му се изписа прословутата му крива усмивка, — някой трябва да глези децата ти. Изобщо не мисля, че Шарлот има достатъчно кукли.

— Само петдесет — съвсем сериозно се съгласи Антъни. — Горкото момиченце е ужасно пренебрегнато.

— Рожденият ѝ ден е в края на месеца, нали? Мисля, че трябва да я пренебрегна още малко.

— Като говорим за рождени дни — каза Антъни и се настани в голямото кресло зад бюрото си. — Този на майка е следващата неделя.

— Защо мислиш, че бързах да се върна?

Антъни вдигна вежди и Колин остана с впечатлението, че се опитва да реши дали наистина е бързал към дома, заради рождения ден на майка си, или просто се възползва от доброто съвпадение.

— Ще организираме парти за нея — каза Антъни.

— И тя ти позволява? — опитът на Колин сочеше, че жените на определена възраст не се радват на отбелязването на рождения си дни. И макар майка му все още да беше невероятно прекрасна, със сигурност бе на определена възраст.

— Наложих се да прибегнем до изнудване — призна Антъни. — Трябваше или да се съгласи за партито, или да разкрием истинската ѝ възраст.

Той не трябваше да отпива от блендита — задави се и едва успя да се сдържи да не го изплюе върху брат си.

— Би ми се искало да видя *това*.

Антъни се усмихна доволно.

— Това бе блестящ ход от моя страна.

Колин довърши питието си.

— Какви мислиш, че са шансовете тя да не използва партито като възможност да ми намери съпруга?

— Много малки.

— И аз така смятам.

Антъни се облегна в стола си.

— Вече си на тридесет и три, Колин...

Брат му невярващо се втренчи в него.

— Мили боже, и ти ли започваш.

— Не бих и помислил. Просто щях да предложа да си отваряш очите този сезон. Не е необходимо активно да си търсиш съпруга, но няма нищо лошо, ако поне си отворен за тази възможност.

Колин погледна вратата с намерението съвсем скоро да се измъкне през нея.

— Уверявам те, че не съм противник на идеята за брака.

— Не съм си го и помислил — съгласи се Антъни.

— Все пак, не виждам причина да бързам.

— Никога няма причина да се бърза — отвърна брат му. — Е, поне рядко има. Просто угоди на майка, става ли?

Колин не бе осъзнал, че все още държи празната си чаша, докато тя не се изплъзна от пръстите му и не тупна на пода със силен звън.

— Мили боже — прошепна, — болна ли е?

— Не! — каза Антъни, а гласът му прозвуча силно и напрегнато от изненадата. — Тя ще ни надживее всички, сигурен съм.

— Тогава за какво е всичко това?

Антъни въздъхна.

— Просто искам да те видя щастлив.

— Щастлив съм — настоя Колин.

— Така ли?

— По дяволите, аз съм най-щастливият мъж в Лондон. Просто прочети лейди Уисълдаун. Тя ще ти го каже.

Антъни сведе поглед към вестника на бюрото си.

— Е, може би не точно този брой, но нещо от миналата година. Наричан съм „чаровен“ повече пъти, отколкото лейди Данбъри е наричана „упорита“, а и двамата знаем, че това е сериозно постижение.

— Чаровен не е равнозначно на щастлив — меко възрази брат му.

— Нямам време за това — измърмори. Вратата никога не му бе изглеждала толкова привлекателна.

— Ако наистина беше щастлив — настоя Антъни, — нямаше постоянно да си тръгваш.

Колин спря с ръка на дръжката.

— На мен ми харесва да пътувам.

— Постоянно?

— Сигурно, иначе нямаше да го правя.

— Това определено е измъкване, ако изобщо някога съм чувал такова.

— А това — той дяволито се усмихна на брат си, — определено си е бягство.

— Колин!

Но той вече бе излязъл.

[1] Colin — започва със С — третата поред буква в английската азбука. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

„Сред висшето общество винаги е било модерно да се оплакваш от скука, но тазгодишната група редовни посетители на партита е издигнала досадата до изкуство. Човек не може да направи и две крачки на някое светско събитие тези дни, без да чуе фразата «ужасно скучен» или «безнадеждно банален». Наистина, настоящият автор дочу, че дори Кресиди Туомбли наскоро е отбелязала, че може да умре от безкрайна скука, ако ѝ се наложи да посети още някоя музикална вечеринка.

Настоящият автор трябва да се съгласи с лейди Туомбли по този въпрос — макар групата дебютантки да е приятна, сред тях няма и една прилична музикантка.

Ако има някакво лекарство за тази болест на скуката, това със сигурност ще е празникът в Бриджъртън Хаус. Ще се събере цялото семейство заедно с около стотина техни най-близки приятели, за да отпразнуват рождения ден на вдовстващата виконтеса.

Смята се за невъзпитано да се споменава възрастта на една дама, затова настоящият автор няма да разкрива кой точно рожден ден празнува лейди Бриджъртън.

Но не се бойте! Настоящият автор знае!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 9 април 1824

Изразът „стара мома“ обикновено предизвиква паника или съжаление, но Пенелопе започваше да осъзнава, че да си неомъжена си има определени предимства.

На първо място, никой не очакваше от старите моми да танцуват на баловете, което означаваше, че Пенелопе вече не бе принудена да се

навърта покрай подиума за танци и да се оглежда, преструвайки се, че не ѝ се танцува особено. Сега можеше просто да стои настрани с другите стари моми и придружителките. Разбира се, все още ѝ се танцуваше — това ѝ харесваше, а и беше наистина добра, не че някой бе забелязал — но бе много по-лесно да се преструва на незаинтересована, когато бе далеч от валсиращите двойки.

Второ, броят часове, прекарани в скучен разговор, драстично бе намалял. Мисис Федърингтън официално се бе отказала от надеждата Пенелопе да си намери съпруг, затова бе спряла да я бута на пътя на всеки третокласен благороден джентълмен. Порша никога не бе смятала сериозно, че Пенелопе има шанс да привлече вниманието на някой първокласен или второкласен, което вероятно бе така, но повечето от третокласните имаха причина да бъдат определяни за такива. И за съжаление това най-често бе тяхната личност, или по-скоро пълната им безличност. Това, съчетано със свенливостта на Пенелопе в присъствието на непознати, не предполагаше особено интересни разговори.

И на последно място, можеше отново да яде. Като се имаше предвид какво количество храна се сервираше на светските партита, бе направо влудяващо, че дамите, които си търсят съпруг, не трябваше да показват нещо, по-силно от апетит на птиченце. Това, радостно си помисли Пенелопе, докато отхапваше от най-вкусния еклер извън пределите на Франция, вероятно бе най-голямото предимство да бъдеш стара мома.

— Мили боже — простена. Ако грехът можеше да възприема физическа форма, то със сигурност щеше да е сладкиш. За предпочитане сладкиш с шоколад.

— Толкова ли е хубаво, а?

Пенелопе се задави с еклера, закашля се и част от крема се разхвърча във въздуха.

— Колин — произнесе задавено, като отчаяно се молеше най-големите парченца да не са улучили ухото му.

— Пенелопе — той се усмихна топло. — Толкова е хубаво, че те виждам.

— Аз също.

Той се залюля на пети — веднъж, два, три пъти — и каза:

— Изглеждаш добре.

— Ти също — каза тя, твърде заета да се чуди къде да остави еклера, за да помисли как да разнообрази разговора.

— Хубава рокля — каза и посочи зелената ѝ копринена одежда.

Тя иронично се усмихна и обясни:

— Не е жълта.

— Не е — той се ухили и ледът се разчупи. Странно, човек би си помислил, че езикът ѝ ще бъде вързан в присъствието на мъжа, когото обичаше, но в Колин имаше нещо, което успокояваше всички.

Пенелопе си бе мислила неведнъж, че може би част от причината да го обича, бе фактът, че я караше да се чувства удобно със самата себе си.

— Елоиз ми каза, че си прекарал страхотно в Кипър — изрече тя.

Той се ухили.

— Все пак не можах да устоя на родното място на Афродита.

Пенелопе усети, че и тя се усмихва. Доброто му настроение бе заразно, макар последното, което ѝ се искаше, бе да обсъжда богинята на любовта.

— Толкова ли е слънчево, колкото казват всички? — попита. — Не, забрави, че съм попитала. По лицето ти личи, че е така.

— Доста съм загорял — каза той, като кимна. — Майка ми почти припадна, като ме видя.

— От удоволствие, сигурна съм — натърти Пенелопе. — Ти ужасно ѝ липсваш, когато пътуваш.

Той се наведе напред.

— Хайде, Пенелопе, нали няма да започнеш и ти? Между майка ми, Антъни, Елоиз и Дафни направо мога да умра от чувство на вина.

— Не и Бенедикт? — не можа да се сдържи да попита тя.

Той я изгледа леко самодоволно.

— Извън града е.

— А, ясно, това обяснява мълчанието му.

Присвитите му очи напълно подхождаха на скръстените ръце.

— Винаги си била нахална, знаеш ли?

— Умело го крия — скромно изрече тя.

— Лесно е да разбере човек — сухо каза той, — защото сте толкова добри приятелки със сестра ми.

— Предполагам, че това бе комплимент?

— Съвсем сигурен съм, че бих застрашил здравето си, ако отговоря отрицателно.

Пенелопе се надяваше да измисли някакъв остроумен отговор, когато чу странен плъокащ звук. Погледна надолу и откри, че голяма жълтеникава част от крема се бе плъзнала от полуизядения ѝ еклер и се бе приземила на чистия дървен под. Отново вдигна поглед само за да види, как в толкова зелените очи на Колин танцуват искрици смях, докато устните му се опитват да останат сериозни.

— Е, това е доста неудобно — каза Пенелопе, решавайки, че единственият начин да не умре от унижение, бе да посочи очевидното.

— Предлагам — каза Колин и елегантно изви вежди — да напуснем местопрестъплението.

Пенелопе погледна остатъкът, който все още бе в ръката ѝ. Колин ѝ отвърна с кимване към едно растение наблизко.

— Не! — изрече тя, а очите ѝ се разшириха.

Той се наведе по-близко.

— Предизвиквам те.

Очите ѝ се преместиха от еклера към растението и отново към лицето на Колин.

— Не бих могла — каза.

— В класацията на ужасните неща, това е относително дребна работа — изтъкна той.

Това си беше предизвикателство, а Пенелопе обикновено бе имунизирана срещу подобни детински забавления, но бе трудно да се устои на полуусмивката на Колин.

— Много добре — каза, изпъна рамене и пусна сладкиша в саксията. Отстъпи назад, за да оцени резултата и се огледа, за да провери дали някой, освен Колин, не я наблюдава. След това се наведе и обърна саксията така, че един разлистен клон покри доказателството.

— Не мислех, че ще го направиш — каза Колин.

— Както ти самият каза, това не е прекалено ужасно.

— Не, но това е любимата палма на майка ми.

— Колин! — Пенелопе се обърна, с намерението да протегне ръка и да вземе еклера. — Как можа да ме оставиш... Почакай за секунда — обърна се и присви очи. — Това не е палма.

Той бе самото въплъщение на невинността.

— Така ли?

— Това е миниатюрно портокалово дърво.

Той примигна.

— Наистина?

Тя му се намръщи. Или поне се надяваше, че се е намръщила. Трудно бе човек да се мръщи на Колин Бриджъртън. Дори майка му веднъж бе отбелязала, че е почти невъзможно да го смърри.

Той просто се усмихваше, изглеждаше разкаян, казваше нещо забавно и човек не можеше да продължи да му се ядосва.

— Опитваше се да ме накараш да се почувствам виновна — каза Пенелопе.

— Всеки би могъл да сбърка една палма с портокалово дърво.

Тя се опита да не извърта очи.

— Ако не бяха портокалите.

Той замислено прехапа долната си устна.

— Да, хм, човек би си помислил, че те са показателни.

— Ти си ужасен лъжец, знаеш ли?

Той се изпъна и леко подръпна жилетката си, докато вдигаше брадичка.

— Всъщност съм прекрасен лъжец. Но това, в което съм наистина добър, е да се преструвам на смутен и очарователен, когато ме хванат.

Какво, чудеше се Пенелопе, би могла да отвърне на това? Защото определено нямаше никой, изглеждащ по-очарователно смутен от Колин Бриджъртън, с ръце — хванати зад гърба, очи — насочени към тавана и устни, които невинно си подсвиркват.

— Когато си бил дете — попита Пенелопе, като рязко смени темата, — някога наказвали ли са те?

Това мигновено прикова вниманието на Колин.

— Моля?

— Някога наказвали ли са те като дете? — повтори тя. — Сега някога наказват ли те?

Колин само се втренчи в нея, чудейки се дали тя има представа какво точно пита. Вероятно не.

— Тъж... — каза, главно защото не можа да измисли друго.

Тя снизходително въздъхна.

— И аз мислех, че не.

Ако той бе по-малко отстъпчив и ако това бе някой друг, а не Пенелопе Федърингтън, за която знаеше, че няма и една злобна кост в тялото си, можеше и да се обиди. Само че той беше необикновено сговорчив човек, а това, все пак, бе Пенелопе Федърингтън, която бе вярна приятелка на сестра му от Бог знае колко години и затова, вместо да я изгледа твърдо и цинично, което така и не бе усъвършенствал, само се усмихна и измърмори:

— И какво имаше предвид?

— Не мисли, че критикувам родителите ти — изрече тя с изражение, което бе едновременно невинно и иронично. — Не бих си и помислила да намеквам, че по някакъв начин са те разглезили.

Той любезно кимна.

— Просто... — наведе се напред сякаш щеше да му издаде голяма тайна. — Мисля, че би могъл да се измъкнеш дори от убийство, ако само го поискаш.

Той се закашля — за да си прочисти гърлото, а не защото не се чувстваше добре, но най-вече, защото бе страшно изненадан. Пенелопе бе толкова забавна личност. Не, това не бе съвсем точно. Тя бе... *изненадваща*. Да, това като че ли обобщаваше всичко. Много малко хора наистина я познаваха, определено нямаше репутация на пълноценен участник в разговорите. Той бе сигурен, че успява да изкара тричасови партита, без да използва нещо различно от едносрични думи.

Но когато Пенелопе бе в компанията на някой, с когото се чувстваше удобно — Колин осъзна, че той вероятно имаше привилегията да се числи към тази група — демонстрираше остроумие, иронична усмивка, както и доказателства за наличието на наистина интелигентен ум.

Не бе изненадан, че никога не е успяла да привлече сериозни ухажори, определено не бе красавица, макар при по-внимателен оглед да му изглеждаше по-привлекателна, отколкото си спомняше. В кестенявата ѝ коса имаше червеникави нюанси, красиво подчертани от трептящите свещи, а кожата ѝ бе прекрасна — тен с цвят на сметана и праскови, за постигането, на който дамите тормозеха лицата си с арсеник.

Но привлекателността на Пенелопе не бе от типа, който мъжете обикновено забелязваха, а обикновено свенливото ѝ и, на моменти

затворено, поведение не подчертаваше особено характера ѝ.

И все пак, жалко, че не бе твърде популярна. Щеше да бъде много добра съпруга за някого.

— Значи казваш — произнесе той замислено, връщайки се към темата, — че трябва да обмисля дали да се насоча към престъпния живот?

— Нищо подобно — отвърна тя с престолено сериозна усмивка. — Просто подозирам, че би могъл да се измъкнеш с приказки от всяка ситуация. — Внезапно изражението ѝ стана сериозно и тихо продължи: — Завиждам ти за това.

Колин изненада сам себе си, като протегна ръка с думите:

— Пенелопе Федърингтън, мисля, че трябва да танцуваш с мен.

А тя го изненада, като се засмя:

— Много мило от твоя страна, но вече не се налага да танцуваш с мен.

Гордостта му се почувства странно накърнена.

— Какво, по дяволите, имаш предвид с това?

Тя сви рамене.

— Вече е официално. Аз съм стара мома. И няма причина да танцуваш с мен само за да не се чувствам отхвърлена.

— Не затова танцувах с теб — възрази той, макар да знаеше, че е вярно. В половината от случаите се сецаше да я покани, защото майка му го побутваше, и то силно, по гърба, за да му напомни.

Тя го изгледа с леко съжаление, което го подразни — никога не бе мислил, че ще бъде съжالياван от Пенелопе Федърингтън.

— Ако мислиш, че ще ти позволя да се измъкнеш от един танц с мен *сега*, много се заблуждаваш.

— Няма нужда да танцуваш с мен само за да ми докажеш, че нямаш нищо против.

— *Искам* да танцувам с теб — направо изръмжа той.

— Много добре — каза тя след абсурдно продължителна пауза. — Определено би било невъзпитано от моя страна да откажа.

— Вероятно бе невъзпитано и да се съмняваш в намеренията ми — той пое ръката ѝ, — но ще ти простя, ако ти можеш да си простиш.

Тя се препъна, което предизвика усмивка по лицето му.

— Мисля, че ще успея — каза задавено.

— Чудесно — усмихна ѝ се ослепително. — Не би ми се искало да мисля, че ще живееш с вината.

Музиката започна, затова Пенелопе пое ръката му и направи реверанс в началото на менуета. Трудно бе да се води разговор по време на танца и това ѝ даде възможност да се успокои и да събере мислите си.

Може би бе твърде рязка с Колин. Не трябваше да го мъмри, че я бе поканил на танц — тези моменти бяха сред най-скъпите ѝ спомени. Имаше ли наистина значение дали го прави от съжаление? Щеше да е по-зле, ако изобщо не я канеше. Направи физиономия. И което бе по-лошо, това означаваше ли, че трябва да се извини?

— Някакъв проблем с еклера ли имаше? — попита Колин следващия път, когато пристъпиха един към друг.

Минаха цели десет секунди, преди да се озоват достатъчно близо, за да може тя да каже:

— Моля?

— Изглеждаш така, сякаш си глътнала нещо противно — каза той, този път силно, тъй като очевидно бе изгубил търпение да чака танцът да им позволи да говорят.

Няколко души ги изгледаха и дискретно отстъпиха встрани, сякаш Пенелопе наистина може да повърне направо на подиума.

— Трябва ли да го изкрециш на целия свят? — изсъска тя.

— Знаеш ли — изрече той замислено, като елегантно се поклони заедно с края на музиката, — това беше най-силният шепот, който някога съм чувал.

Той бе непоносим, но Пенелопе нямаше да го каже на глас, защото щеше да прозвучи като героиня от някой второкачествен роман. Онзи ден бе прочела един, в който героинята използваше тази дума или някой от синонимите ѝ на всяка втора страница.

— Благодаря ти за танца — каза, когато се отдалечиха от подиума за танци. И почти добави: „Можеш да кажеш на майка си, че си изпълнил задължението си“, но веднага съжали за този импулс. Колин не бе сторил нищо, с което да заслужи подобен сарказъм. Не бе негова вината, че мъжете танцуваха с нея само когато майките им ги принуждаваха. Той поне винаги се усмихваше и се смееше, докато изпълняваше дълга си, което бе повече, отколкото можеше да каже за останалата част от мъжкото население.

Той учтиво кимна и също измърмори някаква благодарност. Точно щяха да се разделят, когато чуха силен женски глас да излайва:

— Мистър Бриджъртън!

И двамата замръзнаха. Познаваха този глас. Всички го познаваха.

— Спаси ме — простена Колин.

Пенелопе погледна през рамо и видя скандалната лейди Данбъри да си пробива път към тях през тълпата и потрепери, когато вечният ѝ бастун се приземи върху крака на една нещастна млада дама.

— Може би има предвид друг мистър Бриджъртън — предположи Пенелопе. — Все пак, има доста от вас и е вероятно...

— Ще ти дам десет лири, ако не ме изоставиш — избъбри Колин.

Тя започна да се бори да си поеме въздух.

— Не бъди глупав, аз...

— Двадесет.

— Готово! — каза тя с усмивка, не защото много се нуждаеше от парите, а по-скоро ѝ доставяше удоволствие да ги измъкне от Колин.

— Лейди Данбъри! — извика и се отправи към възрастната дама. — Колко се радвам да ви видя!

— Никой никога не се радва да ме види — остро каза лейди Данбъри, — освен може би племенника ми, а през половината време не съм сигурна и за него. Все пак благодаря, че излъга.

Колин запази мълчание, но тя въпреки това се обърна към него и силно го удари по крака с бастуна си.

— Добър избор е да танцуваш с тази — каза. — Винаги съм я харесвала. Има повече мозък от цялото ѝ семейство, взето заедно.

Пенелопе отвори уста да защити поне по-малката си сестра, но лейди Данбъри излая:

— Ха! — и само след секунда добави. — Забелязах, че никой от вас не възрази.

— Винаги е удоволствие да ви видя, лейди Данбъри — каза Колин и ѝ подари усмивка, която обикновено отправяше към някоя оперна певица.

— Сладкодумен е — обърна се лейди Данбъри към Пенелопе. — Трябва да внимаваш с него.

— Рядко е нужно да го правя — отвърна тя, — тъй като обикновено е извън страната.

— Видя ли! — изграчи отново старата дама. — Казах ти, че е умна.

— Ще забележите — любезно изрече Колин, — че не ви възразих.

Тя одобрително се усмихна.

— Така е. Поумняваш с възрастта, мистър Бриджъртън.

— Ами, твърди се, че и на младини съм притежавал известна доза интелигентност.

— Хм. Важната дума в това изречение е *известна*, разбира се.

Колин изгледа Пенелопе с присвити очи. Изглежда се даваше от смях.

— Ние жените трябва да се грижим една за друга — каза лейди Данбъри, без да се обръща към някого конкретно, — тъй като е очевидно, че никой друг няма да го стори.

Колин реши, че определено е време да си върви.

— Мисля, че виждам майка си.

— Бягството е невъзможно — изграчи лейди Данбъри. — Не си прави труда да опитваш, знам със сигурност, че не виждаш майка си. Грижи се за някаква безмозъчна глупачка, скъсала подгъва на роклята си — обърна се към Пенелопе, която полагаше такива усилия да удържи смеха си, че очите ѝ блестяха от непролети сълзи. — Колко ти плати да не го оставяш сам с мен?

Пенелопе просто избухна.

— Извинете — изрече задавено и ужасено притисна с ръка устата си.

— О, не, давай — сърдечно каза Колин. — И без това толкова ми помогна вече.

— Няма нужда да ми даваш двадесет лири — издаде тя.

— Нямах и намерение.

— Само двадесет лири? — попита лейди Данбъри. — Хм. Бих помислила, че струвам поне двадесет и пет.

Колин сви рамене.

— Все пак съм трети син. Боя се, че изпитвам постоянен недостиг на средства.

— Ха! Джобът ти е дълбок, колкото на поне трима графове — каза лейди Данбъри. — Е, може би не графове — добави след кратък размисъл. — Но няколко виконта и повечето барони, сигурна съм.

Колин мило се усмихна.

— Не се ли счита за неучтиво да се говори за пари в смесена компания?

Лейди Данбъри издаде звук, който бе нещо средно между хриптене и кикот — Колин не бе сигурен кое точно — и каза:

— Винаги е неучтиво да се говори за пари независимо дали компанията е смесена, или не, но когато човек е на моята възраст, може да прави почти всичко, което си поиска.

— Чудя се — замислено изрече Пенелопе, — какво *не може* да прави човек на вашата възраст.

Лейди Данбъри се обърна към нея.

— Моля?

— Казахте, че човек би могъл да прави *почти* всичко, което си поиска.

Лейди Данбъри невярващо се втренчи в нея, а после се усмихна. Колин осъзна, че и той се усмихва.

— Харесвам я — каза му тя и посочи Пенелопе, сякаш бе някаква статуя за продан. — Казах ли ти, че я харесвам?

— Мисля, че да — измърмори той.

Лейди Данбъри се обърна към Пенелопе и изрече с абсолютно сериозно изражение:

— Мисля, че не бих могла да се измъкна, ако извърша убийство, но май това е всичко.

Внезапно Пенелопе и Колин избухнаха в смях.

— О? — каза лейди Данбъри. — Кое е толкова смешно?

— Нищо — задавено изрече Пенелопе. Колин не успя да произнесе и толкова.

— Не е нищо — настоя лейди Д. — Ще остана тук и ще ви досаждам цяла нощ, докато не ми кажете какво е. Повярвайте ми, не искате *това*.

Пенелопе избърса една сълза от окото си.

— Просто току-що му казвах — посочи с глава към Колин, — че вероятно би могъл да се отърве, ако извърши убийство.

— Наистина ли? — замислено изрече лейди Данбъри и леко потупа с бастун по пода, както човек почесваше брадичката си, когато се замисля за нещо сериозно. — Знаеш ли, смятам, че може и да си права. Не мисля, че Лондон е виждал по-голям чаровник.

Колин вдигна вежди.

— Защо си мисля, че това не беше комплимент, лейди Данбъри?

— Разбира се, че беше комплимент, глупак такъв.

Колин се обърна към Пенелопе.

— Обратно на *това*, което определено си беше комплимент.

Лейди Данбъри засия.

— Официално обявявам — изрече, — че през този сезон не съм се забавлявала толкова.

— Щастлив съм да помогна — усмихна се Колин.

— Годината беше изключително скучна, не мислите ли? — обърна се лейди Данбъри към Пенелопе.

Тя кимна.

— И миналата година бе леко досадна.

— Но не толкова, колкото тази — настоя дамата.

— Не питайте мен — любезно се намеси Колин, — аз бях извън страната.

— Хм. Предполагам ще кажеш, че твоето отсъствие е причината всички да сме толкова отегчени.

— Не бих си го и мечтал — обезоръжаващо се усмихна Колин. — Но щом тази мисъл е минала през ума ви, явно в нея има някакво основание.

— Хм. Каквато и да е причината, аз съм отегчена.

Колин хвърли поглед към Пенелопе, която стоеше много, много неподвижно, най-вероятно за да съдържа смеха си.

— Хейууд! — внезапно извика лейди Данбъри и махна към един джентълмен на средна възраст. — Не сте ли съгласен с мен?

Леко паникьосано изражение се появи на лицето на лорд Хейууд и когато стана очевидно, че няма да може да се измъкне, той каза:

— Старая се винаги да се съгласявам с вас.

Лейди Данбъри се обърна към Пенелопе и каза:

— Аз ли си въобразявам или мъжете са станали по-разумни?

Единственият отговор на Пенелопе бе неясно свиване на раменете. Колин реши, че тя определено е умно момиче.

Хейууд се прокашля и бързо премигна:

— Тъъ, с какво точно се съгласявам?

— Че сезонът е скучен — услужливо помогна Пенелопе.

— О, мис Федърингтън — изрече Хейууд с някак обиден глас. — Не ви видях.

Колин хвърли поглед към Пенелопе, колкото да види, че устните ѝ се стягат в лека, неудобна усмивка.

— Точно до вас — измърмори.

— Така е — жизнерадостно продължи Хейууд, — и, да, сезонът е ужасно скучен.

— Някой не каза ли, че сезонът е отегчителен?

Колин погледна надясно. Още един мъж и две дами се бяха присъединили към групата и усилено изразяваха съгласието си.

— Досаден — измърмори някой от тях. — Невероятно досаден.

— Никога не съм присъствала на по-банални партита — обяви една от дамите с въздишка.

— Ще трябва да информирам майка си — стегнато каза Колин. Той бе най-търпеливият мъж на света, но наистина имаше обиди, които и той не можеше да подмине.

— О, не това събитие — побърза да добави дамата. — Този бал е единствената светлина в иначе тъмната и мрачна поредица събирания. Аз точно казвах на...

— Спри веднага — нареди лейди Данбъри, — преди да се задавиш с думите си.

Дамата бързо затвори уста.

— Странно е — измърмори Пенелопе.

— О, мис Федърингтън — каза дамата, която мърмореше за тъмните и мрачни събирания. — Не ви видях.

— Кое е странно? — попита Колин преди още някой да каже на Пенелопе колко е незабележителна.

Тя му се усмихна благодарно и обясни:

— Странно е как висшето общество сякаш се забавлява, като изтъква колко незабавни са всички.

— Моля? — объркано изрече Хейууд.

Пенелопе сви рамене.

— Мисля, че повечето от вас доста приятно прекарват времето си в разговори колко сте отегчени, това е всичко.

Коментарът ѝ бе посрещнат с мълчание. Лорд Хейууд продължи да изглежда объркан, а на една от двете дами изглежда ѝ влезе прашец в окото, защото не можеше да спре да мига.

Колин не можа да сдържи усмивката си. Не мислеше, че изявлението на Пенелопе е чак толкова сложно за разбиране.

— Единственото интересно занимание е да се чете „Уисълдаун“ — каза мигащата дама, сякаш Пенелопе изобщо не бе отваряла уста.

Джентълменът до нея измърмори нещо в знак на съгласие.

А лейди Данбъри започна да се усмихва.

В Главата на Колин зазвъня предупредителен звънец. В очите на старата дама грееше светлинка. Плашеща светлинка.

— Имам идея — каза тя.

Някой ахна. Друг простена.

— Прекрасна идея.

— Не че другите ви идеи не са били такива — измърмори Колин с най-любезния си глас.

Лейди Данбъри го накара да замълчи с едно махване на ръката.

— Колко велики мистерии има в живота?

Никой не отговори, затова Колин предположи:

— Четиридесет и две.

Тя дори не си направи труда да го смърми.

— Казвам ви тук и сега...

Всички се наведоха напред. Дори Колин. Бе невъзможно да се устои на драматичния момент.

— Всички сте ми свидетели...

На Колин му се стори, че Пенелопе промърмори:

— Приключвайте с това.

— Хиляда лири — каза лейди Данбъри.

Тълпата около нея се развълнува.

— Хиляда лири — повтори. Наистина имаше талант да играе на сцена. — Хиляда лири...

Сякаш цялата бална зала бе застинала в упойващо мълчание.

— ... за човека, който разкрие лейди Уисълдаун!

ГЛАВА 3

„Настоящият автор би проявил небрежност, ако не спомене, че най-обсъжданият момент на снощния бал за рождения ден в Бриджъртън Хаус, не бе тостът в чест на лейди Бриджъртън — чиято възраст няма да бъде разкрита — а безочливото предложение от хиляда лири на лейди Данбъри за човека, който разкрие...

Мен.

Дайте всичко от себе си, дами и господа от висшето общество. Но нямате никакъв шанс да разрешите тази загадка.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 12 април 1824

Точно три минути бяха необходими, за да се разпространи из балната зала новината за невероятното предизвикателство на лейди Данбъри. Пенелопе знаеше това със сигурност, тъй като бе с лице към един голям — и, според Кейт Бриджъртън, изключително точен — семеен часовник, когато въпросната дама направи своето обявление. При думите „хиляда лири за човека, който разкрие лейди Уисълдаун“ той показваше четиридесет и четири минути след десет часа. Дългата стрелка още не бе подминала четиридесет и седем, когато Найджъл Бербрук се промъкна сред бързо нарастващата тълпа около лейди Данбъри и обяви последното ѝ начинание за „страшно добро забавление“.

А ако Найджъл бе чул за провокацията, то това се отнасяше и за всички останали, тъй като зетят на Пенелопе не бе известен с интелигентност, добра концентрация или способност да слуша.

Нито пък с богатия си речник, иронично си помисли Пенелопе. Страшно, наистина.

— И коя мислите, че е лейди Уисълдаун? — обърна се лейди Данбъри към Найджъл.

— Нямам никаква идея — призна той. — Знам само, че не съм аз!

— Мисля, че всички сме наясно с това — отвърна лейди Д.

— Кой мислиш, че е? — обърна се Пенелопе към Колин.

Той вдигна рамене.

— Бил съм извън града твърде често, за да правя предположения.

— Не бъди глупав — каза тя. — Общото време, което си прекарал в Лондон, определено включва достатъчно партита и събирания, за да имаш няколко теории.

Той само поклати глава.

— Наистина не бих могъл да кажа.

Пенелопе се взря в него секунда по-дълго, отколкото бе необходимо, или ако трябваше да бъде честна, обществено приемливо. Имаше нещо странно в очите му. Нещо мимолетно и неуловимо. Светското общество обикновено не го смяташе за нещо повече от нехаен чаровник, но той бе много по-интелигентен, отколкото показваше и тя бе готова да заложи живота си, че той има своите подозрения.

По някаква причина обаче, не желаше да ги сподели с тях.

— А ти кой мислиш, че е? — попита Колин, избягвайки да отговори, отклонявайки отговора на въпроса ѝ, като на свой ред зададе такъв. — Ти си била в обществото толкова дълго, колкото и лейди Уисълдаун. Сигурно си мислила за това.

Пенелопе огледа балната зала, спря поглед на този и онзи и накрая се обърна към малката тълпа около себе си.

— Мисля, че може и да е лейди Данбъри — отвърна. — Това няма ли да е добра шега с всички?

Колин хвърли поглед към възрастната дама, която си прекарваше страхотно — заета да обсъжда новото си начинание. Потупваше с бастун по земята, бърбеше оживено и се усмихваше като котка, застанала пред сметана, риба и цяла печена пуйка.

— Има смисъл — замислено изрече той, — по някакъв странен начин.

Пенелопе усети как ъгълчетата на устата ѝ се извиват.

— Тя определено е странна.

Наблюдава известно време как Колин се взира в лейди Д. и тихо допълни:

— Но ти не мислиш, че е тя.

Той бавно се обърна към нея и вдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Личи си по изражението ти — обясни Пенелопе.

Отвърна ѝ с безгрижна усмивка, която често показваше на обществени места.

— А аз си мислех, че съм неразгадаем.

— Боя се, че не — отвърна тя. — Поне не за мен.

Колин въздъхна.

— Страхувам се, че ми е било писано да съм мрачен и страшен герой.

— Може да се окаже, че си нечий герой — съгласи се Пенелопе.

— Има още време. Но тъмен и страшен? — усмихна се. — Не е много вероятно.

— Жалко за мен — изрече той жизнерадостно и ѝ подари още една от известните си усмивки — този път крива и момчешка. — Тъмните и страшни типове получават всички жени.

Пенелопе дискретно се изкашля, леко изненадана, че той говори за подобни неща с нея, без да се брои факта, че Колин Бриджъртън никога не бе имал проблеми с привличането на жени. Стоеше ѝ се хилеше в очакване на отговор и тя точно се опитваше да реши дали правилната реакция е учтив девически гняв, или смях от типа „аз съм добър приятел“, когато Елоиз буквално се закова пред тях.

— Чухте ли новините? — попита, останала без дъх.

— Ти *тичаше* ли? — отвърна Пенелопе. Това си бе забележително постижение в толкова претъпкана зала.

— Лейди Данбъри е предложила хиляда лири за човека, който разкрие лейди Уисълдаун!

— Знаем — каза Колин с лека нотка на превъзходство, типична за по-големите братя.

Елоиз разочаровано въздъхна.

— Така ли? — той посочи към лейди Данбъри, която все още бе само на няколко ярда от тях. — Бяхме точно тук, когато това се случи.

Елоиз изглеждаше изключително раздражена и Пенелопе знаеше точно какво се върти в ума ѝ, вероятно щеше да ѝ го разкаже следващия следобед. Едно беше да пропуснеш някакъв важен момент,

и съвсем друго — да разбереш, че брат ти е бил свидетел на цялото събитие.

— Е, хората вече говорят за това — каза Елоиз. — Всъщност не мълкват. Не съм виждала подобно вълнение от години.

Колин се обърна към Пенелопе и измърмори:

— Затова толкова често решавам да напусна страната.

Тя се опита да прикрие усмивката си.

— Знам, че говорите за мен и не ме интересува — продължи Елоиз и спря, колкото да си поеме дъх. — Казвам ви, висшето общество е полудяло. Всички, и наистина имам предвид всички, правят предположения коя е, макар най-умните да не казват и дума. Не искат другите да спечелят на гърба на техните догадки.

— Мисля — обяви Колин, — че не се нуждая чак толкова от хиляда лири, за да се тревожа за това.

— Това са много пари — замислено изрече Пенелопе.

Той невярващо се обърна към нея.

— Не ми казвай, че ще се присъединиш към тази абсурдна игра.

Тя леко наклони глава и повдигна брадичка загадъчно — ако не загадъчно, то поне мистериозно, надяваше се.

— Не съм чак толкова заможна, че да си позволя да игнорирам предложение за хиляда лири — каза.

— Може би, ако работим заедно... — предложи Елоиз.

— Бог да ми е на помощ — бе отговорът на Колин.

Елоиз не му обърна внимание и се обърна към приятелката си:

— Бихме могли да си разделим парите.

Пенелопе отвори уста, за да отговори, но бастунът на лейди Данбъри внезапно влезе в полезрението ѝ, тя диво го размахваше във въздуха. Колин бързо отстъпи встрани, за да спаси ухото си от нараняване.

— Мис Федърингтън — избумтя лейди Д. — Не си ми казала кого подозираш *ти*?

— Не, Пенелопе — каза Колин с усмивка, — не си.

Първата реакция на Пенелопе бе да измърмори нещо под носа си и да се надява, че слухът на лейди Данбъри е достатъчно отслабнал от възрастта, за да реши, че неразбирането е проблем на нейните уши, а не на устните на Пенелопе. Само че, дори без да поглежда встрани, можеше да усети присъствието на Колин, да почувства как

самонадеяната му усмивка я предизвиква и откри, че изправя рамене и повдига брадичка малко по-високо от обикновено.

Той я караше да се чувства по-уверена, по-смела. Правеше я... повече самата себе си. Или поне това „себе си“, което искаше да бъде.

— Всъщност — каза Пенелопе, гледайки лейди Данбъри почти в очите, — мисля, че сте вие.

Колективно ахване се разнесе из залата.

За първи път в живота си Пенелопе Федърингтън се бе озовала в центъра на вниманието.

Лейди Данбъри се втренчи в нея с преценяващи бледосини очи. И тогава се случи най-невероятното нещо. Устните ѝ започнаха да се извиват. След това се разтвориха и Пенелопе осъзна, че тя не просто се усмихва, а направо се хили.

— Харесвам те, Пенелопе Федърингтън — каза дамата и я потупа право по пръстите на крака с бастуна си. — Бас хващам, че половината бална зала мисли същото, но никой няма куража да ми го каже.

— Нито пък аз го имам — призна Пенелопе и леко изсумтя, когато Колин я смушка в ребрата.

— Очевидно — изрече достопочтената дама със странна светлинка в очите, — имаш.

Пенелопе не знаеше как да отговори. Погледна към Колин, който окуражително ѝ се усмихваше и отново се обърна към лейди Данбъри, която изглеждаше почти... майчински настроена.

Това вероятно бе най-странното от всичко. Пенелопе силно се съмняваше, че бе поглеждала майчински дори собствените си деца.

— Не е ли хубаво — каза възрастната дама и се наведе напред, за да може само Пенелопе да чуе думите ѝ — да открием, че не сме точно това, което сме си мислели, че сме?

И се отдалечи, оставяйки я да се чуди дали тя самата не е точно това, което си е мислила.

Може би... само може би беше нещо малко повече.

* * *

Следващият ден бе понеделник, което означаваше, че Пенелопе ще пие чай с дамите Бриджъртън на „Номер пет“. Не знаеше точно кога това се бе превърнало в навик, но нещата стояха така от почти десетилетие и ако не се появеше в понеделник следобед, бе почти сигурна, че лейди Бриджъртън ще изпрати някой да я доведе.

На Пенелопе ѝ харесваше следобедния навик на семейство Бриджъртън да пият чай с бисквити. Това не бе широко разпространен ритуал и не бе чувала дали някой друг има подобен ежедневен навик. Лейди Бриджъртън настояваше, че просто не може да издържи от обяд до вечеря, особено когато спазваха часовете за хранене, приети в града, и вечеряха толкова късно. И така, всеки следобед в четири тя и различен брой от децата ѝ, често придружени от приятел или двама, се срещаха неофициално в салона на горния етаж за лека закуска.

Леко ръмеше, макар денят да бе сравнително топъл, затова Пенелопе взе черния си чадър за кратката разходка до „Номер пет“. Стотици пъти бе изминавала този маршрут — няколко къщи по-надолу до ъгъла на Маунт и Дейвис Стрийт, след това по края на Бъркли Скуеър до Брутън Стрийт. В този ден бе странно превъзбудена, чувстваше се малко лекомислена и може би дори в детинско настроение — затова реши да прекоси напъряко Бъркли Скуеър до поляната в северния му край и то само за да чуе шляпация звук от обувките си върху влажната трева.

Вината бе на лейди Данбъри. Сигурно бе така. Определено срещата им предната вечер я замая.

— Не. Каквото. Си. Мислех. Че. Съм — запя на себе си, докато вървеше — по една дума при всяко потъване на обувките ѝ в почвата. — Нещо повече. Нещо повече.

Достигна едно особено мокро място и с песен се плъзна като кълкър — тихо, разбира се, не се бе променила толкова много от предната вечер, че да иска някой да я чуе как пее на публично място.

— Нещо пооооовече — и се плъзна напред.

И точно в този момент, разбира се — тъй като бе доста ясно, поне за нея, че има най-лошото чувство за точен момент в историята на цивилизацията — чу мъжки глас да вика името ѝ.

И, разбира се, това бе *той*.

— Колин! — изрече тя леко притеснено и спря, за да го изчака. — Каква изненада!

Той изглеждаше така, сякаш се опитва да потисне усмивката си.

— Танцуваше ли?

— Да танцувам? — повтори тя.

— Изглеждаше сякаш танцуваш.

— О. Не — тя виновно преглътна, тъй като, макар технически погледнато да не лъжеше, имаше чувството, че го прави. — Разбира се, че не.

Очите му леко се присвиха в ъгълчетата.

— Жалко тогава. Бих се почувствал задължен да се присъединя към теб, а никога не съм танцувал на Бъркли Скуеър.

Ако ѝ бе казал това само преди два дни, щеше да се изсмее на шегата му и да го остави да се покаже остроумен и чаровен. Само че сигурно продължаваше да чува гласа на лейди Данбъри отново и отново в съзнанието си, защото внезапно реши, че не иска да бъде старата Пенелопе Федърингтън.

Реша да се присъедини към него в забавлението.

Изобрази усмивка, на която никога не бе мислила, че е способна. Беше дяволита и загадъчна и разбра, че не си го въобразява, тъй като очите на Колин подчертано се разшириха, докато тя промърморваше:

— Колко жалко. Доста е приятно.

— Пенелопе Федърингтън — провлече той. — Стори ми се, че каза, че не танцуваш.

Тя сви рамене.

— Излъгах.

— В такъв случай — каза той, — това трябва да е моят танц.

Тя се чувства много странно. Ето затова не трябваше да оставя шепота на лейди Данбъри да се носи из съзнанието ѝ. Можеше да успее да се държи дръзко и чаровно за един кратък момент, но нямаше идея как да продължи.

За разлика от Колин, очевидно, който се бе ухилил дяволито и бе протегнал ръце напред в съвършена валсова поза.

— Колин — ахна тя. — На Бъркли Скуеър сме!

— Зная. Току-що ти казах, че никога не съм танцувал тук, не помниш ли?

— Но...

Видя го как скръсти ръце.

— Тц. Тц. Не може да отправиш такова предизвикателство и след това да опитваш да се измъкнеш. Освен това, танцуването на Бъркли Скуеър е нещо, което човек трябва да направи поне веднъж в живота си, не мислиш ли?

— Някой може да види — напрегнато прошепна тя.

Той сви рамене, в опит да прикрие колко го забавлява реакцията ѝ.

— Не ме интересува. А теб?

Бузите ѝ порозовяха, след това станаха червени и тя изрече с голямо усилие.

— Хората ще си помислят, че ме ухажваш.

Той се вгледа в нея по-отблизо, без да разбира защо е разстроена. Кой го беше грижа дали хората си мислят, че я ухажва? Ключката скоро щеше да бъде опровергана и те щяха добре да се посмеят за сметка на светското общество. На върха на езика му бе да каже: „Забрави обществото“, но замълча. Имаше нещо в дълбините на кафявите ѝ очи, някакво чувство, което не можеше да определи.

Чувство, което подозираше, че той самият никога не бе изпитвал.

И осъзна, че последното, което иска, е да нарани Пенелопе Федърингтън. Тя бе най-добрата приятелка на сестра му и което бе важно — беше много добро момиче.

Намръщи се. Вероятно не трябваше да я нарича момиче. На двадесет и осем тя не бе повече момиче, отколкото той бе момче на тридесет и три.

Накрая много внимателно и, надяваше се, деликатно, попита:

— Има ли причина да се тревожим, че хората ще си помислят, че те ухажвам?

Тя затвори очи и за момент Колин наистина помисли, че изпитва болка. Когато отново ги отвори, погледът ѝ бе направо горчиво-сладък.

— Всъщност би било много забавно — каза тя. — В началото.

Той не отвърна, просто изчака тя да продължи.

— Но накрая ще стане очевидно, че това не е истина и ще... — спря, преглътна и Колин осъзна, че всъщност не е толкова спокойна, колкото изглежда.

— Ще сметнат — продължи тя, — че ти си този, който е избрал да сложи край, защото... е, просто така ще решат.

Той не го оспори. Знаеше, че думите ѝ са верни.

Тя тъжно въздъхна.

— Не искам да се подлагам на това. Дори лейди Уисълдаун вероятно ще го отбележи. Как би могла да не го стори? Това ще е твърде пикантна клюка, за да я пропусне.

— Съжалявам, Пенелопе — каза Колин. Не бе сигурен за какво се извинява, но това като че ли бяха правилните думи.

Тя ги прие с леко кимване.

— Знам, че не би трябвало да ме интересува какво говорят другите, но е така.

Той леко се извърна, докато обмисляше думите ѝ. Или тона, с който бяха изречени. А може би и двете.

Винаги бе мислил за себе си като за човек, който е, в известен смисъл, над обществото. Не точно извън него, тъй като се движеше в тези среди и обикновено това му доставяше голямо удоволствие, но винаги бе считал, че щастието му не зависи от чуждото мнение.

Само че може би не гледаше на нещата от точния ъгъл. Лесно бе да мислиш, че не се интересува от мнението на другите, когато то е в твоя полза. Дали толкова лесно би игнорирал висшето общество, ако то се отнасяше към него, както към Пенелопе?

Тя никога не бе отхвърлена, никога не бе ставала обект на скандал. Просто не бе... популярна.

О, хората бяха любезни, а цялото семейство Бриджъртън се бе сприятелило с нея, но по-голямата част от спомените на Колин за Пенелопе бяха свързани с това как тя стои в края на някоя бална зала с поглед насочен навсякъде другаде, но не и към танцуващите двойки, очевидно преструвайки се, че не иска да танцува. В този момент обикновено отиваше и я канеше на танц. Тя винаги изглеждаше благодарна за поканата, но и малко смутена, защото и двамата знаеха, че го прави, поне отчасти, защото я съжалява.

Колин опита да се постави на нейно място. Той винаги се бе ползвал с популярност, приятелите му опитваха да му подражават в училище, а жените пърхаха около него, когато започна да излиза в обществото. И дори да можеше да каже, че не се интересува от мнението на хората, когато нещата опираха дотам...

Харесваше му да бъде харесван.

Внезапно откри, че не знае какво да каже, което бе направо странно, тъй като *винаги* знаеше какво да каже. Всъщност бе доста

известен с това. Вероятно това бе една от причините толкова да го харесват, помисли си.

Но усещаше, че чувствата на Пенелопе зависят от следващите му думи, а в някакъв момент от изминалите десет минути тези чувства бяха станали много важни за него.

— Права си — изрече накрая, решил, че е добре идея да се каже на човек, че не греша. — Беше много безчувствено от моя страна. Може ли да започнем отначало?

Тя примигна.

— Моля?

Той махна с ръка, сякаш това обясняваше всичко.

— Да започнем на чисто.

Тя изглеждаше очарователно объркана, което на свой ред обърка него, тъй като никога не я бе смятал за очарователна.

— Но ние се познаваме от дванадесет години — каза.

— Наистина ли мина толкова време? — замисли се, но не можа да си спомни първата им среща, дори животът му да зависеше от това. — Няма значение. Говорех само за този следобед, страхливка такава.

Тя се усмихна, очевидно въпреки желанието си, и той разбра, че да я нарече „страхливка“ е бил правилният подход, макар всъщност да нямаше представа защо.

— Хайде — произнесе бавно и придружи думите си с протягане на ръката. — Ти вървиш през Бъркли Скуеър и ме забелязваш в далечината. Аз викам името ти и ти отговаряш с...

Пенелопе прехапа долната си устна в опит, неясно защо, да прикрие усмивката си. Под каква ли вълшебна звезда бе роден Колин, че знаеше *винаги* какво да каже? Беше сладкодумен магьосник и оставяше след себе си само щастливи сърца и усмихнати лица. Бе готова да се обзаложи — и то на много повече от хилядата лири, които лейди Данбъри бе предложила, — че не е единствената жена в Лондон, отчаяно влюбена в третия Бриджъртън.

Той наклони глава и отново я изправи подканващо.

— Бих отвърнала... — бавно каза тя. — Бих отвърнала...

Колин изчака две секунди и изрече:

— Наистина, каквито и да е думи ще свършат работа.

Пенелопе бе планирала да изобрази широка усмивка, но откри, че устните ѝ се усмихват съвсем искрено.

— Колин — опита се да прозвучи, сякаш току-що е била изненадана от пристигането му. — Какво правиш тук?

— Отличен отговор — каза той.

Тя размаха пръст срещу него.

— Излизаш от образ.

— Да, да, разбира се. Съжалявам — спря, примигна два пъти и изрече. — Добре. Ами това: Същото като теб, предполагам. Отивам към „Номер пет“ на чай.

Пенелопе се потопи в ритъма на разговора.

— Звучиш така, сякаш отиваш само на гости. Не живееш ли там?

Той направи физиономия.

— Само за седмица, надявам се. Най-много две. Трябваше да освободя стария си апартамент, когато тръгнах за Кипър, а още не съм намерил нещо подходящо. Имах малко работа на Пикадили и реших да повървя по обратния път.

— В дъжда?

Той сви рамене.

— Когато излизах тази сутрин, не валеше. А и сега само ръми.

Само ръми, помисли си Пенелопе. Капчици, които прилепваха по неприлично дългите му мигли, обграждащи толкова съвършените му зелени очи, че не една млада дама бе вдъхновена да пише стихове — с много лошо качество — за тях. Дори Пенелопе, колкото и да се смяташе за уравновесена, прекарваше много ноци в леглото, втренчена в тавана и виждаща единствено тези очи.

Само ръми, как ли пък не.

— Пенелопе?

Това привлече вниманието ѝ.

— Точно така. Да. И аз отивам в дома на майка ти за чая. Правя го всеки понеделник. Често и през другите дни — призна. — Когато, хм, не се случва нищо интересно у дома.

— Няма нужда да се чувстваш виновна за това. Майка ми е прекрасна жена. Ако иска да ходиш на чай, трябва да го правиш.

Пенелопе имаше лошия навик да се опитва да чуе неизказаната част от разговорите на хората и в нея се надигна подозрението, че Колин всъщност ѝ казва, че не я вини, че иска да избяга от собствената си майка от време на време.

Което някак малко я натъжи.

Той се залюля на пети за момент и продължи:

— Е, не би трябвало да те бавя навън в дъжда.

Тя се усмихна, защото стояха отвън вече поне петнадесет минути. Все пак, ако той искаше да продължи с играта и тя щеше да го стори.

— Аз съм тази, която има чадър — изтъкна.

Устните му леко се извиха.

— Така е. И все пак не бих се нарекъл джентълмен, ако не те отведа към някое по-гостоприемно място. Като говорим за това... — той се намръщи и се огледа.

— Като говорим за какво?

— За това, че съм джентълмен. Мисля, че трябва да се грижа за добруването на дамите.

— И?

Той скръсти ръце.

— Не трябва ли с теб да има прислужница?

— Живея точно зад ъгъла — отвърна тя, леко обидена, че той не си го спомня. Все пак тя и сестра ѝ бяха най-добри приятелки с две от сестрите му. Той дори я бе изпращал до дома ѝ веднъж или два пъти. — На Маунт Стрийт — добави, когато той не спря да се мръщи.

Той леко подсвирна и погледна към Маунт Стрийт, макар тя да нямаше представа какво се надява да постигне с това.

— О, за Бога, Колин. Близо до ъгъла с Дейвис Стрийт. На не повече от пет минути пеша от дома на майка ти. Четири, ако съм в особено весело настроение.

— Просто гледах дали има някакви тъмни, или уединени места — обърна се към нея. — Където може да се крие някой престъпник.

— В Мейфеър?

— В Мейфеър — каза мрачно. — Наистина мисля, че трябва да те придружава прислужница, когато отиваш и се връщаш. Не бих искал нещо да ти се случи.

Загрижеността му странно я трогна, макар да знаеше, че би я проявил към почти всяка от познатите му жени. Просто си беше такъв.

— Мога да те уверя, че спазвам всички порядки, когато пътувам на по-голямо разстояние — каза тя. — Но това е толкова близо. Само няколко пресечки. Дори майка ми няма нищо против.

Челюстта на Колин внезапно се стегна.

— Да не споменаваме — добави Пенелопе, — че съм на двадесет и осем.

— Какво общо има това? Аз пък съм на тридесет и три, ако искаш да знаеш.

Знаеше го, разбира се, тъй като знаеше всичко за него.

— Колин — в гласа ѝ се промъкна раздражение.

— Пенелопе — отвърна той със същия тон.

Тя въздъхна продължително, преди да каже:

— Определено няма изгледи да се ожения, Колин. Няма нужда да се тревожа за всички онези правила, които ме тормозеха, когато бях на седемнадесет.

— Не мисля, че...

Тя сложи ръка на кръста си.

— Питай сестра си, ако не ми вярваш.

Той внезапно стана по-сериозен, отколкото някога го бе виждала.

— Поставил съм си за цел никога да не питам сестра си за неща, които имат връзка със здравия разум.

— Колин! — възкликна Пенелопе. — Това е ужасно.

— Не съм казал, че не я обичам. Дори не съм казал, че не я харесвам. Обожавам Елоиз, както много добре знаеш. И все пак...

— Всичко, което започва с „все пак“ трябва да е лошо — измърмори Пенелопе.

— Елоиз — каза той с неприсъща за него властност, — трябваше вече да е омъжена.

Е, вече бе твърде много, особено изречено с този тон.

— Някои хора биха казали — отвърна Пенелопе и уверено вирна брадичка, — че и ти трябваше вече да си женен.

— О...

— Както гордо ме информира, си на тридесет и три.

Изражението му бе леко развеселено, но с едва доловима нотка на раздражение, която ѝ подсказваше, че няма да остане развеселен за дълго.

— Пенелопе, дори не...

— Направо древен!

Той тихо изруга, което я изненада, тъй като никога не го бе чувала да го прави в присъствието на дама. Вероятно трябваше да го

приеме като предупреждение, но бе твърде раздразнена. Вероятно старата поговорка бе вярна — куражът пораждаше още повече кураж.

А може би по-скоро безразсъдството пораждаше още по-голямо безразсъдство, тъй като тя го изгледа надменно и каза:

— Дватама ти по-големи братя не се ли ожениха, преди да навършат тридесет?

За нейна изненада Колин само се усмихна, кръстоса ръце и се облегна на дървото, под което бяха застанали.

— Братята ми и аз сме много различни хора.

Това, осъзна Пенелопе, бе доста красноречиво изявление, тъй като много членове на висшето общество, включително измислената лейди Уисълдаун, твърде често подчертаваха факта, че братята Бриджъртън толкова много си приличат на външен вид. Някои дори стигаха дотам, че да ги наричат взаимозаменяеми. Пенелопе не мислеше, че някой от тях се притеснява от това — всъщност смяташе, че всички са поласкани от сравнението, тъй като изглежда много се харесваха един друг. Може би грешеше.

А може би никога не се бе вглеждала достатъчно внимателно.

Което беше доста странно, тъй като бе прекарала половината си живот в наблюдение на Колин Бриджъртън.

Обаче имаше нещо, което знаеше със сигурност и трябваше да си го спомни — какъвто и да бе характерът на Колин, той никога не бе решавал да ѝ го покаже. Можеше да се чувства поласкана от мисълта, че леката ѝ насмешка, че братята му са се оженили преди тридесет, го е подразнила.

Не, неговият метод за атака бе мързеливата усмивка и добре премерена шега. Ако Колин някога избухнеше...

Пенелопе леко поклати глава, неспособна дори да си го представи. Никога не би изгубил търпение. Поне не пред нея. Трябваше да е наистина — не, *искрено* — ядосан, за да се случи това. А такава ярост би могла да бъде събудена от някой, за когото наистина — не, *искрено* — го е грижа.

Колин я харесваше достатъчно — вероятно дори повече, отколкото харесваше доста хора — но не го беше грижа. Не и по този начин.

— Може би трябва да се съгласим, че не сме съгласни — каза тя накрая.

— За какво?

— Ааа — не можа да си спомни. — За това какво могат и не могат да правят старите моми.

Той изглеждаше развеселен от колебанието ѝ.

— Това би означавало по някакъв начин да приема преценката на по-малката ми сестра, което ще е, както вероятно можеш да си представиш, невероятно трудно за мен.

— Но нямаше нищо против да приемеш моята преценка?

Усмивката му бе мързелива и дяволита.

— Не, ако обещаеш да не казваш на абсолютно никого.

Не говореше сериозно, разбира се. И бе убедена, че той знае, че тя знае, че не говори сериозно. Но той винаги правеше така. Хуморът и усмивката проправяха път навсякъде. И дяволите да го вземат, това вършеше работа, защото се улови да въздъхва с усмивка, и да му казва, преди да се усети:

— Стига! Да вървим към дома на майка ти.

Колин се ухили.

— Мислиш ли, че там ще има бисквити?

Пенелопе завъртя очи.

— *Зная*, че ще има бисквити.

— Добре — каза той, тръгна с големи крачки и я повлече със себе си. — Наистина обичам семейството си, но всъщност ходя там само заради храната.

ГЛАВА 4

„Трудно е да си представим, че може да има други новини от бала на Бриджъртън, освен решителността на лейди Данбъри да разкрие идентичността на настоящия автор, но следните неща трябва да бъдат надлежно отбелязани:

Мистър Джефри Албънсдейл бе забелязан да танцува с мис Фелисити Федърингтън.

Мис Фелисити Федърингтън бе забелязана да танцува с мистър Лукас Хочкис.

Мистър Лукас Хочкис бе забелязан да танцува с мис Хаясинт Бриджъртън.

Мис Хаясинт Бриджъртън бе забелязана да танцува с виконт Бъруик.

Виконт Бъруик бе забелязан да танцува с мис Джейн Хочкис.

Мис Джейн Хочкис бе забелязана да танцува с мистър Колин Бриджъртън.

Мистър Колин Бриджъртън бе забелязан да танцува с мис Пенелопе Федърингтън.

И за да приключим с тази въртележка мис Пенелопе Федърингтън бе забелязана да разговаря с мистър Джефри Албънсдейл. Щеше да бъде прекалено идеално, ако бе танцувала с него, не мислиш ли, любезни читателю?“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 12 април 1824

Когато Пенелопе и Колин влязоха в стаята, Елоиз и Хаясинт вече пиеха чай заедно с двете лейди Бриджъртън. Вайълет, вдовстващата виконтеса, се бе разположила пред сервиза за чай, а Кейт, нейна снаха

и съпруга на настоящия виконт Антъни, се опитваше без особен успех да контролира двегодишната си дъщеря Шарлот.

— Вижте на кого се натъкнах на Бъркли Скуеър — каза Колин.

— Пенелопе — изрече лейди Бриджъртън с топла усмивка, — заповядай, седни. Чаят все още е горещ, а готвачката направи прословутите си маслени бисквити.

Колин се отправи по най-бързия начин към храната, като едва спря, за да поздрави сестрите си.

Пенелопе се разположи на близкия стол, който ѝ посочи лейди Бриджъртън.

— Бисквити са хубави — каза Хаясинт и ѝ подаде чиния.

— Хаясинт — каза лейди Бриджъртън леко неодобрително, — опитай да говориш с цели изречения.

Хаясинт изненадано погледна майка си.

— Бисквити. Са. Хубави — изви глава настрани. — Съществително. Глагол. Прилагателно.

— Хаясинт.

Пенелопе видя, че лейди Бриджъртън се опитва да изглежда строга, докато порицаваше дъщеря си, но не ѝ се удаваше.

— Съществително. Глагол. Прилагателно — каза Колин и избърса няколко трохи от ухиленото си лице. — Изречението. Е. Вярно.

— Ако си едва грамотен — отвърна Кейт и се протегна за една бисквита. — Тези са наистина хубави — каза на Пенелопе със смутена усмивка. — Това ми е едва четвъртата.

— Обичам те, Колин — каза Хаясинт, без да обръща внимание на Кейт.

— Разбира се — измърмори той.

— Аз лично — високомерно изрече Елоиз, — предпочитам да използвам пълен член, когато пиша.

Хаясинт изсумтя.

— Когато *пишеш*? — повтори.

— Пиша много писма — каза Елоиз и сбърчи нос. — И си водя дневник, което, уверявам те, е много полезен навик.

— Поддържа дисциплината у човек — намеси се Пенелопе и пое чашата и чинийката от протегнатите ръце на лейди Бриджъртън.

— Ти имаш ли дневник? — попита Кейт, без да я поглежда, тъй като току-що бе скочила от стола, за да спре дъщеря си, преди да се е покатерила върху страничната масичка.

— Боя се, че не — каза Пенелопе и поклати глава. — Изисква твърде много дисциплина за моя вкус.

— Не мисля, че е необходимо винаги да се използва пълен член — настоя Хаясинт, както винаги неспособна да се откаже от спора.

За нещастие на останалите, Елоиз бе точно толкова упорита, колкото сестра си.

— Можеш да пропуснеш пълния член, ако имаш предвид съществителното по принцип — каза и прехапа превзето устни, — но в случай, че говориш за конкретни бисквити...

Пенелопе бе сигурна, че чу лейди Бриджъртън да простенва.

— ... тогава точно — повдигна вежди Елоиз, — не си права.

Хаясинт се обърна към Пенелопе.

— Сигурна съм, че не използва правилно думата „точно“ в това изречение.

Пенелопе се протегна за още една бисквита.

— Отказвам да се включа в разговора.

— Страхливка — измърмори Колин.

— Не, просто съм гладна — тя се обърна към Кейт. — Наистина са хубави.

Кейт кимна в знак на съгласие.

— Чух слухове — каза тя, — че сестра ти може да се сгоди.

Пенелопе примигна изненадано. Не смяташе, че връзката на Фелисити с мистър Албънсдейл е публично известна.

— Хм, къде го чу?

— От Елоиз, разбира се — равнодушно изрече Кейт. — Тя винаги знае всичко.

— А това, което не знам — ухили се Елоиз, — обикновено го знае Хаясинт. Много е удобно.

— Сигурни ли сте, че нито една от двете ви не е лейди Уисълдаун? — пошегува се Колин.

— Колин! — възкликна лейди Бриджъртън. — Как можа дори да си помислиш нещо подобно?

— Той сви рамене.

— И двете определено са достатъчно умни, за да се справят.

Елоиз и Хаясинт засияха.

Дори лейди Бриджъртън не можа да подмине комплимента.

— Да, добре — прокашля се тя. — Хаясинт е твърде млада, а Елоиз... — погледна към дъщеря си, която я наблюдаваше развеселено. — Е, Елоиз не е лейди Уисълдаун, сигурна съм.

Елоиз погледна към Колин.

— Не съм лейди Уисълдаун.

— Жалко — отвърна той. — Досега щеше да си адски богата.

— Знаете ли — замислено каза Пенелопе, — това може да е добър начин да разкрием самоличността ѝ.

Пет чифта очи се обърнаха към нея.

— Сигурно е човек, който разполага с повече пари, отколкото би трябвало — обясни тя.

— Добра мисъл — каза Хаясинт, — само че нямам представа колко пари би трябвало да имат хората.

— Нито пък аз, разбира се — отвърна Пенелопе. — Но през повечето време имам някаква обща идея — и добави в отговор на неразбирация поглед на Хаясинт. — Например, ако внезапно си купя диамантено колие, това ще е доста подозрително.

Кейт бутна Пенелопе с лакът.

— Напоследък да си си купувала диамантени колиета? Хиляда лири ще ми свършат добра работа.

Пенелопе завъртя очи, преди да отвърне, защото като виконтеса Бриджъртън, Кейт определено нямаше нужда от хиляда лири.

— Уверявам те — каза, — нямам и едничък диамант. Дори и на пръстен.

Кейт изпухтя от престорено недоволство.

— Е, в такъв случай не ми помагаш особено.

— Въпросът не е толкова в парите — обяви Хаясинт. — А в славата.

Лейди Бриджъртън се задави с чая си.

— Съжалявам, Хаясинт — каза тя, — но какво каза току-що?

— Помислете си за похвалите, които ще получи човекът, който най-накрая разкрие лейди Уисълдаун — каза Хаясинт. — Ще е впечатляващо.

— Искаш да кажеш — попита Колин с измамно безразлично изражение, — че парите не те интересуват?

— Никога не бих казала *това* — отвърна Хаясинт с нахална усмивка.

На Пенелопе ѝ се стори, че от всички Бриджъртън Хаясинт и Колин си приличат най-много. Сигурно бе добре, че Колин прекарва толкова време извън страната. Ако той и Хаясинт някога обединяха усилията си, вероятно биха могли да превземат света.

— Хаясинт — твърдо каза лейди Бриджъртън. — Няма да превръщаш издирването на лейди Уисълдаун в цел на живота си.

— Но...

— Не казвам, че не можеш да мислиш по въпроса и да задаваш въпроси — побърза да добави лейди Бриджъртън и вдигна ръка, за да възпре по-нататъшните прекъсвания. — Мили боже, надявам се, че след почти четиридесет години на майчинство, знам достатъчно добре, че няма смисъл да правя опити да те спирам, когато твърдо си решила нещо, дори и да е глупост.

Пенелопе вдигна чашката към устните си, за да прикрие усмивката си.

— Просто си доста... — лейди Бриджъртън деликатно се прокашля, — целенасочена понякога...

— Майко!

Лейди Бриджъртън продължи, сякаш Хаясинт не бе отваряла уста.

— ... а не искам да забравяш, че първата ти цел трябва да бъде търсенето на съпруг.

Хаясинт отново измърмори „Майко“, но този път бе по-скоро стон, отколкото протест.

Пенелопе крадешком погледна към Елоиз, която бе вдигнала очи към тавана и очевидно се опитваше да потисне смеха си. Елоиз бе преживяла години на безмилостно сватовничество в ръцете на майка си и нямаше нищо против да предаде щафетата на Хаясинт.

В интерес на истината, Пенелопе бе изненадана, че лейди Бриджъртън изглежда най-накрая бе приела неомъженото положение на Елоиз. Тя никога не бе крила факта, че най-голямата ѝ цел в живота е да види и осемте си деца щастливо женени. Вече бе успяла с четири от тях. Първо Дафни се бе омъжила за Саймън и стана херцогиня на Хейстингс. На следващата година Антъни се бе оженил за Кейт. Последва известна пауза, но и Бенедикт, и Франческа се ожениха в

рамките на година — Бенедикт за Софи, а Франческа за шотландския граф на Килмартин.

За нещастие Франческа овдовя две години след като се омъжи. Сега делеше времето си между семейството на съпруга си в Шотландия и собствените си роднини в Лондон. Когато бе в града обаче, настояваше да отсяда в Килмартин Хаус вместо в Бриджъртън Хаус или „Номер пет“. Пенелопе не я винеше. Ако и тя бе вдовица, щеше да се наслаждава на собствената си независимост.

Като цяло Хаясинт приемаше сватовничеството на майка си с добро настроение, защото, както бе казала на Пенелопе, все пак искаше някога да се омъжи. Можеше да остави майка си да свърши цялата работа и накрая да си избере съпруг, когато подходящият се появи на хоризонта.

И точно с това добро настроение, тя се изправи, целуна майка си по бузата и чинно се съгласи, че основната ѝ цел в живота е да си намери съпруг като през цялото време нахално се усмихваше на брат си и сестра си. Едва бе седнала на мястото си, и обяви пред всички:

— И така, мислите ли, че ще я хванат?

— Все още ли обсъждаме онази жена, Уисълдаун? — простена лейди Бриджъртън.

— Значи не сте чули теорията на Елоиз? — попита Пенелопе.

Всички обърнаха поглед към нея, а след това към Елоиз.

— Тъ, каква е теорията ми? — попита тя.

— Беше, хм, не зная, може би преди седмица — каза Пенелопе. — Говорехме за лейди Уисълдаун и аз казах, че не виждам как би могла да продължи вечно, защото рано или късно ще направи грешка. А Елоиз каза, че не е много сигурна, защото вече са минали повече от десет години и ако е щяла да допусне грешка, нямаше ли вече да го е направила? А аз отвърнах не, все пак тя е само човек. В края на краищата ще сбърка, защото никой не би могъл да продължава вечно и...

— О, сега си спомням! — намеси се Елоиз. — Бяхме у вас, в твоята стая. И мен ме споходи страхотна идея! Казах на Пенелопе, че се хващам на бас, че лейди Уисълдаун вече е допуснала грешка, просто ние сме били твърде глупави, за да я забележим.

— Трябва да кажа, че това не е голям комплимент за нас — измърмори Колин.

— Е, под „ние“ имах предвид висшето общество, не само нас, Бриджъртън — възрази Елоиз.

— Значи, може би — замислено изрече Хаясинт, — за да разкрием лейди Уисълдаун, трябва само внимателно да прочетем старите броеве на рубриката ѝ.

Очите на лейди Бриджъртън се изпълниха с лека паника.

— Хаясинт Бриджъртън, не ми харесва израза на лицето ти.

Тя се усмихна и сви рамене.

— Бих могла доста да се позабавлявам с онези хиляда лири.

— Бог да ни е на помощ — бе отговорът на майка ѝ.

— Пенелопе — внезапно каза Колин, — така и не ни каза за Фелисити. Наистина ли ще се сгодява?

Пенелопе преглътна чая, който отпиваше. Колин имаше навика да гледа хората толкова фокусирано и напрегнато, че човек се чувстваше като единия от последните двама души във вселената. За нещастие на Пенелопе, допълнителният ефект при нея бе, че се превръщаше в заекваща идиотка. Ако това се случеше по средата на разговор, щеше да се справи, но когато я изненадваше по този начин и привличаше вниманието върху нея, точно когато тя си мислеше, че чудесно се е сляла с обстановката и е незабележима... тогава бе абсолютно изгубена.

— Ами, да, доста е вероятно — отвърна. — Мистър Албънсдейл намеква за намеренията си, но ако реши да ѝ предложи, вероятно ще трябва да пътува до източна Англия, за да поиска ръката ѝ от чичо ми.

— Чичо ти? — попита Кейт.

— Чичо Джефри. Той живее в Норуич и е най-близкият ни роднина от мъжки пол, макар, в интерес на истината, да не го виждаме много често. Но мистър Албънсдейл е голям традиционалист. Не мисля, че ще му е удобно да се обърне към майка ми.

— Надявам се да попита и Фелисити — каза Елоиз. — Често съм си мислила, че е глупаво мъжът да иска ръката на жената от баща ѝ, преди да е попитал нея. Не бащата трябва да живее с него.

— Това отношение — каза Колин с развеселена усмивка, която само отчасти успя да скрие зад чашата с чай, — вероятно обяснява защо все още не си омъжена.

Лейди Бриджъртън изгледа строго сина си и неодобрително изрече името му.

— О, не, майко — каза Елоиз. — Нямам нищо против. Чувствам се чудесно като стара мома — изгледа Колин с превъзходство. — Предпочитам да съм такава, отколкото да съм омъжена за досадник. Както — добави въодушевено — и Пенелопе!

Изненадана от внезапното махване на Елоиз към нея, Пенелопе изпъна гръб и каза:

— А, да. Разбира се.

Само че не бе толкова твърда в убежденията си като своята приятелка. За разлика от Елоиз, тя не бе отказвала шест предложения за брак. Не бе отказвала нито едно, дори не бе получила такова.

Казваше си, че така или иначе не би приела, тъй като сърцето ѝ принадлежеше на Колин, но дали бе, или просто искаше да се почувства по-добре като компенсация за това, че напълно се бе провалила на брачния пазар?

Ако утре някой я помолеше да се омъжи за него — някой мил и приемлив, когото никога не би обичала, но вероятно много би харесвала — щеше ли да каже „да“?

Вероятно.

И това я правеше тъжна, тъй като фактът, че си го признаваше означаваше, че наистина и изцяло се е отказала от всяка надежда за Колин. Означаваше, че не е толкова вярна на принципите си, колкото се бе надявала. Означаваше, че е готова да се примири с не съвсем съвършен съпруг само за да има собствени дом и семейство.

Стотици жени се примиряваха с това всяка година, но не мислеше, че тя самата би го направила.

— Внезапно стана много сериозна — каза ѝ Колин.

Пенелопе се отърси от размишленията си.

— Аз? О! Не, не. Просто потънах в мислите си, това е.

Колин прие думите ѝ с леко кимване и се протегна за още една бисквита.

— Имаме ли нещо, което ще ме засити? — попита и сбърчи нос.

— Ако знаех, че ще идваш — сухо произнесе майка му, — щях да удвоя храната.

Той стана и се отправи към звънеца.

— Ще звънна за още.

След като го дръпна се обърна и каза:

— Чухте ли теорията на Пенелопе за лейди Уисълдаун?

— Не, не съм — отвърна лейди Бриджъртън.

— Ооо — Хаясинт очевидно бе впечатлена. — Това е много хитро, Пенелопе.

Пенелопе кимна с благодарност.

— Точно каквото би направила и лейди Данбъри — добави Хаясинт.

— Рубриката или предизвикателството? — попита Кейт и хвана колана на Шарлот преди малкото момиченце да се измъкне извън обсега ѝ.

— И двете — каза Хаясинт.

— А и — добави Елоиз, — Пенелопе ѝ го каза. Право в лицето.

Хаясинт зяпна и за Пенелопе стана очевидно, че тя много, наистина много се е издигнала в очите ѝ.

— Искане ми се да бях видяла това! — каза лейди Бриджъртън с широка, горда усмивка. — Честно казано, изненадана съм, че това не се появи в „Уисълдаун“ тази сутрин.

— Не мисля, че лейди Уисълдаун би коментирала теориите на отделните хора за личността ѝ — каза Пенелопе.

— Защо не? — попита Хаясинт. — Би било чудесен начин да отвлече вниманието. Например — вдигна ръка и посочи сестра си с драматичен жест, — да кажем, че аз се съмнявам в Елоиз.

— Не е Елоиз! — възрази лейди Бриджъртън.

— Не съм аз — ухили се тя.

— Но да кажем, че я подозирам — изрече нападателно Хаясинт. — И го кажа публично.

— Което никога няма да направиш — твърдо каза майка ѝ.

— Което никога няма да направя — повтори Хаясинт. — Но от чисто научна гледна точка, да се престорим, че го сторя. И кажа, че Елоиз наистина е лейди Уисълдаун. Която тя не е — побърза да добави, преди майка ѝ отново да я прекъсне. Лейди Бриджъртън безмълвно вдигна ръце, че се предава. — Какъв по-добър начин да измами хората — продължи Хаясинт, — от това да ми се присмее в рубриката си?

— Разбира се, ако лейди Уисълдаун наистина беше Елоиз... — замислено каза Пенелопе.

— Не е! — избухна лейди Бриджъртън.

Пенелопе не успя да сдържи смеха си.

— Но ако беше...

— Знаеш ли — каза Елоиз, — сега *наистина* ми се иска да бях.

— Каква шега би изиграла на всички ни — продължи Пенелопе.

— Разбира се, в този случай не би могла в сряда да се присмееш на Хаясинт в рубриката си, че смята, че ти си лейди Уисълдаун, тъй като всички ще разберем, че си ти.

— Освен ако не си *ти* — засмя се Кейт, гледайки Пенелопе. — Това вече би било дяволски номер.

— Да видим дали съм разбрала — каза Елоиз през смях. — Пенелопе е лейди Уисълдаун и в сряда в рубриката си ще се присмее на теорията на Хаясинт, че аз съм лейди Уисълдаун само за да ви подведе да смятате, че аз наистина съм лейди Уисълдаун, тъй като Хаясинт предположи, че това ще е хитър номер.

— Напълно се обърках — каза Колин, без да се обръща към някого конкретно.

— Освен ако Колин наистина не е лейди Уисълдаун — изрече Хаясинт с дяволит блясък в очите.

— Спрете! — каза лейди Бриджъртън. — Умолявам ви — само че всички вече така или иначе се смееха твърде силно, за да може Хаясинт да продължи.

— Възможностите са безкрайни — Хаясинт изтри една сълза от окото си.

— Може би просто трябва да погледнем вляво — предложи Колин и седна. — Кой знае, точно този човек може да е небезизвестната лейди Уисълдаун.

Всички погледнаха наляво, с изключение на Елоиз, която обърна глава надясно... право към Колин.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли — попита развеселено, — като седна от дясната ми страна?

— Изобщо не — измърмори той, протегна се към подноса с бисквити, но ръката му замря във въздуха като си спомни, че е празен.

Само че не срещна очите на Елоиз, докато отговаряше.

Дори някой, освен Пенелопе, да бе забелязал как се измъкна, не успя да го попита, защото сандвичите пристигнаха и той вече бе зает с друго.

ГЛАВА 5

„До вниманието на настоящия автор достигна фактът, че лейди Блекууд е навехнала крака си по-рано през седмицата, докато е преследвала един разносвач на този скромнен вестник.

Хиляда лири са наистина сериозна сума, но лейди Блекууд едва ли се нуждае от средства, още повече, че ситуацията започва да става абсурдна. Лондончани със сигурност имат по-добри занимания от това да преследват бедни, злочести разносвачи в безплоден опит да разкрият самоличността на настоящия автор.

А може би не.

Настоящият автор проследява действията на висшето общество вече повече от десет години и не е открил доказателства, че те наистина имат по-добър начин да оползотворяват времето си.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 14 април 1824

Два дни по-късно Пенелопе отново пресичаше Бъркли Скуеър на път за „Номер пет“, за да се види с Елоиз. Този път бе почти обед, грееше слънце и не попадна на Колин никъде по пътя.

Пенелопе не бе сигурна дали това е нещо лошо, или не.

Тя и Елоиз бяха планирали да отидат на пазар, но решиха да се видят на „Номер пет“, за да могат да излязат заедно и да се отърват от компанията на камериерките си. Денят беше чудесен, по-скоро приличаше на юни, отколкото на април и Пенелопе очакваше с нетърпение кратката разходка до Оксфорд Стрийт.

Когато пристигна в дома на Елоиз обаче, бе посрещната от обърканото изражение на иконома.

— Мис Федърингтън — каза той и бързо премигна няколко пъти, преди да намери думи. — Не мисля, че мис Елоиз си е у дома.

Пенелопе изненадано разтвори устни.

— Къде отиде? Бяхме се разбрали преди седмица.

Уикъм поклати глава.

— Не зная. Излезе с майка си и мис Хаясинт преди два часа.

— Разбирам — Пенелопе се намръщи, докато се чудеше какво да прави. — В такъв случай може ли да почакам? Вероятно просто ще се забави. Не е типично за нея да забравя уговорки.

Той любезно кимна и я поведе по стълбите към неофициалния салон, като по пътя ѝ обеща да донесе поднос с нещо освежително, подавайки ѝ последния брой на „Уисълдаун“ за да почете докато чака да мине времето.

Пенелопе вече го бе чела, разбира се, той пристигаше рано сутринта и тя имаше навика да го преглежда на закуска. Тъй като нямаше с какво да се занимава, отиде до прозореца и се наслади на гледката, която се откриваше към Мейфеър. Само че нямаше много за гледане — същите сгради, които бе виждала хиляди пъти, дори хората, които се разхождаха по улицата бяха същите.

Може би точно защото размишляваше над монотонността на живота си, забеляза единствения нов предмет наоколо — една подвързана книга бе разтворена върху масата. Дори от няколко фута можеше да види, че е изпълнена не с печатани букви, а със спретнат почерк.

Приблужи се и погледна надолу, без да докосва страниците. Приличаше на някакъв дневник, а в средата на дясната страница имаше заглавие, което изпъкваше на фона на останалия текст:

22 февруари 1824

Планините Троодос, Кипър

Ръката ѝ се стрелна към устата. Колин бе писал това! Онзи ден бе казал, че е посетил Кипър вместо Гърция. Нямаше представа, че си е водил дневник.

Повдигна крак, за да отстъпи назад, но тялото ѝ не се подчини. Не трябваше да го чете, каза си. Това бе личният дневник на Колин.

Наистина трябваше да се отдръпне.

— Дръпни се — измърмори и сведе поглед към непослушните си крака. — По-далеч.

Краката ѝ не помръднаха.

А може би това не бе чак толкова голяма грешка. Все пак, наистина ли нарушаваше личното му пространство, след като прочете само това, което се виждаше, без да обръща страницата? Той го бе оставил отворен върху масата, и целият свят можеше да го види.

Но пък Колин нямаше причина да смята, че някой би попаднал на дневника му, ако излезе за няколко секунди. Предполагаше се, че майка му и сестрите му са излезли. Повечето гости бяха въвеждани в официалния салон на долния етаж и, доколкото Пенелопе знаеше, тя и Фелисити бяха единствените извън семейство Бриджъртън, които се качваха директно горе. И тъй като Колин не я очакваше, или по-точно изобщо не бе мислил за нея по един или друг начин, нямаше причина да смята, че дневникът му ще е в опасност, ако излезе за малко да свърши нещо.

От друга страна... беше го оставил отворен.

Отворен, за бога! Ако в него имаше важни тайни, Колин със сигурност щеше да се погрижи по-добре за него, когато бе напуснал стаята. Все пак не беше глупав.

Пенелопе се наведе напред.

О, за бога! Не можеше да чете от това разстояние. Заглавието бе четливо, тъй като бе оградено от достатъчно празно пространство, но останалото бе прекалено сбито, за да го различава от толкова далеч.

По някаква причина не мислеше, че ще се чувства виновна, ако не се налагаше да пристъпва по-близо до дневника, за да го прочете. Разбира се, нямаше значение, че вече бе прекосила цялата стая, за да се озове на мястото, където се намираще в момента.

Потупа брадичката си с пръст. Точно така. Беше прекосила стаята преди известно време, което означаваше, че вече е извършила най-големия си грях за деня. Още една мъничка стъпка бе нищо в сравнение с дължината на стаята.

Промъкна се напред и реши, че това се брои само за половин крачка, след това отново пристъпи и погледна надолу, за да започне да чете от средата на изречението.

„... в Англия. Тук пясъкът се колебае между жълтеникав и бял и е толкова гладък, че се плъзга по голия крак като милувка на коприна. Водата е невъобразимо синя, нещо невъзможно в Англия — аквамарин със слънчеви отблясъци и наситено кобалтовосиньо, когато надвиснат облаци. Топло е — изненадващо, невероятно топло, като вана, затоплена преди половин час. Вълните са нежни и галят брега като мека пяна, гъделичкат кожата и превръщат съвършения пясък в меко удоволствие, което обгръща пръстите на краката, докато нова вълна не дойде, за да почисти бъркотията.

Не е трудно да се види защо това се смята за родното място на Афродита. С всяка следваща стъпка като че ли очаквам да я видя като от картина на Ботичели — да излиза от океана върху огромна раковина с развяваща се дълга златисточервеникава коса.

Ако някога се е раждала съвършена жена, то е било тук. Аз съм в рая. И все пак...

И все пак всеки полъх на топлия бриз и всеки поглед към безоблачното небе ми напомня, че не съм у дома, че съм роден да живея живота си някъде другаде. Това не обуздава желанието, не... импулса да пътувам, да виждам, да се срещам, но подхранва странния копнеж да докосна мокра от роса поляна, да почувствам хладината на мъгла по лицето си или дори да си припомня насладата от един съвършен ден след цяла седмица дъжд.

Хората тук не могат да познаят тази наслада. Техните дни винаги са съвършени. Може ли човек да оцени съвършенството в живота си, ако то е нещо постоянно?“

22 ФЕВРУАРИ 1824

ПЛАНИНИТЕ ТРООДОС, КИПЪР

Забележително е, че ми е студено. Февруари е, разбира се, а аз като англичанин съм свикнал с февруарския студ — както и с този на всеки месец, съдържащ буквата „р“ — но не съм в Англия. В Кипър съм, в сърцето на Средиземноморието и само преди два дни бях в Пафос на югозападния бряг на острова, където слънцето е силно, а океанът — солен и топъл. Оттук човек може да види връх Олимп, покрит със снежна шапка, толкова бяла, че отблясъците от слънчевите лъчи по нея заслепяват човек.

Да се катериш на тази височина е коварно, опасността се промъква зад всеки ъгъл. Пътят е занемарен и докато вървахме срещнахме...

Пенелопе изсумтя недоволно, когато осъзна, че страницата свършва на средата на изречението. Кого беше срещнал? Какво се бе случило? Каква опасност?

Втрени се в дневника, умирайки да обърне страницата и да разбере какво се случва по-нататък. Само че, когато бе започнала да чете, се бе оправдала, като си казваше, че не нахлува в личното пространство на Колин, тъй като самият той бе оставил дневника отворен. Тя просто гледаше това, което той бе оставил на показ.

Да обърне страницата обаче, бе нещо съвсем различно.

Протегна ръка и я дръпна обратно. Не беше правилно. Не можеше да чете този дневник. Е, поне не повече от това, което вече бе прочела.

От друга страна, беше ясно, че думите си струва да бъдат прочетени. Беше престъпление Колин да ги пази за себе си. Думите трябваше да бъдат ознаменувани, споделени. Трябваше...

— О, за бога — измърмори на себе си и протегна ръка към края на страницата.

— Какво правиш?

Пенелопе се извъртя.

— Колин!

— Същият — тросна се той.

Тя се дръпна назад. Не го бе чувала да говори по този начин. Дори не мислеше, че е способен на това.

Той прекоси стаята, грабна дневника и рязко го затвори.

— Какво правиш тук? — попита.

— Чакам Елоиз — едва успя да произнесе с пресъхнали устни.

— В салона на горния етаж?

— Уикъм винаги ме води тук. Майка ти му каза да се отнася с мен като с член на семейството. Аз... тъъ... той... — осъзна, че кърши ръце и се насили да спре. — Така е и със сестра ми Фелисити. Тъй като тя и Хаясинт са много добри приятелки. Аз... съжалявам. Мислех, че знаеш.

Той небрежно хвърли подвързаната книга на близкия стол и кръстоса ръце.

— Навик ли ти е да четеш личните неща на другите?

— Не, разбира се, че не. Но беше отворена и... — преглътна, осъзнавайки колко нелепо е това извинение в секундата, в която произнесе думите. — Това е обща стая — избъбри просто за да завърши защитата си. — Може би трябваше да го вземеш със себе си.

— Там, където ходих — изръмжа той, очевидно ядосан, — човек обикновено не носи книга.

— Не е много голяма — каза тя, докато се чудеше защо, защо *защо* все още говори, след като е сигурна, че плещеше пълни глупости.

— За бога — избухна той. — Искаш ли да произнеса думите „нощно гърне“ в твое присъствие?

Пенелопе усети как бузите ѝ почервеняват.

— По-добре да си вървя — каза. — Моля те, кажи на Елоиз...

— Аз ще си тръгна — тросна се Колин. — Така или иначе се изнасям този следобед. Мога да си тръгна и сега, след като очевидно си превзела къщата.

Пенелопе никога не бе смятала, че думите могат да причиняват физическа болка, но точно в този момент можеше да се закълне, че в сърцето ѝ е забит нож. До момента не бе осъзнала точно колко бе важно, че лейди Бриджъртън бе отворила дома си за нея.

Или колко точно болеше, че Колин ненавижда присъствието ѝ там.

— Защо трябва да правиш извинението толкова трудно? — избухна тя срещу гърба му, защото той се завъртя на пети, за да

прекоси стаята и да събере нещата си.

— И защо, ако смея да попитам, трябва да го правя лесно? — отвърна ѝ. Не се обърна към нея, докато го казваше, дори не забави крачките си.

— Защото щеше да е мило — изсъска тя.

Това привлече вниманието му. Извърна се и очите му заблестяха толкова яростно, че Пенелопе отстъпи крачка назад. Колин беше милият, спокойният... Не избухваше.

Досега.

— Защото щеше да е мило? — прогърмя гласът му. — Това ли си мислеше, докато четеше дневника ми? Че на някой ще му е приятно да му прочетеш личните документи?

— Не, Колин, аз...

— Няма какво да кажеш... — започна той и заби показалец в рамото ѝ.

— Колин! Ти...

Той се обърна, за да събере вещите си и грубо ѝ обърна гръб, докато говореше.

— Нищо, което би могло да оправдае поведението ти.

— Не, разбира се, че не, но...

— Оу!

Пенелопе усети как кръвта се оттича от лицето ѝ. Това бе вик на болка. Паникьосано промълви името му и се втурна към него.

— Какво... о, мили боже!

Кръв бликаше от рана на дланта му.

Пенелопе и без това не се справяше особено добре с думите по време на криза, но успя някак да каже:

— О! О! Килима! — преди да скочи напред с парче хартия, което бе лежало досега на масата, и да го плъзне под ръката му, за да попие кръвта преди тя да съсипе безценния килим на пода.

— Каква внимателна сестра — каза Колин треперливо.

— Е, няма да умреш — обясни тя, — а килима...

— Всичко е наред — увери я. — Просто се опитвах да се пошегувам.

Пенелопе вдигна поглед към лицето му. Около устата му се бе бяха очертали бели линии и той изглеждаше много блед.

— Мисля, че е по-добре да седнеш — изрече.

Той мрачно кимна и потъна в креслото.

Стомахът ѝ се присви. Никога не се бе справяла много добре с кръвта.

— Може би и аз трябва да седна — избъбри и се отпусна на ниската масичка срещу него.

— Ще се справиш ли? — попита той.

Тя кимна и преглътна, за да преодолее лекия пристъп на гадене.

— Трябва да намерим нещо, за да превържем това — каза и направи физиономия, докато свеждаше очи към абсурдната гледка. Хартията не попиваше нищо и кръвта несигурно се плъзгаше по повърхността ѝ, докато Пенелопе се опитваше да ѝ попречи да се стече по земята.

— В джоба си имам кърпичка — каза той.

Тя внимателно остави хартията и извади кърпичката от джоба на гърдите му, като се опитваше да не обръща внимание на топлото туптене на сърцето му, докато пръстите ѝ търсеха бялото парче плат.

— Боли ли? — попита и го уви около ръката му. — Не, не отговаряй. Разбира се, че боли.

Той успя да се усмихне криво.

— Боли.

Тя сведе поглед към раната и се насили да я разгледа отблизо, макар кръвта да караше стомахът ѝ да се преобръща.

— Не мисля, че ще има нужда от шевове.

— Разбираш ли от рани?

Тя поклати глава.

— Изобщо. Но не изглежда толкова зле. Като изключим... цялата тази кръв.

— По-зле е, отколкото изглежда — пошегува се той.

Погледът ѝ с ужас се премести на лицето му.

— Още една шега — успокой я. — Е, не съвсем. Наистина е по-зле, отколкото изглежда, но е търпимо, уверявам те.

— Съжалявам — изрече тя и натисна по-силно раната, за да спре кръвоизлива. — Вината е моя.

— Че си разрязах ръката?

— Ако не беше толкова ядосан...

Той поклати глава и леко притвори очи от болка.

— Не бъди глупава, Пенелопе. Ако не се бях ядосал на теб, щях да се ядосам на някой друг по друго време.

— И, разбира се, ножът за отваряне на писма щеше да е до теб в този момент — промърмори тя и го погледна изпод мигли.

Очите, които срещнаха нейните, бяха изпълнени с веселие и, може би, мъничко възхищение.

Имаше и още нещо, което никога не бе мислила, че ще види — ранимост, колебание и дори несигурност. С удивление осъзна, че той не знае колко хубаво пише. Нямаше никаква представа и се притесняваше, че тя го е видяла.

— Колин — каза Пенелопе и несъзнателно притисна раната, когато се приведе напред. — Трябва да ти кажа. Ти...

Спря, когато чу силно и равномерно потропване на стъпки по коридора.

— Това трябва да е Уикъм — каза и погледна към вратата. — Настоя да ми донесе лека закуска. Можеш ли да притиснеш това за момент?

Колин кимна.

— Не искам да знае, че съм се наранил. Ще каже на майка ми и това ще е краят.

— Е, добре тогава — тя се изправи и му хвърли дневника. — Престори се, че четеш това.

Колин едва успя да го отвори над наранената си ръка, когато икономът влезе с голям поднос.

— Уикъм! — изрече Пенелопе, като скочи на крака и се обърна към него сякаш не знаеше, че идва. — Както обикновено си донесъл много повече, отколкото бих могла да изям. За щастие мистър Бриджъртън ми прави компания. Сигурна съм, че с негова помощ ще успея да се справя с храната.

Икономът кимна и махна капците от чиниите. Те съдържаха студена закуска — хапки месо, сирене и плодове, придружени от голяма кана лимонада.

Пенелопе жизнерадостно се усмихна.

— Надявам се, не си смятал, че бих могла да изям това сама.

— Лейди Бриджъртън и дъщеря ѝ трябва да се върнат скоро. Помислих, че може и те да са гладни.

— Няма да остане нищо, след като аз се включа — каза Колин с весела усмивка.

Уикъм леко се поклони.

— Ако знаех, че сте тук, мистър Бриджъртън, щях да утроя порциите. Бихте ли искали да приготвя поднос и за вас?

— Не, не — каза Колин и махна със здравата си ръка. — Ще си тръгна веднага щом... аа... довърша тази глава.

Икономът каза:

— Уведомете ме, ако имате нужда от още нещо — и излезе.

— Ааа — простена Колин в момента, в който чу стъпките на Уикъм да се отдалечават по коридора. — По дяволите... искам да кажа, за бога... Боли.

Пенелопе взе една салфетка от подноса.

— Ето, да сменим кърпичката — отлепи я от кожата и задържа поглед върху плата, а не върху раната. По някаква причина това не дразнеше стомаха ѝ толкова много. — Боя се, че кърпичката ти е съсипана.

Колин само затвори очи и поклати глава. Пенелопе бе достатъчно интелигентна, за да разбере, че това означава: „Не ме интересува“. Както и достатъчно разумна, за да не каже нищо повече по въпроса. Нямаше нищо по-лошо от жена, която вечно бърбори за нещо.

Винаги бе харесвал Пенелопе, но как така досега не бе осъзнал точно колко е умна? О, ако някой го беше запитал, щеше да каже, че е така, но определено никога не се бе замислял над това.

Вече му ставаше ясно, че тя наистина е много интелигентна, а и като че ли си спомняше, че сестра му бе казвала, че е страстен читател. Вероятно и много взискателен.

— Мисля, че кървенето намалява — каза тя, докато увиваше салфетката около ръката му. — Всъщност сигурна съм, че е така, та дори и само защото не ми се гади толкова всеки път, когато погледна към раната.

Искаше му се да не бе чела дневника му, но след като вече го бе сторила...

— Пенелопе — започна и сам се изненада от колебанието в гласа си.

Тя вдигна поглед.

— Съжалявам. Твърде силно ли натискам?

За момент единственото, което Колин можеше да стори, бе да мига. Как бе възможно никога да не е забелязвал колко са големи очите ѝ? Знаеше, че са кафяви, разбира се, и... Не, като се замислеше, ако трябваше да бъде честен със себе си, щеше да признае, че ако по-рано тази сутрин някой го бе попитал, нямаше да може да определи цвета на очите ѝ.

Но някак си знаеше, че никога вече няма да го забрави.

Тя намали натиска.

— Така добре ли е?

Той кимна.

— Благодаря. Бих го направил и сам, но е дясната ми ръка и...

— Не казвай нищо повече. Това е най-малкото, което мога да направя, след като... след като... — погледът ѝ се премести леко встрани и той разбра, че ще последва още едно извинение.

— Пенелопе — започна отново.

— Не, почакай! — извика и в тъмните ѝ очи проблесна нещо... страст? Е, определено не този вид страст, която му бе позната, но имаше и други видове, нали? Страст към научаването на нови неща. Страст към... литературата?

— Трябва да ти го кажа — напрегнато изрече тя. — Знам, че беше непростимо нахално от моя страна да поглеждам дневника ти. Просто... ми беше скучно... и чаках... и нямаше какво да правя, когато видях дневника и ми стана любопитно.

Той отвори уста, за да я прекъсне, да ѝ каже, че каквото е сторено, е сторено, но думите излизаха толкова бързо от устата ѝ, че той се почувства принуден да я изслуша.

— Трябваше да отстъпя назад в момента, в който осъзнах какво е това — продължи тя, — но щом прочетох едно изречение, просто трябваше да прочета още едно! Колин, беше чудесно! Сякаш наистина бях там. Можех да почувствам водата... знаех точната ѝ температура. Беше толкова умно от твоя страна да я опишеш по този начин. Всеки знае какво е усещането във ваната, половин час след като е била напълнена.

За момент Колин можеше само да се взира в нея. Никога не бе виждал Пенелопе толкова оживена и усещането бе странно и... хубаво, наистина — цялото това вълнение бе заради неговия дневник.

— Ти... хареса ли ти? — попита накрая.

— Дали ми хареса? Невероятно е! Аз...

— Оу!

Във вълнението си, бе стиснала ръката му твърде силно.

— О, съжалявам — изрече механично. — Колин, наистина трябва да знам. Каква беше опасността? Не мога да понеса подобна неизвестност.

— Не беше нищо — каза той скромно. — Страницата, която си прочела, не беше особено вълнуваща.

— Не, беше предимно описателна — съгласи се тя, — но много завладяващо и емоционално описание. Можех направо да видя всичко. Но не беше... о, боже, как да го обясня?

Колин откри, че няма търпение тя да намери точните думи.

— Понякога — продължи тя накрая, — когато човек чете описателен пасаж, това е... о, не зная, далечно. Дори безлично описание. А ти си дал живот на острова. Другите може да наричат водата топла, но ти си я сравнил с нещо, което всички познаваме и разбираме. Чувствах се сякаш съм там и потапям пръсти в нея заедно с теб.

Колин се усмихна, абсурдно доволен от похвалата ѝ.

— О! Да не забравя... имаше още едно прекрасно нещо, което исках да спомена.

Сега знаеше, че сигурно се е ухилил като идиот. Прекрасно, прекрасно, прекрасно. Каква хубава дума.

Пенелопе леко се наклони напред и каза:

— Показал си на читателя каква е твоята връзка с обстановката и как тя ти въздейства. Това е повече от обикновено описание, защото виждаме как ти реагираш на него.

Колин знаеше, че си търси комплименти, но това не го интересуваеше особено, когато попита:

— Какво имаш предвид?

— Е, ако видиш... може ли да погледна дневника, за да си припомня?

— Разбира се — измърмори и ѝ го подаде. — Чакай да намеря точната страница.

Направи го и тя прегледа редовете, докато намери търсената част.

— Ето. Виж тук как си припомняш, че Англия е твойт дом.

— Странно, как всяко пътуване води човек до това.

— До кое? — попита тя и очите ѝ се разшириха от любопитство.

— Карат го да оцени дома си — меко изрече той.

Погледът ѝ срещна неговия сериозно и в същото време любопитно.

— И все пак искаш да пътуваш?

Той кимна.

— По-силно е от мен. Това е като болест.

Тя се засмя изненадващо мелодично.

— Не бъди глупав — каза. — Болестта е нещо вредно, а твоите пътувания очевидно подхранват душата ти — сведе поглед към ръката му и внимателно отдели салфетката, за да огледа раната. — Почти е по-добре — каза.

— Почти — съгласи се той. Всъщност подозираше, че кървенето напълно е спряло, но не искаше разговора да свършва, а знаеше, че в момента, в който престане да се грижи за него, тя ще си тръгне.

Не мислеше, че тя самата иска да си тръгва, но някак си знаеше, че ще го стори. Щеше да реши, че това е правилното нещо и вероятно щеше да си помисли, че той би го искал.

С изненада осъзна, че нищо не би могло да е по-далеч от истината.

И нищо не би могло да го изплаши повече.

ГЛАВА 6

„Всички имат тайни.
Особено аз.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 14 април 1824

— Иска ми се да имах дневник — каза Пенелопе, притискайки отново ръката му.

— Защо?

— Не съм сигурна — отвърна със свиване на раменете. — Винаги е интересно да откриеш, че в човек има повече от това, което се вижда на пръв поглед?

Колин замълча за няколко секунди и след това внезапно измърмори:

— Наистина ли ти хареса?

Тя се развесели.

Наистина бе ужасен. Считаха го за един от най-известните и изтънчени мъже в светското общество, а се бе превърнал в плах ученик, който очакваше и най-малката похвала от Пенелопе Федърингтън.

Пенелопе Федърингтън, за бога!

Не че на нея й имаше нещо, разбира се, побърза да си напомни. Само че тя беше... ами... Пенелопе.

— Естествено, че ми хареса — изрече с лека усмивка. — Току-що ти го казах.

— Какво бе първото нещо, което ти направи впечатление? — попита я, решавайки, че може и да се държи като пълен идиот, след като вече е тръгнал в тази посока.

Тя дяволито се засмя.

— Всъщност, първото нещо, което ми направи впечатление, бе фактът, че почеркът ти е доста по-добър, отколкото бих предположила. Той се намръщи.

— Какво означава това?

— Трудно ми е да си те представя как упражняваш завъртулките си, приведен над бюрото — отвърна тя и присви тъгълчетата на устните си, за да възпре една усмивка.

Ако изобщо някога имаше подходящ момент за справедливо възмушение, това определено бе сега.

— Нека те уведомя, че съм прекарал много часове в учебната стая, приведен над бюрото, както деликатно се изрази.

— Сигурна съм — измърмори.

— Хммм.

Тя сведе поглед в очевиден опит да не се усмихне.

— Много съм добър в заврънкулките — добави той. Това вече се бе превърнало в игра, но му беше някак забавно да играе ролята на капризен ученик.

— Очевидно — отвърна тя. — Много ми харесаха тези на х-то. Чудесно написани. Доста... завъртени.

— Наистина.

Тя успя да запази сериозното си изражение.

— Наистина.

Погледът му се отмести от нея и за момент той се почувства необяснимо срамежлив.

— Радвам се, че ти хареса.

— Беше прекрасен — каза тя с мек и някак далечен глас. — Наистина прекрасен и... — отмести поглед и се изчерви. — Ще си помислиш, че съм глупава.

— Никога — зарече се.

— Ами, мисля, че една от причините да ми хареса толкова бе това, че можех някак да усетя, че ти е *доставяло удоволствие* да го пишеш.

Колин замълча за момент. Никога не му бе хрумвало, че му е харесвало да пише — това бе просто нещо, което *правеше*.

Правеше го, защото не можеше да си представи да не го стори. Как би могъл да пътува из чужди страни и да не си води записки за

това, което вижда, преживява и вероятно най-важно — това, което чувства?

Но когато се замисли, осъзна, че е усещал странен прилив на задоволство, когато записваше особено подходяща фраза или изречение, което му се струваше особено вярно. Имаше далечен спомен за момента, в който бе написал пасажа, който Пенелопе бе прочела. Бе седнал на брега по залез, слънцето все още топлеше кожата му, а пясъкът бе едновременно груб и мек под краката му. Моментът бе божествен — наситен с топлото, мързеливо чувство, което изпълва човек само в разгара на лятото — или на съвършените плажове на Средиземноморието — и се опитваше да намери точния начин да опише водата.

Беше седял там цяла вечност — със сигурност поне половин час — с перо над листа в очакване на вдъхновение. Внезапно бе осъзнал, че температурата е точно като на леко охладняла вода за вана и на лицето му е бе разляла широка, доволна усмивка.

Да, доставяше му удоволствие да пише. Странно как не го бе осъзнал досега.

— Хубаво е човек да има нещо в живота си — тихо каза Пенелопе. — Нещо, което му носи удовлетворение и изпълва часовете му с усещане за цел — кръстоса ръце в скута си и сведе поглед. Изглеждаше напълно погълната от кокалчетата на пръстите си. — Никога не съм разбирала предполагаемите радости от бездейния живот.

Колин искаше да повдигне брадичката ѝ с пръсти, да погледне в очите ѝ, и да я попита: „А какво правиш ти, за да изпълниш часовете си с усещане за цел?“. Но не го стори. Щеше да е твърде дръзко и би означавало да признае пред себе си колко много се интересува от отговора.

Затова зададе въпроса, без да мърда ръцете си.

— Нищо особено — отвърна тя, все още изследвайки ноктите си. След кратка пауза внезапно вдигна поглед и брадичката ѝ се повдигна толкова бързо, че той направо се замая. — Обичам да чета — каза. — Всъщност чета доста. От време на време бродирам, но не съм много добра. Искане ми се да има и друго, но, ами...

— Какво? — подтикна я Колин.

Пенелопе поклати глава.

— Нищо. Трябва да си благодарен, че можеш да пътуваш. Много ти завиждам.

Последва дълго мълчание — не неловко, но въпреки това странно, и накрая Колин рязко каза:

— Не е достатъчно.

Тонът му бе толкова различен от разговора до момента, че Пенелопе можеше само да се втренчи в него.

— Какво имаш предвид? — попита накрая.

Той безгрижно сви рамене.

— Човек не може вечно да пътува — това би развалило цялото удоволствие.

Тя се засмя, погледна го и осъзна, че е сериозен.

— Съжалявам — изрече. — Не исках да бъда груба.

— Не беше груба — каза ѝ и отпи от лимонадата си. Тя плисна по масата, когато той постави чашата, очевидно не бе свикнал да си служи с лявата ръка. — Две от най-хубавите неща на пътуването — обясни, докато изтриваше устни с една от чистите салфетки, — са тръгването и завръщането, а и семейството ми ми липсва твърде много, за да замина за неопределено време.

Пенелопе нямаше какво да отговори, или поне нищо, което да не прозвучи банално, затова просто го изчака да продължи.

Той замълча за момент, след това се смръщи и рязко затвори дневника си.

— Това няма значение. То е само за мен.

— Не е необходимо да е така — меко каза тя.

Дори да я беше чул, не го показва.

— Много е хубаво и е приятно да си водя дневник, докато пътувам — продължи. — Но, когато съм у дома, нямам какво да правя.

— Трудно ми е да го повярвам.

Той не отговори, а се пресегна за парче сирене от подноса. Пенелопе проследи как се променя изражението му, докато го изяждаше и посягаше за лимонадата. Изглеждаше някак по-нащрек, по-нервен, когато попита:

— Напоследък чела ли си „Уисълдаун“?

Тя премигна при тази внезапна промяна на темата.

— Да, разбира се, защо? Не го ли четат всички?

Въпросът ѝ бе подминат с махване на ръка.

— Забелязала ли си как ме описва?

— Ааа, почти винаги в благоприятна светлина, нали?

Понечи отново да махне с ръка и то доста пренебрежително, поне според нея.

— Да, да, но не там е въпросът — каза разсеяно.

— Човек би си помислил, че въпросът по-скоро е — раздразнено отвърна Пенелопе, — дали си бил сравняван с презрял цитрусов плод?

Той подсвирна и два пъти отвори и затвори уста, преди да изрече накрая:

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, до този момент не си спомнях, че те е наричала така — спря, замисли се момент и добави. — Всъщност, все още не си спомням.

— Всичко е наред — каза му с най-доброто си изражение тип „аз имам чувство за хумор“. — Отдавна го преодолях, уверявам те. А и винаги съм харесвала портокали и лимони.

Той отново понечи да каже нещо, спря, погледна я прямо и изрече:

— Надявам се, че това, което ще кажа, няма да е ужасно нечувствително или обидно, имайки предвид, че като цяло има много малко неща, за които бих могъл да се оплача.

Подтекстът беше, че може би *тя* има, осъзна Пенелопе.

— Но ти казвам — продължи с открит и сериозен поглед, — защото мисля, че може би ще ме разбереш.

Това беше комплимент. Странен и нетипичен, но все пак комплимент. Нямаше нещо, което Пенелопе да иска повече от това да положи ръка върху неговата, но, разбира се, не можеше, затова само кимна и каза:

— Можеш да ми кажеш всичко, Колин.

— Братята ми... — започна той. — Те са... — спря и се взря невидящо в прозореца, преди накрая да се извърне към нея и да каже. — Те са постигнали много. Антъни е виконт и Бог знае, че не бих желал подобна отговорност, но той... има цел в живота. Цялото ни наследство е в неговите ръце.

— Дори повече от това, мисля — меко изрече Пенелопе.

Той я погледна въпросително.

— Мисля, че брат ти се чувства отговорен за цялото семейство — каза тя. — Предполагам, че това е тежък товар.

Колин опита да запази спокойно изражението си, но никога не се бе справял особено добре със стоицизма и вероятно на лицето му се бе изписала изненада, тъй като Пенелопе почти се изправи от мястото си, бързайки да добави.

— Не искам да кажа, че той има нещо против! Това е част от самия него.

— Точно! — възкликна Колин сякаш току-що бе открил нещо, което наистина бе важно, за разлика от този... този... този нелеп разговор за собствения му живот. Нямаше от какво да се оплаква. Знаеше, че няма от какво да се оплаква и все пак...

— Знаеш ли, че Бенедикт рисува? — чу се да пита.

— Разбира се — отвърна тя. — Всички знаят, че рисува. Една от картините му е в Националната галерия. Мисля, че скоро планират да изложат там и втора. Още един пейзаж.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Елоиз ми каза.

Той отново се отпусна.

— Значи трябва да е вярно. Не мога да повярвам, че никой не ми го е споменал.

— Теб те нямаше — напомни му.

— Това, което се опитвам да кажа — продължи, — е, че и двамата имат цел в живота си. Аз нямам нищо.

— Това не може да е вярно.

— Човек би си помислил, че аз би трябвало да знам.

Тя се отпусна назад при резкия му отговор.

— Зная какво мислят хората за мен — започна и макар Пенелопе да си казваше, че ще запази мълчание, ще му позволи да се изкаже до края, все пак не можа да се сдържи да не го прекъсне.

— Всички те харесват — избърза да каже. — Обожават те.

— Зная — простена той, като изглеждаше едновременно наранен и смутен. — Но... — прокара ръка през косата си. — Боже, как да го кажа, без да прозвуча като абсолютен задник?

Очите на Пенелопе се разшириха.

— Писна ми да ме мислят за празноглав чаровник — избъбри накрая.

— Не бъди глупав — каза тя мигновено.

— Пенелопе...

— Никой не мисли, че си глупав.

— Как...

— Защото съм закотвена в Лондон повече години, отколкото на човек му се полагат — остро отвърна. — Може да не съм най-популярната жена в града, но след десет години съм се наслушала на достатъчно клюки и лъжи и глупави мнения, и никога — дори веднъж не съм чула някой да те нарече глупав.

Той се втренчи в нея за момент, малко изненадан от страстната ѝ защита.

— Нямах предвид точно *глупав* — изрече меко и, надяваше се, смирено. — По-скоро... безсъдържателен. Дори лейди Уисълдаун ме нарича чаровник.

— И какво лошо има в това?

— Нищо — сопна се той, — ако не го правеше през ден.

— Тя публикува само през ден.

— Именно — изстреля той в отговор. — Ако смяташе, че в мен има нещо повече от така наречения ми легендарен чар, не мислиш ли, че досега щеше да го каже?

Пенелопе замълча за момент и после промълви:

— Наистина ли има значение какво мисли лейди Уисълдаун?

Той се приведе напред, опирайки ръце на коленете си и извика от болка, когато — със закъснение — си припомни нараняването си.

— Пропускаш най-важното — каза и подсвирна, докато отново притискаше дланта си. — Изобщо не ме интересува лейди Уисълдаун, но независимо дали ми харесва, или не, тя представлява останалата част от висшето общество.

— Предполагам, че има много хора, които не биха се съгласили с това изявление.

Той вдигна вежди.

— Включително и ти?

— Всъщност намирам, че лейди Уисълдаун е доста проникателна — каза и събра ръце в скута си.

— Жената те е нарекла презрял пъпеш!

Две червени петна пламнаха на бузите ѝ.

— Презрял цитрусов плод — процеди. — Уверявам те, че има голяма разлика.

Точно в този момент и на това място Колин реши, че женският мозък е напълно неразбираем орган, който един мъж не трябва дори да се опитва да проумее. Не съществуваше жива жена, която би могла да стигне от точка А до точка Б, без преди това да се отбие до В, Г, Х и 12 по пътя.

— Пенелопе — изрече той накрая, гледайки я невярващо, — жената те е обидила. Как можеш да я защитаваш?

— Не е казала нищо друго, освен истината — отвърна тя и скръсти ръце. — Всъщност е доста мила, откакто майка ми започна да ми позволява сама да избирам дрехите си.

Колин простена.

— Със сигурност говорехме за нещо друго. Каж ми, че *целта* не бе да обсъждаме гардероба ти.

Пенелопе присви очи.

— Мисля, че обсъждахме колко си недоволен от живота си като най-популярния мъж в Лондон.

Гласът ѝ се повиши при последните няколко думи и Колин осъзна, че току-що е бил сгълчан. И то сериозно.

Кое то му се стори изключително дразнещо.

— Не зная защо реших, че ще разбереш — отсече и се ядоса на детинската нотка в гласа си, която не успя да избегне.

— Съжалявам — каза тя, — но ми е малко трудно да седя тук и да слушам как се оплакваш, че животът ти е едно нищо.

— Не казах това.

— Определено го каза!

— Казах, че нямам нищо — поправи я, опитвайки се да не трепне, когато осъзна колко глупаво прозвучаха думите му.

— Ти имаш повече от всеки друг, когото познавам — каза, като заби пръст в рамото му. — Но ако не го осъзнаваш, тогава може би си прав... животът ти е едно нищо.

— Твърде трудно е да се обясни — кисело измърмори той.

— Ако искаш нова посока на живота си — изрече тя, — тогава, за бога, избери нещо и се занимавай с него. Всичко е пред теб, Колин. Ти си млад, богат и си мъж — гласът на Пенелопе стана горчив и изпълнен със съжаление. — Можеш да правиш, каквото си поискаш.

Той се смръщи, което не я изненада. Когато хората бяха убедени, че имат проблеми, последното, което искаха да чуят, бе лесно и просто

решение.

— Не е толкова просто — каза той.

— Точно толкова просто е — тя се взря в него продължително и се зачуди, може би за първи път в живота си, кой точно бе той.

Мислеше си, че знае всичко за него, но не и че си води дневник.

Нито, че бе склонен да избухва.

Или, че не е доволен от живота си.

И определено не знаеше, че е толкова капризен и разглезен, че да усеща недоволство, когато, Бог му бе свидетел, нямаше причина за това. Какво право имаше да е нещастен от живота си? Как смееше да се оплаква и то на нея?

Тя се изправи и събра полите си, сякаш за да се защити.

— Следващия път, когато решиш да се оплакваш от изпитанията и негодите от световното обожание, се опитай да се поставиш на мястото на една стара мома поне за ден. Виж какво е усещането и ме уведоми от какво точно искаш да се оплачеш.

И докато Колин седеше отпуснат на канапето и се взираше в нея, сякаш бе някакво странно същество с три глави, дванадесет пръста и опашка, тя бързо напусна стаята.

Това, реши докато се спускаше по стълбите пред „Номер пет“, бе най-прекрасното напускане на сцената през целия ѝ живот.

Твърде жалко, че мъжът, когото оставяше след себе си, бе единственият, в чиято компания искаше да бъде.

Колин се чувстваше ужасно през целия ден.

Ръката го болеше адски, въпреки брeндитo, с което напояваше и кожата, и устата си. Посредника по недвижими имоти, занимаващ се с наемането на малката къща с тераса, която бе открил в Блумсбъри, го информира, че предишният наемател има затруднения и Колин няма да може да се нанесе в този ден, както бе планирал — и дали би се съгласил да е следващата седмица?

И като капак на всичко — подозираше, че може да е нанесъл непоправими вреди на приятелството си с Пенелопе.

Коего го караше да се чувства възможно най-зле, тъй като *първо* — високо ценеше приятелството си с Пенелопе, *второ* — не бе осъзнал точно колко цени приятелството си с Пенелопе, и *трето* — това го караше да се чувства леко паникьосан.

Пенелопе бе постоянна величина в живота му. Приятелка на сестра му — тази, която винаги стоеше по ъглите на партитата — беше наблизно, но без в действителност да участва.

Но изглежда светът се променяше. Беше се върнал в Англия едва преди две седмици, а Пенелопе вече се бе променила. А може би той се бе променил. Или тя не се бе променила, а само начинът, по който гледаше на нея бе различен.

Бе важна за него. Не знаеше по какъв друг начин да го опише.

След като десет години тя просто... присъстваше наоколо, беше доста странно да придобие такова голямо значение.

Не му харесваше, че се бяха разделили в такива неопределени отношения този следобед. Не можеше да си спомни някога да се е чувствал неудобно с Пенелопе, никога... не, това не беше вярно. Имаше един момент... мили боже, преди колко години беше? Шест? Седем? Майка му го тормозеше да се жени, което не бе нищо ново, само че този път бе предложила Пенелопе като потенциална булка, което *беше* ново, а Колин не бе в настроение да се справи със сватовничеството на майка си по обичайния начин — тоест да я дразни в отговор.

А тя просто не спря. Говореше за Пенелопе ден и нощ, докато Колин накрая не напусна страната. Не твърде далеч — само едно кратко пътуване до Уелс. Наистина, какво си мислеше майка му?

Когато се бе завърнал, тя, разбира се, бе пожелала да говори с него... само че този път причината бе, че сестра му Дафни отново бе бременна и искаше да го обяви пред цялото семейство. Само че как можеше да го знае? Затова не очакваше с нетърпение посещението ѝ, тъй като бе сигурен, че ще се изправи срещу много, и то не особено прикрити, намеци за брак. Тогава бе попаднал на братята си и те бяха започнали да го дразнят на същата тема, както само братята могат и докато се усети, вече бе обявил на висок глас, че няма да се ожени за Пенелопе Федърингтън!

Само че Пенелопе бе застанала точно до вратата, с ръка, притисната към устата и очи, широко разтворени от болка, объркване и вероятно още дузина други неприятни емоции, но бе твърде засрамен, за да се опита да вникне в тях.

Това бе един от най-ужасните моменти в живота му. Всъщност толкова ужасен, че се опитваше да не си го спомня. Не мислеше, че

Пенелопе някога бе проявявала интерес към него — или поне не повече, отколкото другите дами — но той я бе засрамил. Да избере точно нея, за да направи такова изявление...

Беше непростимо.

Поднесе ѝ извиненията си, разбира се, и тя ги бе приела, но той никога не си бе простил напълно.

А сега я бе обидил отново. Не директно, но все пак трябваше да помисли малко по-дълго и по-задълбочено, преди да се оплаква от живота си.

По дяволите, дори на него му бе прозвучало глупаво. От какво имаше да се оплаква толкова? От нищо.

И все пак съществуваше тази мъчителна празнота. Копнеж по нещо, което не можеше да определи. Завиждаше на братята си, за бога, защото имаха своите страсти, нещо, което да оставят след себе си.

Единственото, което Колин бе оставил на света бяха страниците на „Хроники на висшето общество“ на лейди Уисълдаун. Каква шега.

Но всичко бе относително, нали? В сравнение с Пенелопе, той имаше твърде малко неща, от които да се оплаче.

Което вероятно означаваше, че е трябвало да запази разсъжденията за себе си. Не искаше да мисли за нея като за стара мома, но вероятно бе точно такава. А това не бе особено уважавана позиция в английското общество.

Всъщност, това бе положение, от което много хора биха се оплаквали. Горчиво.

Пенелопе винаги бе изглеждала като стоик — може би недоволна от съдбата си, но поне сякаш я е приела.

И кой знае? Може би таеше надежди и мечти за нещо повече от живот, който да споделя с майка си и сестра си в малкия им дом на Маунт Стрийт. Може би имаше собствени планове и стремежи, но ги пазеше за себе си, скрити зад завеса от достойнство и добро настроение.

Може и в нея да имаше нещо повече от това, което се виждаше на повърхността. И вероятно, помисли с въздишка, заслужаваше извинение.

Не бе особено сигурен за какво трябва да се извини, нито, че има нещо конкретно, което да го изисква.

Но ситуацията определено изискваше нещо.

О, по дяволите! Сега щеше да се наложи да отиде на музикалната вечеринка на Смайт-Смит довечера. Това беше болезнено, крайно немузикално годишно събитие. Точно когато човек решеше, че всички дъщери на Смайт-Смит са пораснали, се появяваше някоя нова братовчедка да заеме мястото им, като всяка следваща разбираше от музика по-малко и от предишната.

Само че тази вечер Пенелопе щеше да е там, което означаваше, че и Колин трябваше да присъства.

ГЛАВА 7

„Колин Бриджъртън бе заобиколен от ято млади дами на музикалната вечеринка на Смайт-Смит в сряда вечер, като всички се суетяха около ранената му ръка.

Настоящият автор не знае как се е стигнало до тази рана... всъщност мистър Бриджъртън бе дразнещо мълчалив по въпроса. И като говорим за дразнене, въпросният джентълмен изглеждаше доста недоволен от цялото това внимание. Настоящият автор го дочу да казва на брат си Антъни, че му се иска да бе оставил (невъзможната за повторение дума) превръзка у дома.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 16 април 1824

Защо, защо, защо си го причиняваше?

Година след година пратеник носеше поканата и година след година Пенелопе се заричаше, че никога, Бог ѝ бе свидетел, никога няма да отиде отново на музикална вечеринка на Смайт-Смит.

И година след година се оказваше седнала в техния музикален салон и отчаяно се опитваше да не потръпва — поне не видимо — докато последното поколение момичета Смайт-Смит измъчваха всички с музиката на горкия мистър Моцарт.

Беше болезнено. Ужасно, отвратително, противно болезнено. Наистина нямаше друг начин, по който да се опише.

Още по-озадачаващото бе, че Пенелопе някак си винаги се оказваше на първия ред или близо до него, което бе още по-мъчително. И то не само за ушите. На всеки няколко години се появяваше някое момиче Смайт-Смит, което изглежда осъзнаваше, че участва в нещо, което може да бъде определено единствено като престъпление срещу аудиторията. Докато другите момичета атакуваха цигулките и пианата

си с несъзнателно настървение, тази странна девойка свиреше с болка, изписана по лицето — Пенелопе добре познаваше това изражение.

Тази маска човек поставяше, когато желаше да е навсякъде другаде, но не и там, където бе в момента. Можеше да се опитва да го скрие, но си личеше в угълчетата на устните, които бяха присвити и напрегнати и в очите, разбира се, които се рееха или под или над погледите на всички останали.

Бог знаеше, че това изражение често се бе появявало на лицето на Пенелопе.

Може би затова не успяваше да убеди себе си да остане у дома в нощта на музикалните вечеринки на Смайт-Смит. Все пак някой трябваше да се усмихва окуражително и да се преструва, че се наслаждава на музиката.

А и не я караха да идва и да слуша повече от веднъж годишно.

Зачуди се, как досега на някой не му бе хрумвало да произвежда дискретни тапи за уши, би направил цяло състояние.

Четирите момичета се настройваха за свирене — смесица от фалшиви тонове и гами, които предвещаваха единствено да се влошат, когато започнат истинската програма. Пенелопе бе заела място в средата на втория ред за изненада на сестра си Фелисити.

— В ъгъла отзад има две чудесни места — изсъска Фелисити в ухото ѝ.

— Вече е твърде късно — отвърна Пенелопе и седна на тапицирания стол.

— Бог да ми е на помощ — простена сестра ѝ. Пенелопе взе програмата и започна да си вее с нея. — Ако не седнем тук, някой друг ще го направи — каза.

— Което отговаря съвсем точно на желанието ми!

Пенелопе се наведе напред, за да може само сестра ѝ да чуе измърморените думи.

— На нас може да се разчита да се усмихваме и да бъдем учтиви. Представи си, че някой като Кресида Туомбли седне тук и се кикоти през цялото време.

Фелисити се огледа.

— Не мисля, че Кресида Туомбли и посмъртно би дошла тук.

Пенелопе реши да пренебрегне този коментар.

— Последното нещо, от което имат нужда, е пред тях да седне някой, който обича да прави злостни забележки. Горките момичета ще са покрусени.

— Те така или иначе ще са покрусени — измърмори Фелисити.

— Не, няма — каза Пенелопе. — Поне не тази, тази и тази — и посочи двете с цигулки в ръка и онази на пианото. — Но онази — дискретно кимна към момичето, което бе седнало с чело, подпряно между коленете, — вече се чувства нещастна. Най-малкото, което можем да направим, е да не влошаваме нещата, като позволим на някой злобен и жесток човек да седне тук.

— Лейди Уисълдаун така или иначе ще я разпердушени по-късно през седмицата — измърмори Фелисити.

Пенелопе отвори уста, за да продължи, но точно в този момент осъзна, че тази, която зае мястото от другата ѝ страна, е Елоиз.

— Елоиз — изрече с очевидно удоволствие. — Мисля, че възнамеряваше да си останеш у дома.

Тя направи физиономия и видимо позеленя.

— Не мога да го обясня, но изглежда просто не съм в състояние да стоя настрана. Това е като при инцидент с карета. Просто не можеш да спреш да гледаш.

— Или да слушаш — каза Фелисити, — както е в случая.

Пенелопе се усмихна. Не можа да се сдържи.

— За лейди Уисълдаун ли ви чух да говорите, когато пристигнах? — попита Елоиз.

— Казвах на Пенелопе — изрече Фелисити и се наведе, не особено елегантно, през сестра си, за да се обърне към Елоиз, — че лейди У. ще ги унищожи по-късно през седмицата.

— Не знам — замислено каза Елоиз. — Тя не се заяжда с момичетата Смайт-Смит всяка година. Не съм сигурна защо.

— Аз знам — дочу се дрезгав глас зад тях.

Елоиз, Пенелопе и Фелисити се извърнаха и веднага след това се дръпнаха назад, тъй като бастунът на лейди Данбъри премина в опасна близост до лицата им.

— Лейди Данбъри — задавено каза Пенелопе и не можа да устои на желанието да докосне носа си — просто за да се увери, че все още е на мястото си.

— Разгадах тази лейди Уисълдаун — заяви лейди Данбъри.

— Така ли? — попита Фелисити.

— Има меко сърце — продължи възрастната дама. — Виждате ли тази — посочи челюстката с бастуна си, като почти продупчи ухото на Елоиз между другото. — Точно там?

— Да — каза Елоиз и потърка ухото си, — макар да не мисля, че ще мога да я чуя.

— Което вероятно е истинска благословия — каза лейди Данбъри, преди да се върне на въпроса. — Можеш да ми благодариш по-късно.

— Казвахте нещо за челюстката — бързо се намеси Пенелопе преди Елоиз да каже нещо крайно неуместно.

— Разбира се. Погледнете я — каза лейди Данбъри. — Нещастна е. И така трябва да бъде. Очевидно е единствената, която има представа колко са ужасни. Другите три са музикални инвалиди.

Пенелопе самодоволно изгледа сестра си.

— Запомнете ми думите — каза лейди Данбъри. — Лейди Уисълдаун няма да спомене и дума за тази вечеринка. Не би искала да нарани чувствата на това момиче. А останалите...

Фелисити, Пенелопе и Елоиз дружно се наведоха при замахането на бастуна.

— Ха. Тя изобщо не се интересува от останалите.

— Интересна теория — каза Пенелопе.

Лейди Данбъри доволно се облегна в стола си.

— Да, така е. Нали?

Пенелопе кимна.

— Мисля, че сте права.

— Хм. Обикновено съм.

Все още извърната назад, Пенелопе се обърна първо към Фелисити, а после към Елоиз и каза:

— По същата причина и аз идвам на тези адски музикални вечеринки година след година.

— За да видиш лейди Данбъри? — попита Елоиз и учудено премигна.

— Не. Заради момичета като нея — Пенелопе посочи челюстката. — Тъй като зная точно как се чувства.

— Не бъди глупава, Пенелопе — каза Фелисити. — Ти никога не си свирила на пиано пред публика, а дори и да го бе правила, щеше да

се справиш — свириш доста добре.

Тя се обърна към сестра си.

— Въпросът не е в музиката, Фелисити.

В този момент с лейди Данбъри се случи възможно най-странното нещо. Лицето ѝ се промени. Напълно, изцяло, невероятно се промени. Очите ѝ се замъглиха и станаха замислени, а устните ѝ, които обикновено бяха саркастични и леко присвити в ъгълчетата, омекнаха.

— И аз бях такова момиче, мис Федърингтън — каза тя толкова тихо, че Фелисити и Елоиз се принудиха да се наведат напред, като Елоиз каза:

— Моля — а Фелисити добави доста по-неучтиво:

— Какво?

Но погледът на лейди Данбъри бе насочен към Пенелопе.

— Затова идвам година след година — каза възрастната дама. — Точно като вас.

За момент Пенелопе се почувства странно свързана с по-възрастната жена, което си беше лудост, тъй като нямаха нищо общо, освен пола — нито възраст, нито обществено положение — нищо. И все пак графинята като че ли я бе избрала — защо, Пенелопе не би могла и да предполага, но тя сякаш бе решена да разтърси добре подредения и обикновено скучен живот на Пенелопе.

И Пенелопе не можеше да не си помисли, че се получава.

Не е ли хубаво човек да открие, че не е точно това, което е мислил?

Думите на лейди Данбъри от предишната вечер все още ехтяха в съзнанието ѝ. Почти като молитва.

Почти като предизвикателство.

— Знаете ли какво си мисля, мис Федърингтън? — попита лейди Данбъри измамно меко.

— Не бих могла дори да предполагам — изрече Пенелопе с глас, изпълнен с откровеност и уважение.

— Мисля, че *вие* може да сте лейди Уисълдаун.

Фелисити и Елоиз ахнаха.

Пенелопе изненадано разтвори устни. Никой, никога дори не си бе помислял да я обвини в подобно нещо. Беше невероятно... немислимо... и...

Всъщност доста ласкателно.

Пенелопе усети как устните ѝ се разтеглят в дяволита усмивка и се наведе напред, сякаш се канеше да съобщи много важна новина.

Лейди Данбъри се наведе напред.

Фелисити и Елоиз също.

— Знаете ли какво си мисля, лейди Данбъри? — попита Пенелопе с подкупващо мек глас.

— Е — каза лейди Д. с лукав блясък в очите. — Бих ти отговорила, че съм затаила дъх в очакване, но ти вече ми каза, че мислиш, че аз съм лейди Уисълдаун.

— Вие ли сте?

Лейди Данбъри се усмихна хитро.

— Може би съм.

Фелисити и Елоиз ахнаха, този път по-високо.

Стомахът на Пенелопе се преобърна.

— Принавате ли го? — прошепна Елоиз.

— Разбира се, че не го признавам — излая лейди Данбъри, изправи гръб и потропа с бастуна си по земята толкова силно, че четирите музикантки любителки веднага спряха да настройват инструментите си. — Дори това да беше вярно — а не казвам дали е така, или не — нима съм толкова глупава, че да си го призная?

— Тогава защо казахте...

— Защото, глупаче, се опитвам да покажа нещо.

Тя замълча, докато Пенелопе не се принуди да попита.

— Което е?

Лейди Данбъри ги изгледа раздразнено.

— Че всеки би могъл да е лейди Уисълдаун — възкликна и тропна с бастуна по пода с възобновен ентусиазъм. — Абсолютно всеки.

— Е, с изключение на мен — намеси се Фелисити. — Определено съм сигурна, че не съм аз.

Лейди Данбъри дори не я удостои с поглед.

— Нека ви кажа нещо — каза.

— Сякаш бихме могли да ви спрем — отвърна Пенелопе толкова мило, че прозвуча като комплимент. В интерес на истината си беше комплимент. Тя силно се възхищаваше на лейди Данбъри. Възхищаваше се на всеки, който умееше да говори това, което мисли на всеослушание.

Лейди Данбъри се изкиска.

— В теб има повече, отколкото се вижда на пръв поглед, Пенелопе Федърингтън.

— Вярно е — ухили се Фелисити. — Например — може да бъде много жестока. Никой не би го повярвал, но когато бяхме малки...

Пенелопе я мушна с лакът в ребрата.

— Виждате ли? — каза Фелисити.

— Това, което щях да кажа — продължи лейди Данбъри, — бе, че висшето общество подхожда към предизвикателството ми напълно погрешно.

— В такъв случай как предлагате да подходим? — попита Елоиз.

Лейди Данбъри разсеяно махна с ръка пред лицето ѝ.

— Първо трябва да обясня къде грешат всички — каза тя. — Продължават да гледат към очевидните хора. Хора като майка ви — обърна се тя към Пенелопе и Фелисити.

— Майка? — повториха и двете.

— О, моля ви — смръщи се лейди Данбъри. — Този град никога не е виждал по-голяма сплетница. Тя е точно човек, когото всички биха заподозрели.

Пенелопе нямаше представа как да отговори на това. Майка ѝ беше известна клюкарка, но ѝ бе трудно да си я представи като лейди Уисълдаун.

— И точно по тази причина — продължи лейди Данбъри проницателно, — не може да е тя.

— Е — каза леко саркастично Пенелопе, — тази, както и фактът, че Фелисити и аз бихме могли да ви кажем със сигурност, че не е тя.

— Пфу! Ако майка ви беше лейди Уисълдаун, щеше да е намерила начин да го скрие от вас.

— Майка ми? — гласът на Фелисити бе изпълнен със съмнение. — Не мисля.

— Това, което се опитвах да кажа — изсъска лейди Данбъри, — преди всички тези дяволски прекъсвания...

На Пенелопе ѝ се стори, че Елоиз изсумтя.

— ... бе, че ако лейди Уисълдаун бе някой *очевиден*, досега щеше да бъде разкрита, не мислите ли?

Последва мълчание, докато не стана очевидно, че от тях се очаква някакъв отговор, след това и трите кимнаха достатъчно

замислено и убедително.

— Сигурно е някой, когото никой не подозира — каза лейди Данбъри. — Трябва да е.

Пенелопе откри, че отново кима. Думите ѝ звучаха смислено, по някакъв странен начин.

— И затова — триумфално продължи възрастната дама, — аз не съм вероятен кандидат!

Пенелопе примигна, неспособна да проследи логиката.

— Моля?

— О, моля те — лейди Данбъри я изглежда възможно най-снизходително. — Да не мислиш, че си първият човек, който ме подозира?

Пенелопе само поклати глава.

— Все още мисля, че сте вие.

Това ѝ спечели уважение. Лейди Данбъри кимна одобрително и каза:

— По-нахална си, отколкото изглеждаш.

Фелисити се наведе напред и изрече конспиративно:

— Вярно е.

Сестра ѝ я плесна по ръката.

— Фелисити!

— Мисля, че започват да свирят — каза Елоиз.

— Бог да ни е на помощ — обяви лейди Данбъри. — Не зная защо... мистър Бриджъртън!

Пенелопе бе насочила поглед към малкото пространство, отделено за сцена, но рязко се обърна точно навреме, за да види как Колин си проправя път до празното място до лейди Данбъри, поднасяйки добронамерени извинения, докато буташе коленете на хората.

Извиненията му, разбира се, бяха придружени от една от смъртоносните му усмивки, в резултат на която поне три дами буквално се разтопиха на местата си.

Пенелопе се намръщи. Това бе отвратително.

— Пенелопе — прошепна Фелисити. — Да не би току-що да изръмжа?

— Колин — каза Елоиз. — Не знаех, че ще идваш.

Той сви рамене и лицето му се озари от крива усмивка.

— Промених си решението в последния момент. Винаги съм бил голям почитател на музиката.

— Което би обяснило присъствието ти тук — произнесе Елоиз сухо.

Колин прие думите ѝ с едно-единствено повдигане на веждите, преди да се обърне към Пенелопе и да каже:

— Добър вечер, мис Федърингтън. — Кимна към Фелисити с още едно: — Мис Федърингтън.

Измина секунда, преди Пенелопе да възвърне гласа си. Бяха се раздели по странен начин този следобед, а сега той ѝ се усмихваше приятелски.

— Добър вечер, мистър Бриджъртън — успя да каже накрая.

— Някой знае ли каква е програмата тази вечер? — попита той с невероятен интерес.

Пенелопе не можа да не се възхити на това. Колин успяваше да изглежда така, сякаш нищо на света не можеше да е по-интересно от следващата реплика на събеседника му. Това бе истински талант. Особено в момент като този, когато всички знаеха, че няма начин да го интересува дали момичетата Смайт-Смит изобщо ще свирят.

— Мисля, че е Моцарт — каза Фелисити. — Винаги избират Моцарт.

— Прекрасно — отвърна Колин и се облегна в стола си, сякаш току-що бе приключил с някое превъзходно ястие. — Аз съм голям почитател на мистър Моцарт.

— В такъв случай — изкряка лейди Данбъри и го смушка с лакът в ребрата, — може би ще пожелаеш да се измъкнеш, докато все още имаш възможност.

— Не бъдете глупава — каза той. — Сигурен съм, че момичетата ще дадат най-доброто от себе си.

— О, в това не може да има и съмнение — злокобно произнесе Елоиз.

— Шшш — каза Пенелопе. — Мисля, че са готови да започнат — не че бе особено нетърпелива да слуша версията на Смайт-Смит на „Малка нощна музика“, но се чувстваше истински неспокойна с Колин наоколо. Не бе сигурна какво да му каже, като се изключи факта, че каквото и да кажеше, то щеше да е пред Елоиз, Фелисити и най-вече пред лейди Данбъри.

Един иконом се появи и изгаси няколко свещи, за да даде сигнал, че момичетата са готови да започнат. Пенелопе се стегна и преглътна толкова силно, че можеше да запуши вътрешните канали на ушите ѝ — но не се получи — и мъчението започна. И продължи... и още... и още. Тя не бе сигурна кое е по-мъчително — музиката или фактът, че Колин е седнал точно зад нея. Тилът ѝ бе настръхнал и не я свърташе на едно място, а пръстите ѝ неспокойно потупваха по тъмносиньото кадифе на роклята.

Когато квартетът Смайт-Смит най-сетне приключи, три от момичетата сияеха при учтивите ръкопляскания, а четвъртото — челистката — изглеждаше така, сякаш искаше да пропълзи под някоя скала.

Пенелопе въздъхна. Тя поне — през всичките си неуспешни сезони — никога не бе принуждавана да парадира с недостатъците си пред цялото висше общество, за разлика от тези момичета. Винаги ѝ позволяваха да се слее със сенките, тихо да кръжи в покрайнините на залите и да гледа как другите момичета танцуват. О, майка ѝ я влачеше насам-натам и се опитваше да я постави на пътя на този или онзи благороден джентълмен, но нищо — абсолютно нищо — не се доближаваше дори до това, което момичетата Смайт-Смит бяха принудени да търпят.

Макар че, в интерес на истината, три от четирите изглеждаха в блажено неведение за абсолютната си липса на музикални умения. Пенелопе просто се усмихна и заръкопляска. Определено не би разбила илюзиите им.

А ако теорията на лейди Данбъри бе вярна, то лейди Уисълдаун нямаше да напише и дума за вечеринката.

Аплаузите стихнаха доста бързо и скоро всички се разпръснаха или поведоха учтиви разговори със съседите си, като хвърляха поглед към богато отрупаната със закуски маса в задната част на салона.

— Лимонада — измърмори Пенелопе на себе си. Идеално. Беше ѝ ужасно горещо — какво си мислеше, като облече рокля от кадифе в такава топла вечер — и една разхладителна напитка щеше да ѝ се отрази добре. Да не споменаваме факта, че Колин бе уловен в капана на разговор с лейди Данбъри, така че това бе идеалният момент за бягство.

Само че в момента, в който хвана чашата в ръка, чу болезнено познатия глас на Колин да измърморва името ѝ.

Обърна се и преди да осъзнае какво прави каза:

— Съжалявам.

— Така ли?

— Да — увери го. — Поне така мисля.

Очите му леко се набръчкаха в угълчетата.

— Разговорът става все по-интригуващ с всяка следваща секунда.

— Колин...

Той протегна ръка.

— Ще се поразходиш ли с мен наоколо?

— Не мисля...

Той приближи ръката си към нея — само с около инч, но посланието бе ясно.

— Моля те — каза.

Тя кимна и остави лимонадата си.

— Много добре.

Повървяха в мълчание около минута, преди Колин да каже:

— Бих искал да ти се извиня.

— Аз бях тази, която изхвърча от стаята — изтъкна Пенелопе.

Той леко изви глава и тя видя една снизходителна усмивка да играе по устните му.

— Едва ли бих го нарекъл изхвърчаване.

Пенелопе се намръщи. Вероятно не трябваше да си тръгва толкова набързо, но след като го бе сторила, се чувстваше странно горда от този факт. Не всеки ден жена като нея можеше да напусне сцената толкова драматично.

— Е, не трябваше да съм толкова груба — измърмори, без наистина да го мисли.

Той вдигна вежда, но очевидно реши да не продължава темата.

— Бих искал да се извиня — каза, — че бях такъв хленчещ глезльо.

Пенелопе се спъна. Той ѝ помогна да възстанови равновесието си и каза:

— Осъзнавам, че имам много, много неща в живота си, за които трябва да съм благодарен. За които съм благодарен — поправи се, а

устните му се извиха — не точно усмихнато, но определено смутено. — Беше непростимо грубо да ти се оплаквам.

— Не — каза тя. — Прекарах цялата нощ в мисли за това, което каза и... — преглътна, след това облиза устни, защото бяха доста пресъхнали. Бе прекарала целия ден, обмисляйки точните думи и бе решила, че ги е намерила, но сега, когато той бе тук, до нея, не можеше да измисли нищичко.

— Искаш ли чаша лимонада? — любезно попита Колин.

Тя поклати глава.

— Имаш право да се чувстваш по този начин — избъбри тя. — Това може да не е начинът, по който бих се чувствала аз, ако бях на твое място, но ти имаш своето право. Но...

Гласът ѝ прекъсна и Колин откри, че отчаяно му се иска да разбере какво щеше да каже.

— Но какво, Пенелопе? — подкани я.

— Нищо.

— За мен не е нищо — ръката му бе върху нейната и леко я стисна, за да ѝ покаже, че наистина мисли това, което казва.

В продължение на доста дълго време той мислеше, че тя няма да отговори. Но точно когато реши, че лицето му ще се сбръчка от усмивката, която толкова внимателно бе залепил върху устните си — все пак бяха на публично място и нямаше да е добре да предизвикват коментари и клюки, като изглеждат неспокойни и разстроени — тя въздъхна.

Звукът бе прекрасен — странно успокояващ, изпълнен с мекота и мъдрост. Накара го да се вгледа в нея още по-внимателно, да проникне в съзнанието ѝ, да усети чувствата ѝ.

— Колин — тихо каза Пенелопе, — ако се чувстваш недоволен от настоящата ситуация, просто трябва да направиш нещо, за да я промениш. Наистина е толкова просто.

— Това и правя — каза той с безгрижно свиване на раменете. — Майка ми ме обвинява, че заминавам внезапно, но аз...

— Правиш го, когато се чувстваш недоволен — довърши тя вместо него.

Той кимна. Тя го разбираше. Не бе сигурен как се е случило и дали изобщо в това има смисъл, но Пенелопе Федърингтън го разбираше.

— Мисля, че трябва да публикуваш дневниците си.

— Не бих могъл.

— Защо не?

Той спря и пусна ръката ѝ. Нямаше отговор, различен от странното бумтене на сърцето си.

— Кой би искал да ги прочете? — попита накрая.

— Аз — искрено отвърна тя. — Елоиз, Фелисити... — добави, изброявайки имената на пръстите си. — Майка ти, лейди Уисълдаун, сигурна съм — добави с дяволита усмивка. — Тя често пише за теб.

Доброто ѝ настроение бе заразително и Колин не можа да потисне усмивката си.

— Пенелопе, това не се брои, ако единствените хора, които купят книгата, са мои познати.

— Защо не? — тя присви устни. — Ти познаваш доста хора. Ако преброиш само семейство Бриджъртън...

Той сграбчи ръката ѝ. Не знаеше защо, но все пак го стори.

— Пенелопе, спри.

Тя само се засмя.

— Мисля, че Елоиз ми е казвала, че имате цели купища братовчеди и...

— Достатъчно — предупреди я, но се усмихваше, когато го казваше.

Тя впери поглед надолу към ръката му върху нейната и каза:

— Много хора биха искали да прочетат за пътуванията ти. Може би в началото ще бъде само защото си известен в Лондон, но няма да мине много време и всички ще осъзнаят колко добър писател си. Тогава ще настояват за още.

— Не искам да постигна успех заради името Бриджъртън — каза той.

Тя пусна ръката му и постави своите на хълбоците.

— Ти *изобщо* слушаш ли ме? Току-що ти казах, че...

— За какво говорите? — попита Елоиз. Много, много любопитно.

— Нищо — измърмориха и двамата едновременно.

Елоиз изсумтя.

— Не ме обиждайте. Не е нищо. Пенелопе изглеждаше така, сякаш всеки момент ще започне да бълва огън.

— Просто, брат ти не чува и дума — каза Пенелопе.
— Е, това не е нищо ново — отвърна Елоиз.
— Почакайте един момент! — възкликна Колин.
— Но какво точно — опита отново Елоиз без изобщо да му обръща внимание — не чува?
— Лично е — изръмжа Колин.
— Което го прави още по-интересно — каза Елоиз и загледа с очакване Пенелопе.
— Съжалявам — отвърна тя. — Наистина не мога да ти кажа.
— Не мога да повярвам! — извика Елоиз. — Няма да ми кажеш?
— Не — бе отговорът на Пенелопе, която се чувстваше странно доволна от себе си. — Няма.
— Не мога да повярвам — повтори Елоиз и се обърна към брат си, — не мога да повярвам.
Устните му се извиха в едва доловима усмивка.
— Повярвай.
— Имаш тайни от мен.
Той вдигна вежди.
— Да не би да мислеше, че ти казвам всичко?
— Разбира се, че не — тя се смръщи. — Но мислех, че Пенелопе го прави.
— Само че това не е моя тайна, за да ти я споделя — каза Пенелопе. — На Колин е.
— Мисля, че планетата се е преместила от оста си — измърмори Елоиз. — Или може би Англия се е блъснала във Франция. Във всеки случай това не е същият свят, в който се събудих тази сутрин.
Пенелопе не можа да се сдържи. Изкикоти се.
— А ти ми се смееш! — добави Елоиз.
— Не, не е така — каза през смях. — Наистина не се смея.
— Знаеш ли от какво имаш нужда? — попита Колин.
— Аз ли? — поинтересува се Елоиз.
Той кимна.
— От съпруг.
— Ти си лош, колкото и майка!
— Мога да бъда и много по-лош, ако наистина реша.
— В това не се и съмнявам — изстреля Елоиз в отговор.
— Спрете, спрете! — каза Пенелопе, смеейки се вече открито.

И двамата я погледнаха с любопитство, сякаш за да ѝ кажат: „А сега какво?“.

— Толкова се радвам, че дойдох тази вечер — каза Пенелопе неволно. — Не мога да си спомня по-хубава вечер. Наистина не мога.

Няколко часа по-късно докато Колин лежеше в леглото и се взираше в тавана на спалнята в новото си жилище в Блумсбъри, му хрумна, че се чувства по абсолютно същия начин.

ГЛАВА 8

„Колин Бриджъртън и Пенелопе Федърингтън бяха забелязани да разговарят на музикалната вечеринка на Смайт-Смит, макар че изглежда никой не знае какво точно са обсъждали. Настоящият автор би се осмелил да предположи, че разговорът се е въртял около личността му, тъй като това изглежда бе всеобщата тема за разговор след, а и по време — доста грубо според скромното мнение на настоящия автор — на изпълнението.

Сред другите новини е фактът, че цигулката на Хонория Смайт-Смит бе съсипана, когато лейди Данбъри случайно я събори от масата, докато размахваше бастуна си.

Лейди Данбъри настоя да подмени инструмента, но след това обяви, че има навика да купува само най-доброто и Хонория ще получи цигулка Руджиери, внесена от Кремона в Италия.

Доколкото знае настоящият автор, като се вземат предвид времето за производство и транспорт, заедно с дългия списък на чакащите, една цигулка Руджиери достига Англия за около шест месеца.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 16 април 1824

Има моменти в живота на всяка жена, когато сърцето ѝ подскача в гърдите, светът внезапно започва да изглежда розов и съвършен, а в музиката на входния звънец се долавя цяла симфония.

Пенелопе Федърингтън почувства такъв един момент два дни след музикалната вечеринка на Смайт-Смит.

Трябваше само да чуе почукването на вратата на спалнята си, последвано от гласа на иконома, който я информира:

— Колин Бриджъртън е тук, за да ви види — и Пенелопе направо се прекатури от леглото. Брайърли бе иконом на семейство Федърингтън толкова дълго, че дори не мигна при тази проява на несръчност от страна на Пенелопе и само измърмори:

— Да му кажа ли, че не сте у дома?

— Не! — почти изписка тя и се изправи, залитайки. — Искам да кажа не — добави с по-нормален глас. — Но ще имам нужда от десет минути, за да се приготвя — хвърли поглед към огледалото и потрепери, като видя колко е разрошена. — Всъщност петнадесет.

— Както желаете, мис Пенелопе.

— О, погрижете се да бъде приготвен поднос с храна. Мистър Бриджъртън със сигурност е гладен. Винаги е гладен — икономът отново кимна.

Тя не помръдна от мястото си, докато Брайърли не излезе, а след това, неспособна да се сдържи, затанцува, като едновременно с това издаваше някакъв лек, писклив звук, какъвто, поне се надяваше, никога преди не бе излизал от устните ѝ.

Но пък и не можеше да си спомни последния път, когато някой джентълмен я е посещавал, още повече този, в когото бе отчаяно влюбена през половината от живота си.

— Успокой се — каза си, разпери пръсти и протегна напред опънатите си длани, както би направила, ако се опитваше да успокои малка, неспокойна тълпа. — Трябва да останеш спокойна — повтори, сякаш това щеше да помогне. — Спокойна... — но вътре в нея сърцето ѝ танцуваше.

Няколко пъти си пое дълбоко въздух, отиде до тоалетката и взе четката си за коса. Щеше да ѝ отнеме само няколко минути да оправи прическата си, Колин със сигурност нямаше да избяга, ако го накараше да почака малко. Щеше да очаква тя да се позабави малко, за да се приготви, нали?

Въпреки това подреди косата си за рекордно кратко време и влезе във всекидневната само пет минути след думите на иконома.

— Това беше бързо — каза Колин с крива усмивка. Беше застанал до прозореца и гледаше към Маунт Стрийт.

— О, така ли? — попита Пенелопе с надеждата, че топлината, която се разливаше по кожата ѝ, не се превръща в изчервяване. Предполагаше се, че една жена трябва да кара джентълмена да чака, макар и не твърде дълго. Само че нямаше смисъл да следва такива глупави правила точно с Колин. Той никога не би се заинтересувал от нея в някаква романтична светлина, а и бяха приятели.

Приятели. Това изглеждаше толкова странно, но все пак бяха точно такива. И преди винаги бяха приятелски настроени, но след връщането му от Кипър станаха истински приятели.

Беше вълшебно.

Дори ако никога не я обикнеше — а тя определено мислеше, че това няма да се случи — това беше по-добро от предишните им отношения.

— На какво дължа това удоволствие? — попита и седна на леко избелялото жълто канапе на майка си.

Колин се разположи срещу нея в един доста неудобен стол с права облегалка. Наведе се напред, постави ръце върху коленете си и Пенелопе веднага разбра, че нещо не е наред. Това просто не бе обичайна поза за джентълмен на официално посещение. Той изглеждаше твърде объркан и напрегнат.

— Доста е сериозно — каза и се намръщи.

Тя почти скочи на крака.

— Случило ли се е нещо? Някой да не е болен?

— Не, нищо такова — той замълча, издиша дълбоко и прокара ръка през косата си, която и без това бе силно разрошена. — Става въпрос за Елоиз.

— Какво има?

— Не зная как да го кажа. Аз... Имаш ли нещо за ядене?

Пенелопе бе готова да му извие врата.

— За бога, Колин.

— Съжалявам — измърмори той. — Не съм ял цял ден.

— Сигурна съм, че ти е за първи път — нетърпеливо изрече тя. — Вече казах на Брайърли да приготви един поднос. А сега ще ми кажеш ли какъв е проблемът или смяташ да почакаш, докато се спомина от нетърпение?

— Мисля, че тя е лейди Уисълдаун — избъбри той.

Тя зяпна. Не бе сигурна какво е очаквала да чуе, но определено не беше това.

— Пенелопе, чу ли ме?

— Елоиз? — попита, макар да знаеше точно за кого говори.

Той кимна.

— Не може да е тя.

Колин се изправи и започна да се разхожда, тъй като бе твърде нервен, за да стои на едно място.

— Защо не?

— Защото... защото... — защото *какво*? — Защото няма начин да го е вършила в продължение на десет години без аз да знам.

Изражението му за секунда премина от безпокойство към пренебрежение.

— Не мисля, че си осведомена за всичко, което прави Елоиз.

— Разбира се, че не — отвърна Пенелопе раздражено, — но мога да ти кажа с абсолютна сигурност, че Елоиз не би могла да крие от мен тайна от подобна величина цели десет години. Просто не е способна на това.

— Пенелопе, сестра ми е най-любопитният човек, когото познавам.

— Е, това е вярно — съгласи се тя. — С изключение на майка ми, предполагам. Но това едва ли е достатъчно, за да я обявиш за виновна.

Колин спря разходката си и сложи ръце на кръста.

— Постоянно пише нещо.

— Защо мислиш така?

Той протегна ръка и леко потърка с палец останалите си пръсти.

— Петна от мастило. Постоянно.

— Много хора използват перо и мастило — Пенелопе махна с ръка към него. — Ти пишеше в дневниците си. Сигурна съм, че си имал доста петна от мастило по пръстите.

— Да, но аз не се крия, когато пиша в дневника си.

Пенелопе усети как пулса ѝ се учестява.

— Какво имаш предвид? — попита, останала без дъх.

— Имам предвид, че се заключва в стаята си с часове и след това пръстите ѝ са покрити с мастило.

Пенелопе не проговори ужасно дълго време. „Доказателството“ на Колин наистина бе уличаващо, особено като се вземеше предвид

добре познатата и доказана склонност на Елоиз да си пъха носа в чуждите работи.

Само че тя не беше лейди Уисълдаун. Не можеше да бъде. Пенелопе би заложила живота си на това.

Накрая скръсти ръце и с тон, който щеше да е по-подходящ за разговор с изключително упорито шестгодишно дете, каза:

— Не е тя. Не е.

Колин седна отново, победен.

— Бих искал да мога да споделя твоята увереност.

— Колин, трябва...

— Къде, по дяволите, е храната? — изръмжа той.

Вероятно трябваше да е шокирана, но липсата му на маниери някак си я забавляваше.

— Сигурна съм, че Брайърли ще дойде скоро.

Той се отпусна в стола.

— Гладен съм.

— Да — устните на Пенелопе потрепнаха. — Това го разбрах.

Колин въздъхна уморено и разтревожено.

— Ако тя е лейди Уисълдаун, това ще бъде катастрофа. Истинска, неподправена катастрофа.

— Няма да е чак толкова зле — внимателно изрече тя. — Не че мисля, че тя е лейди Уисълдаун, защото не е така! Но наистина, ако беше тя, толкова ли щеше да е ужасно? Аз лично доста харесвам лейди Уисълдаун.

— Да, Пенелопе — остро отвърна Колин. — Толкова ще е ужасно. Ще бъде съсипана.

— Не мисля, че ще е съсипана...

— Разбира се, че ще бъде. Имаш ли представа колко хора е обидила тази жена през годините?

— Не знаех, че толкова мразиш лейди Уисълдаун — каза Пенелопе.

— Не я мразя — нетърпеливо отвърна той. — Няма значение дали я мразя. Всички останали я мразят.

— Не мисля, че това е вярно. Всички купуват вестника й.

— Разбира се, че купуват вестника й! Никой не пропуска да си купи вестника й.

— Колин!

— Съжалявам — измърмори, но не прозвуча искрено.

Пенелопе прие извинението му с кимване.

— Която и да е лейди Уисълдаун — каза той и толкова силно размаха пръст срещу нея, че тя се дръпна назад, — когато личността ѝ се разкрие, няма да е в състояние да се покаже в Лондон.

Пенелопе деликатно се прокашля.

— Не знаех, че толкова те интересува мнението на висшето общество.

— Не ме интересува — отвърна той. — Е, поне не много. Всеки, който ти каже, че това изобщо не го интересува, е лъжец и лицемер.

Пенелопе бе съгласна с думите му, но се изненада, че той го признава. Мъжете, сякаш винаги предпочитаха да се преструват, че са абсолютно самостоятелни и капризите и мненията на обществото изобщо не ги засягат.

Колин се наведе напред, а зелените му очи запламтяха настойчиво.

— Не става въпрос за мен, Пенелопе, а за Елоиз. Ако тя бъде отхвърлена от обществото, ще бъде съкрушена — отново се облегна назад, но цялото му тяло продължаваше да излъчва напрежение. — Да не споменаваме как би се отразило това на майка ми.

Тя издиша продължително.

— Наистина мисля, че се разстройваш без причина — каза.

— Надявам се, че си права — отвърна той и затвори очи. Не бе сигурен кога бе започнал да подозира, че сестра му може да е лейди Уисълдаун — вероятно след като лейди Данбъри отправи своето предизвикателство. За разлика от по-голямата част от Лондон, Колин никога не се бе интересувал особено от истинската самоличност на въпросната дама. Рубриката ѝ бе забавна и той определено я четеше, както и всички останали, но в съзнанието му лейди Уисълдаун бе просто... лейди Уисълдаун и нямаше нужда да бъде никой друг.

Само че предизвикателството на лейди Данбъри го накара да се замисли и точно както всички останали членове на семейство Бриджъртън, когато му хрумнеше нещо, беше абсолютно неспособен да му обърне гръб. По някаква причина му бе хрумнало, че Елоиз има идеалните умения и характер, за да пише подобна рубрика и тогава, още преди да е успял да убеди сам себе си, че е луд, видя петната от

мастило по пръстите ѝ. Почти бе полудял оттогава, неспособен да мисли за нищо друго, освен вероятността Елоиз да води таен живот.

Не знаеше кое го дразни повече — това, че Елоиз може да е лейди Уисълдаун или факта, че е успяла да крие това от него повече от десет години.

Колко уничително — да бъде измамен от собствената си сестра. Искаше му се да мисли, че е достатъчно умен, за да не го позволи.

Все пак трябваше да се съсредоточи върху настоящето, тъй като, ако подозренията му се окажеха верни... как, за бога, щяха да се справят със скандала, когато всичко се разкриеше?

А със сигурност щяха да я разкрият. Цял Лондон ламтеше за наградата от хиляда лири и лейди Уисълдаун нямаше никакъв шанс.

— Колин! Колин!

Той отвори очи и се зачуди откога ли го вика Пенелопе.

— Наистина мисля, че трябва да престанеш да се тревожиш за Елоиз — каза му тя. — В Лондон има стотици други хора. Всеки от тях може да е лейди Уисълдаун. За бога, ти, с твоето внимание към детайла — тя потърка пръсти, за да му напомни за мастилените петна на Елоиз, — и ти би могъл да бъдеш лейди Уисълдаун.

Той я изгледа снизходително.

— Като се изключи дребния факт, че през половината време съм бил извън страната.

Пенелопе реши да не обръща внимание на сарказма му.

— Достатъчно добър писател си, за да се справиш.

Колин имаше намерение да каже нещо насмешливо и леко сърдито, за да обори слабите ѝ аргументи, но истината бе, че тайно се зарадва на комплимента за „добрия писател“ и затова успя само да се усмихне глупаво.

— Добре ли си? — попита Пенелопе.

— Прекрасно — отвърна той, когато дойде на себе си и се опита да се върне към нормалното си поведение. — Защо питаш?

— Защото внезапно започна да изглеждаш така, сякаш ти е зле. По-точно сякаш си замаян.

— Добре съм — повтори той, вероятно малко по-силно от необходимото. — Просто си мисля за скандала.

Тя уморено въздъхна, което го подразни, защото не виждаше никаква причина да проявява такова нетърпение спрямо него.

— Какъв скандал? — попита.

— Скандалът, който ще избухне, когато я разкрият — изръмжа той.

— Тя не е лейди Уисълдаун — настоя Пенелопе.

Колин внезапно се изправи в стола си и очите му блеснаха, сякаш му бе дошла нова идея.

— Знаеш ли — изрече напрегнато, — не мисля, че има значение дали тя е лейди Уисълдаун, или не.

Пенелопе безизразно се втренчи в него в продължение на цели три секунди, след това огледа стаята и измърмори:

— Къде е храната? Сигурно ми се е замаяла главата. Не прекара ли последните десет минути, полудявайки от мисълта, че е възможно да е тя?

Сякаш по поръчка, Брайърли влезе в стаята с богато подреден поднос. Пенелопе и Колин мълчаливо наблюдаваха как икономът го поставя на масата.

— Бихте ли желали да ви приготвя чиниите? — запитва той.

— Не, всичко е наред — бързо изрече Пенелопе. — Ще се справим и сами.

Брайърли кимна, остави подноса, напълни чашите с лимонада и напусна стаята.

— Изслушай ме — каза Колин, скочи на крака и бутна вратата, така че тя почти опря рамката — макар че технически погледнато все още бе отворена, ако някой решише да се заяде за благоприличието.

— Не искаш ли да хапнеш нещо? — попита Пенелопе и му подаде чинията, която бе напълнила с дребни закуски.

Той си взе парче сирене, изяде го на две огромни хапки и продължи:

— Дори ако Елоиз не е лейди Уисълдаун — а, напомням ти, все още смятам, че е — няма значение. Защото ако аз подозирам, че тя е лейди Уисълдаун, то със сигурност и някой друг ще я заподозре.

— Тоест?

Колин осъзна, че протяга ръце напред и спря, преди да я е хванал за раменете, за да я разтърси.

— Няма значение! Не виждаш ли? Ако някой я посочи с пръст, тя ще бъде съсипана.

— Но не и — каза Пенелопе, правейки огромно усилие да разтвори здраво стиснатите си зъби, — ако не е лейди Уисълдаун.

— Как би могла да го докаже? — отвърна Колин и скочи на крака. — Веднъж тръгне ли клюката, вредата ще е сторена. Започва да живее свой живот.

— Колин, спря да говориш смислено преди цели пет минути.

— Не, изслушай ме! — Той се обърна с лице към нея и внезапно го обхвана толкова силно чувство, че не би могъл да отдели очи от нейните, дори ако къщата се сгромолясваше около тях. — Да предположим, че кажа на всички, че съм те прельстил.

Пенелопе застина.

— Ще бъдеш съсипана завинаги — продължи той и бавно се отпусна на ръба на канапето, за да изравни поглед с нейния. — Няма да има значение, че никога дори не сме се целували. Това, скъпа ми Пенелопе, е силата на думите.

Тя изглеждаше странно вцепенена. И в същото време се изчервяваше.

— Аз... не зная какво да кажа — заекна.

И тогава се случи най-странното нещо. Той осъзна, че също не знае какво да каже, защото бе забравил за клюките, силата на думите и всички останали глупости и единственото, за което можеше да мисли, бе онази част с целуването и...

И...

И...

Мили боже, искаше да целуне Пенелопе Федърингтън.

Пенелопе Федърингтън!

Със същия успех можеше да каже, че иска да целуне сестра си.

Само че — погледна я крадешком и откри, че изглежда необикновено привлекателна, зачуди се как не го бе забелязал по-рано през следобеда — тя не бе сестра му.

Определено не му беше сестра.

— Колин? — устните ѝ прошепнаха името му, а очите ѝ премигнаха очарователно объркано... как така никога не бе забелязал какъв интересен нюанс на кафявото са? Бяха почти златни около зеницата. Никога не бе виждал нещо подобно, а в същото време ги бе гледал стотици пъти и преди.

Той се изправи внезапно и замаяно. Най-добре беше да не са точно на една височина. Оттук бе по-трудно да вижда очите ѝ.

Тя също се изправи.

По дяволите!

— Колин? — попита едва чуто. — Мога ли да те помоля за една услуга?

Наречете го мъжка интуиция или лудост, но един настойчив глас крещеше в него, че каквото и да искаше тя, *определено* бе лоша идея.

Само че той беше идиот.

Трябваше да е идиот, щом устните му се разтвориха и се чу да произнася със странен глас:

— Разбира се.

Устните ѝ се присвиха и за момент той помисли, че тя се кани да го целуне, но после осъзна, че просто опитва да оформи дума.

— Би ли...

Просто дума. Само една дума, започваща с „Б“. „Б“ винаги изглежда като целувка.

— Би ли ме целунал?

ГЛАВА 9

„Изглежда всяка седмица има по една покана, която изпъква сред всички останали и наградата тази седмица определено трябва да отиде при графинята на Макълсфийлд, която организира голям бал в понеделник вечер. Лейди Макълсфийлд не се изявява често като домакиня в Лондон, но тя, както и съпругът ѝ, са доста популярни и се очаква много ергени да я почетат с присъствието си, включително мистър Колин Бриджъртън, освен ако не се спомине от преумора след четирите дни прекарани с десетте внуци на семейство Бриджъртън, както и виконт Бъруик мистър Майкъл Анструтър Уедърби.

Настоящият автор очаква, че и много млади, неомъжени дами ще решат да го посетят след публикуването на тази рубрика.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 16 април 1824

Животът му, в досегашния си вид, приключи.

— Какво? — попита с ясното съзнание, че премигва бързо.

Лицето ѝ стана по-алено, отколкото изобщо бе възможно и тя се извърна.

— Няма значение — измърмори. — Забрави, че съм казала нещо.

Колин сметна, че това е *много* добра идея.

И точно, когато реши, че светът може да се върне към нормалното си русло — или поне би могъл да се престори, че това става — тя бързо се извърна, а в очите ѝ гореше страстен огън, който го изуми.

— Не, няма да забравя — извика. — Прекарах целия си живот, като забравях разни неща, премълчавах ги и никога не казвах на никого

какво искам в действителност.

Колин се опита да каже нещо, но усети, че е заседнало в гърлото му. Всеки момент щеше да умре. Сигурен бе в това.

— Няма да означава нищо — изрече тя. — Кълна се, няма да означава нищо, никога не бих очаквала от теб нещо само заради това, но утре може да умра и...

— Какво?

Очите ѝ изглеждаха огромни и разтапящо тъмни, и умоляващи и...

Усещаше как решителността му намалява.

— На двадесет и осем съм — каза тя с мек и тъжен глас. — Аз съм стара мома и никога не са ме целували.

— А... а... а... — можеше да говори — почти бе сигурен в това, тъй като само преди минути успяваше прекрасно да се изкаже, само че сега изглежда не му се удаваше да оформи и дума.

А Пенелопе продължаваше да говори, бузите ѝ бяха порозовели очарователно, а устните ѝ се движеха толкова бързо, че той се зачуди какво ли щеше да е, ако ги усети върху кожата си. По врата си, по рамото, по... други места.

— И на двадесет и девет ще бъда стара мома — каза тя. — Както и на тридесет. Може утре да умра и...

— Няма да умреш утре! — някак си успя да проговори той.

— Но бих могла! Бих могла и направо ще умра, защото...

— Вече ще си мъртва — каза той и в същото време помисли колко странно и безплатно звучи гласът му.

— Не искам да умра, без да са ме целунали — завърши тя най-после.

Колин можеше да измисли сто причини, поради които да целуне Пенелопе Федърингтън бе лоша идея — пръв в списъка бе фактът, че всъщност *иска* да я целуне.

Той отвори уста с надеждата, че оттам ще излезе звук и то по възможност под формата на интелигентна реч, но нищо не се получи — единственото, което се чу, бе дишането му.

В този момент Пенелопе стори единственото, което би могло за миг да разбие решителността му. Вдигна поглед, впери го дълбоко в очите му и промълви две простички думи:

— Моля те.

Той бе изгубен. Имаше нещо сърцераздирателно в начина, по който тя се взираше в него — сякаш можеше да умре, ако не я целунеше. Не от разбито сърце или от притеснение — просто сякаш имаше нужда от него — да подхрани душата и да изпълни сърцето ѝ.

А Колин не можеше да си спомни някой някога да се е нуждаел толкова силно от него.

Това го смири.

Накара го да я желае със страст, която подкосяваше краката му. Погледна я и вече не виждаше жената, която бе съзирал толкова много пъти преди. Беше различна. Сияеше. Приличаше на сирена, на богиня и той се зачуди как, за бога, никой досега не го е забелязал.

— Колин? — прошепна тя.

Той пристъпи напред — едва няколко инча, но достатъчно, за да може да повдигне брадичката ѝ нагоре и устните ѝ да се окажат на милиметри от неговите.

Дъхът им се смеси и въздухът сякаш се нажежи. Пенелопе трепереше, можеше да го усети под пръстите си, но не бе съвсем сигурен, че и той самият не трепери.

Смяташе да подметне нещо лекомислено и забавно, типично за нехайния човек, за когото го смятаха. „На твоите услуги“, или, може би, „Всяка жена заслужава поне една целувка“, но когато съкрати дистанцията помежду им, осъзна, че няма думи, които да могат да опишат напрежението на момента.

Нямаше думи, които да опишат страстта. Или копнежа.

Нямаше думи, които да опишат внезапното прозрение.

И така, в един иначе обикновен петъчен следобед, в сърцето на Мейфеър, в един тих салон на Маунт Стрийт Колин Бриджъртън целуна Пенелопе Федърингтън.

И беше великолепно.

Устните му докоснаха нейните — отначало меко, не защото се опитваше да бъде нежен, макар че ако бе успял да запази достатъчно присъствие на духа, за да си го помисли, вероятно щеше да си спомни, че това е първата ѝ целувка и трябва да е ефирна, красива и всичко останало, което си представя едно момиче, докато лежи в леглото си нощем.

Само че, в интерес на истината, не това мислеше Колин. Всъщност почти не мислеше. Целувката му бе мека и нежна, защото

все още бе изненадан, че изобщо я целува. Познаваше я от години, но никога не бе помислял да докосне устните ѝ със своите, а сега не би могъл да я пусне, дори пламъците на ада да горяха под краката му. Не можеше да повярва какво прави, нито пък, че толкова дяволски силно му се иска да го направи.

Това не бе целувка, която човек започва, воден от страст или силни емоции, от гняв или желание. Бе нещо по-бавно — като проучване — и за Колин, както и за Пенелопе.

И той научи, че всичко, което бе смятал, че знае за целуването, са глупости.

Всичко друго бе просто устни и език, придружени от тихо промърморване на безсмислени думи.

Това беше целувка.

Имаше нещо в докосването, в начина, по който едновременно чуваше и усещаше дъха ѝ. Нещо в начина, по който тя стоеше напълно неподвижна и въпреки това усещаше бясното туптене на сърцето ѝ през кожата.

Имаше нещо във факта, че той знаеше — това е *тя*.

Колин леко премести устните си наляво, достигна ъгълчето на устата ѝ и меко погъделичка местенцето, където устните им се срещаха. Езикът му се плъзгаше и изучаваше, проследяваше контурите на устата ѝ, вкушваше сладко-соления ѝ вкус.

Това беше повече от целувка.

Ръката му, която бе леко разперена на гърба ѝ, се стегна и притисна тъканта на роклята ѝ. Можеше да усети топлината ѝ под пръстите си — проникваше през муселина, вихреше се в нежните мускули на гърба ѝ.

Той я придърпа към себе си, все по-близо и по-близо, докато телата им не се притиснаха едно към друго. Усещаше допира на цялото ѝ тяло и това палеше огньовете в него. Беше възбуден и я желаше, мили боже, как я желаше.

Устата му стана по-настойчива и езикът му се стрелна напред, настоятелно, докато устните ѝ се разтвориха. Погълна тихия ѝ стон в знак на съгласие и се втурна напред, за да я вкуси. Беше сладка и леко тръпчива от лимонадата и очевидно опияняваща като хубаво бренди, защото Колин започваше да се съмнява в способността си да се задържи на крака.

Бавно плъзна ръце по нея, за да не я изплаши. Тя беше мека, заоблена и пищна, каквато винаги бе смятал, че трябва да бъде една жена. Бедрата ѝ бяха нежни, дупето — съвършено, а гърдите ѝ... мили боже, усещането за гърдите ѝ, притиснати към него, бе прекрасно. Сърбяха го ръцете да ги обхване, но се насили да ги задържи на мястото им — на дупето ѝ, където и без това им беше доста приятно, така че жертвата не бе голяма. А и дори да се остави настрана факта, че наистина не биваше да опипва гърдите на една дама от добро потекло насред собствения ѝ салон, у него се надигаше доста болезненото подозрение, че ако я докосне по този начин, напълно ще изгуби контрол.

— Пенелопе, Пенелопе — промълви и се зачуди защо вкусът от името ѝ на устните му бе толкова приятен. Копнееше за нея, бе замаян и опиянен от страст и отчаяно желаше тя да се почувства по същия начин. Бе прекрасно да я усеща в ръцете си, но до този момент тя не бе реагирала по никакъв начин. О, олюля се в обятията му и разтвори устни, за да приеме сладкото му нахлуване, но като се изключи това, не бе направила нищо.

И все пак, съдейки по задъханото ѝ дишане и туптенето на сърцето ѝ, знаеше, че е възбудена.

Той се отдръпна съвсем леко, за да може да докосне брадичката ѝ и да повдигне лицето ѝ към своето. Клепачите ѝ потрепнаха и разкриха очи, замаяни от страст и напълно в унисон с устните ѝ, които бяха леко разтворени, меки и подпухнали от целувките му.

Беше красива. Напълно, абсолютно, затрогващо красива. Не разбираше как не го е забелязал през всички тези години.

Дали светът бе населен със слепи мъже или само с глупави?

— И ти можеш да ме целунеш — прошепна и леко се наведе към нея.

Тя само премигна.

— Целувката — промърмори той и отново сведе устни към нейните — е за двама.

Ръката ѝ помръдна на гърба му.

— Какво да правя? — прошепна тя.

— Каквото искаш.

Бавно и внимателно Пенелопе повдигна ръка към лицето му. Пръстите ѝ леко проследиха контурите на бузата му и се плъзнаха по

линията на челюстта му.

— Благодаря — промълви.

Благодаря?

Той замръзна.

Това бяха възможно най-погрешните думи. Не искаше да му благодарят за целувката му.

Караше го да се чувства виновен.

И повърхностен.

Сякаш го бе направил от съжаление. А най-лошото бе увереността му, че ако това се бе случило само преди няколко месеца, наистина щеше да е от съжаление.

Какво говореше за него *това*?

— Не ми благодари — каза сърдито и се дръпна назад, докато вече не се докосваха.

— Но...

— Казах *недей* — повтори рязко той и се извърна, сякаш не можеше да понесе да я гледа, а всъщност не можеше да понася себе си.

А най-дяволското нещо от всичко бе, че не знаеше защо. Това отчаяно, разяждащо чувство... дали бе вина? Защото не трябваше да я целува? Защото не трябваше да му харесва?

— Колин — каза тя. — Не се ядосвай на себе си.

— Не се ядосвам — тросна се той.

— Аз те помолих да ме целунеш. На практика те принудих...

Ето, това бе добър начин да накараш един мъж да се чувства мъжествен.

— Не си ме принудила — отсече.

— Не, но...

— За бога, Пенелопе, достатъчно!

Тя се дръпна назад, а очите ѝ се разшириха.

— Съжалявам — промълви.

Той сведе поглед към ръцете си. Трепереха. Затвори очи в агония. Защо, защо, *защо* се държеше като такъв задник?

— Пенелопе... — започна.

— Не, всичко е наред — побърза да каже тя. — Няма нужда да казваш нищо.

— Напротив.

— Наистина бих искала да не го правиш.

Изглеждаше като въплъщение на тихо достойнство. И това го накара да се чувства още по-зле. Тя стоеше изправена, с ръце, скромно притиснати една към друга и сведен поглед — не точно към пода, но не и към лицето му.

Смяташе, че я е целунал от съжаление.

А той бе абсолютен негодник, защото една малка част от него искаше тя да го мисли. Защото ако мислеше така, може би и той щеше да убеди себе си, че това е истина, че е просто съжаление, че не е възможно да има нищо повече.

— Трябва да вървя — каза тихо, но думите му отекнаха в смълчаната стая.

Пенелопе не се опита да го спре.

Той тръгна към вратата.

— Трябва да вървя — повтори, макар краката му да отказваха да се движат.

Тя кимна.

— Аз не... — започна той, но, ужасен от думите, които щяха да излязат от устата му, наистина се отправи към вратата.

Само че Пенелопе извика — разбира се, че щеше да извика:

— Ти не какво?

И той не знаеше какво да отговори, защото това, което бе започнал, бе: „Аз не те целунах от съжаление“. Щом искаше тя да го знае, щом искаше да убеди и себе си, това можеше да означава само, че копнее за доброто й мнение, а това пък от своя страна да значи само, че...

— Трябва да вървя — избъбри отчаяно сякаш излизането от стаята бе единственият възможен начин да възпре мислите си да не се отправят в тази опасна посока. Измина разстоянието до вратата в очакване тя да каже нещо, да извика името му.

Но тя не го направи.

И той си тръгна.

Никога преди не се бе мразил повече.

Колин и без това бе в изключително лошо настроение, когато на вратата му се появи прислужник, изпратен от майка му да го повика. След това нещата вече станаха непоправими.

По дяволите! Отново щеше да започне да му натяква да се ожени. Винаги, когато го викаше, ставаше въпрос за женитба, а той определено не бе в настроение за това точно сега.

Само че тя му беше майка. И той я обичаше. А това означаваше, че не може да я пренебрегне. И така, със сериозно мърморене и малко ругатни той нахлузи ботушите и палтото си и се отправи към вратата.

Той живееше в Блумсбъри, което не бе най-модерната част на града за един аристократ, макар че Бедфорд Скуеър, където бе наел малка, елегантна къща, определено бе на ниво.

На Колин му харесваше да живее в Блумсбъри, където съседите му бяха лекари, адвокати и учени — хора, които наистина вършеха нещо, различно от това просто да посещават парти след парти. Не бе готов да замени семейното си наследство за живот, посветен на търговията — все пак бе доста хубаво да си Бриджъртън — но имаше нещо стимулиращо в това да наблюдава как хора с професия изпълняват ежедневните си задължения — адвокатите се отправят на изток към Съда, а докторите на северозапад към Портланд Плейс.

Нямаше да е проблем да прекоси града с екипажа си — конете бяха прибрани в конюшните само преди час, след завръщането му от къщата на семейство Федърингтън. Само че Колин изпитваше нужда да подиша малко чист въздух, да не споменаваме инатливото желание да се придвижи възможно най-бавно към „Номер пет“.

Ако майка му имаше намерение да му изнесе още една лекция относно достойнствата на брака, последвана от продължително обсъждане на качествата на всяка госпожица в Лондон, то, дявол да го вземе, можеше да почака.

Колин затвори очи и простена. Настроението му сигурно бе лошо, отколкото самият той бе смятал, след като проклинаше нещо, свързано с майка си, която той, както и всички Бриджъртън, ценеше изключително високо.

Вината беше на Пенелопе.

Не, вината беше на Елоиз, помисли си и изскърца със зъби. По-добре бе да вини някой роднина.

Не — отпусна се на стола зад бюрото си и простена — вината бе негова. Ако беше в лошо настроение и готов да разбие нечия глава с голи ръце, то вината бе само и единствено негова.

Не трябваше да целува Пенелопе. Нямаше значение, че е *искал* да я целуне, макар да не го бе осъзнал, докато тя не го спомена. Все пак не трябваше да я целува.

Макар че, ако се замислеше сериозно, не бе съвсем сигурен защо не е трябвало да я целува.

Изправи се, пристъпи бавно към прозореца и опря чело в стъклото. На Бедфорд Скуеър бе тихо, само няколко души вървяха по паважа. Изглежда бяха работници, вероятно от новия музей, който се строеше на изток — затова Колин си бе наел къща в западната част на площада, строежът можеше да бъде доста шумен.

Отправи поглед на север към статуята на Чарлс Джеймс Фокс. Ето, това бе мъж с цел. Водач на вигите в продължение на много години. Невинаги бе особено харесван, ако можеше да се вярва на по-възрастните членове на висшето общество, но Колин започваше да мисли, че на това човек да бъде харесван се отдава по-голямо значение, отколкото трябва. Бог му бе свидетел, че никой не бе по-харесван от него самия, а вижте го сега, объркан и недоволен, ядосан и готов да си го изкара на всеки, който се изпречи на пътя му.

Той въздъхна, положи длан на рамката на прозореца и се отгласна, за да се изправи. Беше по-добре да тръгва, особено след като имаше намерение да извърви целия път до Мейфеър пеша. Всъщност не бе толкова далеч. Вероятно не повече от тридесет минути, ако вървеше бързо, а той винаги го правеше, и дори по-малко, ако тротоарите не бяха изпълнени с бавни хора. Това бе повече време, отколкото повечето хора от висшето общество желаеха да прекарат на открито в Лондон, освен ако не бяха излезли на модна разходка в парка, но Колин имаше нужда да прочисти главата си. А ако въздухът в Лондон не бе особено чист... е, трябваше да свърши работа.

Като се има предвид късметът му през този ден, не бе чудно, че докато стигне ъгъла на Оксфорд и Риджънт Стрийт започнаха да падат първите дъждовни капки. Докато завие от Хановер Скуеър към Сейнт Джордж Стрийт, вече валеше като из ведро. Беше толкова близо до Брутън Стрийт, че щеше да е направо абсурдно да се опита да наеме карета.

Затова продължи да върви.

След първоначалното раздражение дъждът странно започна да му харесва. Беше достатъчно топъл, за да не замръзне, а силата му

изглеждаше почти като наказание.

Струваше му се, че може би това заслужава.

Вратата на майчиния му дом се отвори, преди Колин дори да е достигнал върха на стълбището, Уикъм сигурно го бе очаквал.

— Мога ли да ви предложа кърпа? — запита икономът и му подаде голямото парче бял плат.

Колин я взе и се зачуди кога, за Бога, Уикъм е намерил време да я донесе. Не може да е знаел, че ще бъде чак такъв глупак да върви в дъжда.

Той не за първи път реши, че икономите сигурно притежават някакви тайни, мистични сили. Може би това бе част от задължителните изисквания за тази позиция.

Изсуши косата си с кърпата за ужас на Уикъм, който вероятно очакваше Колин да се оттегли в някоя стая поне за половин час, за да оправи външния си вид.

— Къде е майка ми?

Устните на Уикъм се присвиха и той многозначително сведе поглед към краката му, около които се образуваха малки локвички.

— В покоите си — отвърна. — Но разговаря със сестра ви.

— Коя сестра? — попита Колин със слънчева усмивка, само за да ядоса Уикъм, който със сигурност се бе опитал да го подразни, като не споменава името ѝ.

Сякаш човек можеше да каже просто „сестра ви“ на някой Бриджъртън и да очаква той да разбере за кого става въпрос.

— Франческа.

— О, да. Тя скоро се връща в Шотландия, нали?

— Утре.

Колин върна кърпата на Уикъм, който я погледна, сякаш бе огромно насекомо.

— В такъв случай няма да я безпокоя. Просто я уведоми, че съм тук, когато приключи с Франческа.

Уикъм кимна.

— Бихте ли желали да се преоблечете, мистър Бриджъртън? Мисля, че някои от дрехите на брат ви Грегори са в спалнята му горе.

Колин усети, че се усмихва. Грегори довършваше последния си срок в Кеймбридж. Беше единадесет години по-млад от него и бе

трудно да се повярва, че могат да обменят дрехи, но вероятно бе време да приеме, че малкият му брат вече е пораснал.

— Чудесна идея — каза. Мрачно погледна подгизналия си ръкав.
— Ще оставя тези тук, за да ги почистят и ще ги взема по-късно.

Уикъм отново кимна и измърмори:

— Както желаете — и изчезна по коридора в неизвестна посока.

Колин заизкачва стъпалата към семейните покои по две наведнъж. Като се втурна по коридора, чу звук от отваряща се врата. Обърна се и видя Елоиз.

Това не бе човекът, когото желаше да види. Тя веднага върна спомена за следобеда с Пенелопе. Разговора. Целувката.

Особено целувката.

И още по-зле — последвалата вина.

Вина, която все още изпитваше.

— Колин — жизнерадостно изрече Елоиз. — Не знаех, че ти...
какво си правил, *вървял* ли си?

Той сви рамене.

— Обичам дъжда.

Тя любопитно го изгледа и леко наклони глава встрани, както правеше обикновено, когато обмисляше нещо.

— Днес си в доста странно настроение.

— Подгизнал съм, Елоиз.

— Няма нужда да ми се тросваш — изсумтя тя. — Не съм те карала да вървиш през града в дъжда.

— Не валеше, когато тръгнах — чувстваше се задължен да каже той. Имаше нещо в братята и сестрите му, което изваждаше най-аве осемгодишното дете в него.

— Небето определено бе облачно — отвърна тя.

Очевидно и в нея имаше малко от осемгодишната ѝ същност.

— Може ли да продължим разговора, когато съм сух? — попита нарочно нетърпеливо.

— Разбира се — каза тя сърдечно. — Ще те изчакам тук.

Колин реши да не бърза с преобличането, а завързването на шалчето му отне повече време, отколкото когато и да било преди. Накрая, когато вече бе убеден, че Елоиз скърца със зъби, отново излезе в коридора.

— Чух, че днес си ходил да видиш Пенелопе — каза тя без предисловие.

Грешка.

— Къде го чу? — внимателно попита той. Знаеше, че сестра му и Пенелопе са близки, но Пенелопе със сигурност не би й казала за това.

— Фелисити е казала на Хаясинт.

— А Хаясинт е казала на теб.

— Разбира се.

— Нещо — измърмори Колин — трябва да се направи с всички тези клюки из града.

— Не мисля, че това може да се нарече клюка, Колин — каза Елоиз. — Не е като да се *интересуваш* от Пенелопе.

Ако говореше, за която и да е друга жена, би очаквал тя да му хвърли кос поглед, последван от едно престорено *нали?*

Само че това бе Пенелопе, и макар Елоиз да беше най-добрата й приятелка, и следователно най-голямата й защитничка, дори тя не можеше да си представи, че мъж, с репутацията и известността на Колин, би проявил интерес към жена с репутацията и „липсата на“ известност на Пенелопе.

Настроението му се промени от лошо към отвратително.

— Както и да е — продължи Елоиз в блажено неведение за бурята, която се зараждаше в обикновено слънчевия й и приветлив брат. — Фелисити е споделила на Хаясинт, че Брайърли й е казал, че си се отбил. Просто се чудех защо.

— Не е твоя работа — остро каза Колин, с надеждата, че тя ще остави нещата така, но без наистина да го вярва. Все пак, с типичния си оптимизъм, пристъпи към стълбището.

— Заради рождения ми ден, нали? — предположи Елоиз и се втурна толкова бързо пред него, че пръстите му ритнаха чехъла й. Тя потрепери, но Колин не изпита особено съчувствие.

— Не, не е заради рождения ти ден — отсече той. — Рожденият ти ден е чак...

Той спря. О, по дяволите.

— Чак следващата седмица — изръмжа той.

Тя дяволито се усмихна. После осъзна, че се е била насочила в грешна посока и устните й изненадано се разтвориха, сякаш мислено

се отдръпна назад и се отправи по друг път.

— И така — продължи и леко се премести, за да блокира по-добре пътя му, — ако не си ходил там, за да обсъждате рождения ми ден — а вече нищо, което кажеш, не би могло да ме убеди, че това е така — тогава защо си ходил да видиш Пенелопе?

— Няма ли нищо лично на този свят?

— Не и в това семейство.

Колин реши, че ще е най-добре да се държи приветливо, както обикновено, макар да не таеше особено добри чувства към нея в момента, затова изобрази най-веселата си усмивка, изви глава встрани и каза:

— Майка ли чувам да ме вика?

— Аз не чувам нищо — оперено отвърна Елоиз. — Какво ти става? Изглеждаш много странно.

— Добре съм.

— Не си добре. Изглеждаш така, сякаш си ходил на зъболекар.

Гласът му се сниши до шепот.

— Винаги е приятно да получаваш комплименти от семейството.

— Ако не можеш да разчиташ на семейството си да е честно с теб — изстреля тя, — то на кого би могъл?

Той плавно се облегна на стената и скръсти ръце.

— Предпочитам ласкателството пред честността.

— Не е вярно.

Мили боже, искаше му се да я удари. Не го беше правил, откакто бе на дванадесет. И го напердашиха заради това — единствения път, когато баща му бе вдигнал ръка срещу него.

— Това, което желая — отвърна Колин и повдигна вежди, — е незабавният край на този разговор.

— Това, което желаяш — настоя Елоиз, — е да спра да те питам защо си ходил да видиш Пенелопе Федърингтън, но мисля, че и двамата знаем, че това няма да се случи.

И в този момент той разбра. Усети го с мозъка на костите си, от глава до пети, в сърцето и разума си — знаеше, че сестра му е лейди Уисълдаун. Всички парченца съвпадаха. Нямаше по-упорит и твърдоглав човек, никой не би могъл — или не би искал — да си прави труда да достигне до дъното на всяка клюка или намек.

Когато Елоиз искаше нещо, не се спираше, докато не го постигне. Не ставаше въпрос за пари, алчност или материални блага. При нея ставаше въпрос за знание. Тя обичаше да знае разни неща и дълбаеше ли, дълбаеше, докато човек не ѝ кажеше това, което иска да чуе.

Беше цяло чудо, че никой не я е разкрил по-рано.

Той изведнъж каза:

— Трябва да говоря с теб — грабна ръката ѝ и я натика в най-близката стая, която се оказа нейната.

— Колин! — изписка тя, докато безуспешно се опитваше да се освободи от хватката му. — Какво правиш?

Той затвори вратата с трясък, пусна я и кръстоса ръце с разкрячени крака и заплашително изражение.

— Колин? — повтори тя невярващо.

— Зная с какво се занимаваш.

— С какво...

И тогава, да я вземат дяволите, тя започна да се смее.

— Елоиз! — прогърмя гласът му. — На теб говоря.

— Очевидно — едва успя да каже тя.

Колин я изгледа гневно.

Тя гледаше встрани, превита почти на две от смях. Накрая каза:

— Какво...

В този момент отново го погледна и макар да опита да се сдържи, не успя и отново избухна в смях.

Ако беше пила нещо, помисли си Колин, без дори следа от чувство за хумор, то щеше да излезе през носа ѝ.

— Какво, по дяволите ти става? — тросна ѝ се.

Това най-накрая привлече вниманието ѝ. Той не знаеше дали причината е в интонацията му, или в ругатнята, която изрече, но тя веднага изтрезня.

— Мили боже — каза меко тя. — Сериозен си.

— Изглеждам ли, сякаш се шегувам?

— Не — каза Елоиз. — Макар да изглеждаше така в началото. Съжалявам, Колин, но просто не е типично за теб да ръмжиш и да крещиш така. Доста приличаше на Антъни.

— Ти...

— Елоиз... — в гласа му се усещаше предупреждение.

— Няма нужда да ти казвам защо имам петна от мастило по пръстите.

Той отново повтори името ѝ.

— Няма нужда — възрази тя. — Не ти дължа... о, добре — тя недоволно скръсти ръце. — Пиша писма.

Той я изгледа със силно недоверие.

— Така е! — протестира тя. — Всеки ден. Понякога и по две, когато Франческа не е тук. Аз съм лоялен кореспондент. Ти би трябвало да го знаеш. Написала съм достатъчно писма с твоето име на плика, макар че се съмнявам и половината да са стигнали до теб.

— Писма? — попита, а гласът му бе изпълнен със съмнение и... присмех. — За бога, Елоиз, наистина ли мислиш, че това ще мине? На кого, за бога, пишеш толкова много писма?

Тя се изчерви. Истински и дълбоко се изчерви.

— Не е твоя работа.

Реакцията ѝ щеше да го заинтригува, ако все още не бе толкова убеден, че лъже, че не е лейди Уисълдаун.

— За бога, Елоиз — отсече. — Кой ще повярва, че всеки ден пишеш писма? Определено не и аз.

Тя го изгледа гневно, а тъмните ѝ очи яростно заблестяха.

— Не ме интересува какво мислиш — каза много тихо. — Не, това не е вярно. *Бясна* съм, че не ми вярваш.

— Не ми казваш нищо, на което да си струва да повярвам — уморено изрече той.

Тя се изправи, отиде до него и го мушна с пръст в гърдите. Силно.

— Ти си ми брат — изсъска. — Трябва да ми вярваш безрезервно. Да ме обичаш безусловно. *Това* означава семейството.

— Елоиз — името ѝ прозвуча почти като въздишка.

— Не се опитвай да търсиш оправдания.

— Нямаше да го направя.

— Това е дори по-зле! — тръгна към вратата. — Би трябвало да си на колене и да ме молиш за прошка.

Той не мислеше, че му е до усмивки, но това някак си предизвика една.

— Е, това не би изглеждало в унисон с характера ми, нали?

Тя отвори уста, за да каже нещо, но звукът, който се чу не бе точно на английски. Успя да изрече само нещо като:

— Ооооооо — с изключително ядосан тон, след това излезе като вихрушка и тресна вратата зад себе си.

Колин се отпусна в един стол и се зачуди кога тя ще осъзнае, че го е оставила в собствената си спалня.

Иронията на това, помисли си той, бе вероятно единственото забавно нещо в иначе отвратителния му ден.

ГЛАВА 10

„Скъпи Читателю,

Пиша тези редове с изненадващо разчувствано сърце. След като единадесет години води хроника на живота и времената на този красив свят, настоящият автор оставя перото.

Макар че предизвикателството на лейди Данбъри бе катализаторът за това оттегляне, всъщност вината не може да бъде насочена, поне не изцяло, към графинята. Тази рубрика започна да става скучна напоследък, все по-незадоволителна за писане и може би по-малко забавна за четене. Настоящият автор има нужда от промяна, която не е много трудна за разбиране. Единадесет години са доста дълго време.

А, и в интерес на истината, подновяването на интереса към личността на настоящия автор напоследък започна да става обезпокоително. Приятели се обръщат срещу приятели, братя срещу сестри, и всичко това в напразен опит да се разреши една неразрешима загадка. В допълнение на това, разследванията на висшето общество стават все по-опасни. Миналата седмица лейди Блекууд изкълчи глезен, а тазседмичната контузия очевидно се полага на Хаясинт Бриджъртън, която леко се е наранила на съботното соаре в лондонския дом на лорд и лейди Ривърдейл. (От вниманието на настоящия автор не е убегнал фактът, че лорд Ривърдейл е племенник на лейди Данбъри.) Мис Хаясинт явно е заподозряла някой от присъстващите, тъй като е получила нараняването си, падайки в библиотеката, след като вратата се е отворила, докато е притискала ухо към нея.

Подслушва се на вратите, преследват се вестникарчета — и това са само част от дреболиите, които

достигнаха ушите на настоящия автор! В какво се е превърнало лондонското висше общество? Настоящият автор ви уверява, скъпи читателю, че никога не е подслушвала до някоя врата през всичките единадесет години от кариерата си. Всички клюки в настоящата рубрика са били получени по честен начин, без други средства и инструменти, освен остри очи и уши.

Пожелавам ви довиждане, Лондон! Беше удоволствие да ви служа.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 19 април 1824

Това, никак не е изненадващо, бе всеобщата тема за разговор на бала на Макълсфийлд.

— Лейди Уисълдаун се оттегля!

— Можеш ли да повярваш?

— Какво ще чета на закуска?

— Как ще знам какво се е случило, ако пропусна някой бал?

— Сега вече никога няма да разберем коя е!

— Лейди Уисълдаун се оттегля!

Една жена припадна и почти си удари главата в масата, докато се свличаше на пода, без какъвто и да е помен от грация. Очевидно не бе чела сутрешния вестник и за първи път чуваше новините на бала на Макълсфийлд. Свестиха я с ароматни соли, но тя бързо припадна отново.

— Преструва се — измърмори Хаясинт Бриджъртън на Фелисити Федърингтън, докато стояха заедно с вдовстващата лейди Бриджъртън и Пенелопе. Пенелопе присъстваше официално като придружителка на Фелисити, поради решението на майка им да остане вкъщи заради разстроения си стомах.

— Първият припадък беше истински — обясни Хаясинт. — Личеше си по несръчния начин, по който падна. Но това... — отвратено посочи с ръка към дамата на пода. — Никой не припада като балерина. Дори балерините.

Пенелопе дочу целия разговор, тъй като Хаясинт бе вляво от нея, затова измърмори:

— Ти някога припадала ли си? — с поглед, все още насочен към нещастната жена, която се съвземаше с деликатно пърхане на мигли при повторното размахване на ароматни соли под носа ѝ.

— Съвсем не! — отвърна Хаясинт с известна гордост. — Припадъците са за хората с нежни сърца и за глупаците — добави. — А ако лейди Уисълдаун все още пише, то, помни ми думите, тя ще докладва абсолютно същото нещо в следващата си рубрика.

— За съжаление вече няма думи, които да докладва — отвърна Фелисити с тъжна въздишка.

Лейди Бриджъртън се съгласи.

— Това е краят на една ера — каза тя. — Чувствам се някак изоставена без нея.

— Е, не е като да са изминали повече от осемнадесет часа без нея — почувства се задължена да изтъкне Пенелопе. — Получихме вестник тази сутрин. Рано е да се чувстваме изоставени.

— Въпросът е принципен — изрече лейди Бриджъртън с въздишка. — Ако това бе един обикновен понеделник, щях да знам, че ще получа нова рубрика в сряда, но сега...

Фелисити направо подсмръкна.

— Сега сме изгубени — каза.

Пенелопе невярващо се обърна към сестра си.

— Определено си малко мелодраматична.

Пресиленото свиване с рамене на Фелисити бе достойно за театрална сцена.

— Така ли? Аз?

Хаясинт съчувствено я потупа по гърба.

— Не мисля така, Фелисити. Аз се чувствам по същия начин.

— Това е просто една клюкарска рубрика — каза Пенелопе и се огледа наоколо в търсене на някакъв знак за здрав разум в събеседниците си. Те сигурно осъзнаваха, че светът няма да свърши само защото лейди Уисълдаун е решила да сложи край на кариерата си.

— Права си, разбира се — каза лейди Бриджъртън, като издаде напред брадичка и прехапа устни по начин, който вероятно трябваше да минава за практичен. — Благодаря ти, че си гласът на разума в

малката ни групичка. — След това, сякаш леко отстъпи и каза: — Но трябва да призная, доста свикнах с нея. Която и да е тя.

Пенелопе реши, че е крайно време да смени темата.

— Къде е Елоиз тази вечер?

— Боя се, че е болна. Има главоболие — каза лейди Бриджъртън и леки бръчки от притеснение набраздиха, иначе гладкото ѝ лице. — Не се чувства много добре от почти седмица. Започвам да се притеснявам за нея.

Пенелопе разсеяно се взираше в един свещник на стената, но това мигновено върна вниманието ѝ към лейди Бриджъртън.

— Нищо сериозно, надявам се?

— Нищо сериозно — отвърна Хаясинт, преди майка ѝ дори да успее да отвори уста. — Елоиз никога не се разболява.

— Точно затова се притеснявам — каза лейди Бриджъртън. — Дори не се храни особено добре.

— Това не е вярно — каза Хаясинт. — Този следобед Уикъм качи горе един тежък поднос. Кифлички и яйца, мисля, а и май подуших шунка. — Дяволит поглед се появи в очите ѝ, без да е насочен към някой конкретно. — А когато Елоиз остави подноса в коридора, вече бе абсолютно празен.

Хаясинт Бриджъртън, реши Пенелопе, има изненадващо добро око към детайлите.

— В лошо настроение е — продължи Хаясинт, — откакто се скара с Колин.

— Карала се е с Колин? — попита Пенелопе и ужасно чувство започна да се надига в стомаха ѝ. — Кога?

— По някое време миналата седмица — каза Хаясинт.

КОГА? искаше да изкрещи Пенелопе, но определено би изглеждало странно, ако попиташе за точния ден. Дали беше в петък? Дали?

Пенелопе винаги щеше да помни, че бе получила първата си, а вероятно и единствена целувка, в един петък.

Тя имаше такава странност. Винаги помнеше дните на седмицата.

Беше срещнала Колин в един понеделник.

Беше го целунала в петък.

Дванадесет години по-късно.

Въздъхна. Всичко това изглеждаше доста жалко.

— Нещо не е наред ли, Пенелопе? — попита лейди Бриджъртън.

Тя погледна майката на Елоиз. Сините ѝ очи бяха мили и изпълнени със загриженост, имаше нещо в начина, по който леко скланяше глава настрана, което караше Пенелопе да поиска да заплаче.

Ставаше твърде емоционална тези дни. Да плаче заради едно извиване на главата!

— Добре съм — каза, с надеждата, че усмивката ѝ изглежда искрена. — Просто се тревожа за Елоиз.

Хаясинт изсумтя.

Пенелопе реши, че трябва да се измъкне. Всички тези Бриджъртън — е, поне двете — я караха да мисли за Колин.

А това бе нещо, което правеше почти всяка минута през изминалите три дни. Само че поне тогава бе сама и можеше да въздиша и да си мърмори.

Това вероятно бе щастливата ѝ вечер, тъй като точно в този момент чу лейди Данбъри да излайва името ѝ.

В какво се превръщаше целият ѝ свят, щом смяташе, че е късмет да бъде приклещена в някой ъгъл с най-саркастичния език в цял Лондон?

Само че лейди Данбъри би била идеалното извинение да напусне настоящия квартет дами, а и започваше да осъзнава, че по някакъв странен начин, много я харесва.

— Мис Федърингтън! Мис Федърингтън!

Фелисити мигновено отстъпи встрани.

— Мисля, че има предвид теб — прошепна напрегнато.

— Разбира се, че има предвид мен — каза Пенелопе с нотка на високомерие. — Смятам лейди Данбъри за ценен приятел.

Очите на Фелисити изскочиха от орбитите.

— Така ли?

— Мис Федърингтън! — каза лейди Данбъри и тупна с бастун на около инч от крака на Пенелопе, щом стигна до нея. — Не вие — каза на Фелисити, макар тя да не бе сторила нищо, освен любезно да се усмихне на приближаващата графиня. — Вие — каза на Пенелопе.

— Ааа, добър вечер лейди Данбъри — каза Пенелопе, което сметна за заслужаващ адмирации набор от думи, имайки предвид обстоятелствата.

— Търсех ви цяла вечер — обяви лейди Данбъри.

Пенелопе сметна това за малко изненадващо.

— Така ли?

— Да. Искрах да разговарям с вас за последното издание на онази Уисълдаун.

— С мен?

— Да, с вас — изръмжа графинята. — Бих била щастлива да разговарям и с друг, ако можете да намерите някого с повече от половин мозък.

Пенелопе сподави зараждащия се смях, докато посочваше събеседниците си.

— Ами, уверявам ви, че лейди Бриджъртън...

Лейди Бриджъртън бясно клатеше глава.

— Тя е прекалено заета да жени твърде голямото си потомство — обяви лейди Данбъри. — Не може да се очаква, че знае как се води свестен разговор тези дни.

Пенелопе ужасено погледна лейди Бриджъртън, за да види дали е разстроена от обидата — все пак се опитваше да ожени твърде голямото си потомство от цяло десетилетие. Само че тя изобщо не изглеждаше обидена. Всъщност ѝ се стори, че прикрива смеха си.

Прикрива смеха си и се измъква, водейки Хаясинт и Фелисити със себе си.

Подли малки предателки.

Е, добре, Пенелопе не трябваше да се оплаква. Бе пожелала да избяга от семейство Бриджъртън, нали? Само че не ѝ бе особено приятно Фелисити и Хаясинт да смятат, че някак са я изиграли.

— Вече си тръгнаха — изкряка лейди Данбъри. — И слава богу. Тези две момичета не могат дори помежду си да кажат нещо интелигентно.

— О, това не е вярно — почувства се задължена да възрази Пенелопе. — И Фелисити, и Хаясинт са много умни.

— Никога не съм казвала, че не са — кисело отвърна лейди Д., — а само, че не могат да кажат нищо интелигентно. Не се безпокой — добави и потупа Пенелопе окуражително — окуражително?! — кой бе чувал лейди Данбъри някога да се е държала окуражително? — по ръката. — Не е тяхна вината, че разговорът им е безсмислен. Ще го

надраснат. Хората са като хубавите вина — ако са направени добре, с годините стават все по-хубави.

Пенелопе леко надничаше вдясно от лицето на лейди Данбъри към мъж, който ѝ заприлича на Колин — но не беше, — обаче това прикова вниманието ѝ обратно към графинята.

— Хубавите вина? — повтори.

— Хм. А аз мислех, че не ме слушате.

— Не, разбира се, че слушах. — Пенелопе усети, че устните ѝ се разтягат в нещо, което не бе точно усмивка. — Просто бях... разсеяна.

— Без съмнение търсехте онова момче Бриджъртън.

Пенелопе ахна.

— О, не бъдете толкова шокирана. Изписано е на лицето ви. Само съм изненадана, че не е забелязал.

— Предполагам, че е — измънка Пенелопе.

— Така ли? Хмм — лейди Данбъри се намръщи, а ъгълчетата на устата ѝ преминаха в дълги вертикални бръчки от двете страни на брадичката ѝ. — Не говори добре за него фактът, че не е направил нищо по въпроса.

Сърцето на Пенелопе я заболя. Имаше нещо странно мило във вратата, която старата дама имаше в нея, сякаш мъже като Колин се влюбваха постоянно в жени като Пенелопе. Та тя трябваше да го умолява да я целуне, за бога. И ето как бе свършило всичко. Бе напуснал къщата ядосан и не бяха говорили от три дни.

— Е, не се тревожете за него — внезапно каза лейди Данбъри. — Ще ви намерим някой друг.

Пенелопе деликатно се прокашля.

— Лейди Данбъри, да не би да сте ме превърнали в свой проект?

Старата дама засия, а ярка и блестяща усмивка огря набръчканото ѝ лице.

— Разбира се! Изненадана съм, че ти отне толкова време, за да се досетиш.

— Но защо? — запита Пенелопе, тъй като наистина не можеше да го проумее.

Лейди Данбъри въздъхна. Звукът не беше тъжен, а по-скоро замислен.

— Имате ли нещо против да поседнем за малко? Тези стари кости не са, каквито бяха.

— Разбира се — бързо изрече Пенелопе и се почувства ужасно, че изобщо не се бе замислила за възрастта на лейди Данбъри, докато стояха прави сред претъпканата бална зала. Само че графинята бе толкова жизнена, че бе трудно да си я представи човек болна или слаба.

— Ето — каза тя, пое ръката ѝ и я поведе към един близък стол. След като лейди Данбъри се настани, Пенелопе седна до нея. — Сега по-удобно ли ви е? Искате ли нещо за пиене?

Тя кимна с благодарност и Пенелопе махна с ръка към един прислужник, за да им донесе две чаши лимонада, тъй като не искаше да оставя графинята сама, докато бе толкова бледа.

— Не съм толкова млада, колкото бях — каза ѝ лейди Данбъри, когато прислужникът се отпрати към масата с напитки.

— Никой от нас не е — отвърна Пенелопе. Това можеше и да е остроумен коментар, но бе произнесено с иронична топлина и по някаква причина тя си помисли, че лейди Данбъри би оценила това чувство.

Беше права. Лейди Д. се изкиска и погледна Пенелопе одобрително, преди да каже:

— Колкото повече остарявам, толкова повече осъзнавам, че повечето хора на този свят са глупаци.

— Едва сега ли го разбирате? — попита Пенелопе, не за да се пошегува, а по-скоро, защото като се имаше предвид обичайното поведение на лейди Данбъри, бе трудно да се повярва, че не е достигнала до този извод преди години.

Лейди Данбъри сърдечно се засмя.

— Не, понякога си мисля, че съм го знаела още преди да се родя. Това, което осъзнавам сега, е, че е крайно време да направя нещо по въпроса.

— Какво имате предвид?

— Изобщо не ме интересува какво става с глупаците на този свят, но хората като вас... — поради липса на кърпичка, тя избърса очите си с пръсти. — Е, бих искала да ви видя омъжена.

В продължение на няколко секунди Пенелопе остана взряна в нея.

— Лейди Данбъри — изрече внимателно, — високо оценявам жеста... и чувството, но сигурно знаете, че аз не съм ваша отговорност.

— Разбира се, че го зная — смъмри я лейди Данбъри. — Не се бойте, не чувствам отговорност към вас. Ако беше така, нямаше да е и наполовина толкова забавно.

Пенелопе знаеше, че звучи като истинска глупачка, но успя да каже единствено:

— Не разбирам.

Графинята замълча, когато прислужникът се върна с лимонадата им и заговори, след като вече бе отпила няколко глътки:

— Харесвам ви, мис Федърингтън. Не са много хората, които харесвам. Толкова е просто. И искам да ви видя щастлива.

— Но аз съм щастлива — каза тя по-скоро по навик, отколкото по друга причина.

Лейди Данбъри арогантно вдигна вежди — изражение, което бе овладяла до съвършенство.

— Така ли? — измърмори.

Беше ли? Какво означаваше това, че ѝ се налагаше да спре и да се замисли над отговора? Не беше нещастна, в това бе сигурна. Имаше прекрасни приятели, истинска довереница в лицето на по-малката си сестра Фелисити и макар майка ѝ и по-големите ѝ сестри да не бяха жени, които би избрала за близки приятели... е, въпреки това ги обичаше. И знаеше, че и те я обичат.

Съдбата ѝ не бе чак толкова лоша. В живота ѝ нямаше драма и вълнение, но беше доволна.

Само че доволството не бе същото като щастиято, и остра болка прониза гърдите ѝ, когато осъзна, че не може да отговори утвърдително на меко зададения въпрос на графинята.

— Отгледах семейството си — каза лейди Данбъри. — Четири деца и всички са добре задомени. Дори намерих съпруга за племенника си, който, в интерес на истината — тя се наведе напред и произнесе последните думи шепнешком, оставяйки у Пенелопе впечатлението, че се кани да разкрие държавна тайна, — харесвам повече от собствените си деца.

Пенелопе не можа да сдържи усмивката си. Лейди Данбъри изглеждаше толкова потайна и палава.

— Това може и да ви изненада — продължи тя, — но обичам да се меся, просто ми е в природата.

Пенелопе запази абсолютно спокойно изражение.

— Оказва се, че имам доста свободно време — каза лейди Данбъри и вдигна ръце, сякаш се предава. — Бих искала да видя още един човек щастливо обвързан, преди да си отида.

— Не говорете така, лейди Данбъри — каза Пенелопе и импулсивно протегна ръка към нейната, като леко я стисна. — Сигурна съм, че ще надживеете всички ни.

— Пфу, не бъдете глупава — тонът на графинята бе презрителен, но не направи опит да отдръпне ръката си. — Не ме е обхванала меланхолия — добави. — Просто съм реалистка. Вече преминах седемдесетте и няма да казвам преди колко години. Не ми остава много време на този свят, но това изобщо не ме тревожи.

Пенелопе се надяваше, че и тя ще съумее да погледне на собствената си тленност със същото самообладание.

— Но вас ви харесвам, мис Федърингтън. Напомняте ми за мен самата. Не се страхувате да изкажете мнението си.

Пенелопе успя само да я погледне шокирано. Бе прекарала последните десет години от живота си, без да успее да каже точно това, което искаше. С хората, които познаваше, бе открита и честна и дори понякога малко забавна, но сред непознати, езикът ѝ бе вързан.

Спомняше си един бал с маски, на който бе присъствала веднъж. Всъщност бе присъствала на много такива, но този бе уникален, защото успя да намери костюм — нищо особено, просто рокля в стила на седемнадесети век — в който наистина усещаше, че самоличността ѝ е скрита. Вероятно заради маската. Бе твърде голяма и покриваше по-голямата част от лицето ѝ.

Беше се почувствала преобразена. Внезапно се освободи от бремето на това да бъде Пенелопе Федърингтън и усети как някаква нова личност излиза на преден план. Не че се преструваше, по-скоро сякаш истинската ѝ същност се бе освободила от оковите — тази, която не знаеше как да покаже на хората, които не познаваше добре.

Смееше се, шегуваше се. Дори флиртува.

Закле се, че на следващата вечер, когато костюмите ги няма и тя отново е в най-хубавата си вечерна рокля, ще си спомни как да бъде самата себе си.

Само че не се получи. Пристигна на бала, кима и се усмихва любезно и отново се озова застанала в края на стаята.

Изглежда да бъдеш Пенелопе Федърингтън означаваше нещо. Съдбата ѝ бе решена преди много години, още по време на първия ѝ ужасен сезон, когато майка ѝ бе настояла да дебютира, въпреки че Пенелопе я бе умолявала за обратното. Пълното момиче. Странното момиче. Тази, която винаги бе облечена в цветове, които не ѝ подходат. Нямахше значение, че вече е слаба, грациозна и най-накрая се отърва от жълтите рокли. В този свят — света на Лондон и висшето общество — тя винаги щеше да си остане същата стара Пенелопе Федърингтън.

Вината бе нейна, колкото и на всички останали. Това бе истински порочен кръг. Всеки път, когато Пенелопе Федърингтън влизаше в някоя бална зала и виждаше всички онези хора, които я познаваха отдавна, усещаше как се затваря и се превръща в срамежливото, несръчно момиче от изминалите години, а не е самоуверената жена, в която ѝ се искаше да мисли, че се е превърнала... поне в сърцето си.

— Мис Федърингтън? — дочу се мекият и изненадващо нежен глас на лейди Данбъри. — Нещо не е наред ли?

Пенелопе знаеше, че отговорът ѝ се е забавил повече от необходимото, но ѝ отне още няколко секунди да открие гласа си.

— Не мисля, че зная как да изкажа мнението си — изрече накрая и обърна поглед към лейди Данбъри едва при последните думи. — Никога не знам какво да кажа на хората.

— Знаете какво да кажете на мен.

— Вие сте различна.

Лейди Данбъри отметна глава назад и се разсмя.

— И това, ако не е слабо казано... О, Пенелопе — надявам се, нямаш нищо против, че използвам кръщелното ти име — ако можеш да говориш свободно с мен, значи можеш с всички. Половината възрастни мъже в тази зала се крият по ъглите, в секундата, в която ме видят да приближавам.

— Просто не ви познават — каза Пенелопе и я потупа по ръката.

— Нито пък познават теб — доста остро отвърна лейди Данбъри.

— Не — каза Пенелопе с отсянка на примирение, — не ме познават.

— Бих казала, че загубата е тяхна, но това би било доста високомерно от моя страна — каза лейди Данбъри. — Не към тях, а към теб, защото колкото и често да ги наричам глупаци — а аз, както

сигурно знаеш, често го правя — някои от тях всъщност са доста свестни хора и е истинско престъпление, че не са те опознали. Аз... Хм... Чудя се какво става.

Пенелопе откри, че, неясно по каква причина, е изпънала гръб. Попита лейди Данбъри:

— Какво имате предвид? — Но беше очевидно, че нещо става. Хората шепнеха и сочеха към малкия подиум, където бяха разположени музикантите.

— Ти, там! — каза лейди Данбъри и мушна с бастуна си един от близко застаналите джентълмени. — Какво става?

— Кресидата Туомбли иска да направи някакво съобщение — каза той и бързо отстъпи встрани, вероятно за да избегне по-нататъшен разговор с нея и бастуна ѝ.

— Мразя Кресидата Туомбли — измърмори Пенелопе.

Лейди Данбъри сподави смеха си.

— А казваш, че не знаеш как да се изразяваш? Не ме дръж в напрежение. Защо я презираш толкова?

Пенелопе сви рамене.

— Винаги се е държала много зле с мен.

Лейди Данбъри кимна знаещо.

— Всички грубияни си имат любима жертва.

— Вече не е толкова зле — каза Пенелопе. — Но по времето, когато и двете дебютирахме — когато все още бе Кресидата Каупър — никога не успяваше да устои на изкушението да ме измъчва. А хората... е... — поклати глава. — Няма значение.

— Не, моля те — каза лейди Данбъри, — продължи.

Пенелопе въздъхна.

— Не е важно, наистина. Просто съм забелязала, че хората рядко се притичват на помощ на някого. Кресидата бе популярна — поне сред определени среди — и бе доста плашеща за другите момичета на нашата възраст. Никой не смееше да ѝ се опълчи. Е, почти никой.

Това привлече вниманието на лейди Данбъри и тя се усмихна.

— Кой бе твоят защитник, Пенелопе?

— Защитници, всъщност — отвърна Пенелопе. — Семейство Бриджъртън винаги ми се притичваха на помощ. Антъни Бриджъртън веднъж директно я пренебрегна и заведе мен на вечеря — гласът ѝ се извиси при спомена за вълнението, — а наистина не трябваше да го

прави. Беше официално вечерно парти и трябваше да придружи някаква маркиза, мисля — тя въздъхна при спомена. — Беше прекрасно.

— Той е добър човек, този Антъни Бриджъртън.

Пенелопе кимна.

— Съпругата му ми каза, че в този ден се е влюбила в него. Когато го е видяла да се държи като моя герой.

Лейди Данбъри се усмихна.

— А по-младият мистър Бриджъртън притичвал ли ти се е на помощ?

— Имате предвид Колин? — Пенелопе дори не изчака кимването на лейди Данбъри, за да продължи. — Разбира се, макар никога толкова драматично. Но трябва да кажа, колкото и да е приятна подкрепата на семейство Бриджъртън...

— Какво има, Пенелопе? — запита лейди Данбъри.

Тя отново въздъхна. Това изглежда бе вечер за въздишки.

— Просто ми се иска да не им се налагаше толкова често да ме защитават. Човек би помислил, че и сама мога да го правя. Или поне да се държа по такъв начин, че да нямам нужда от защита.

Лейди Данбъри я потупа по ръката.

— Мисля, че се справяш много по-добре, отколкото смяташ. А що се отнася до Кресидата Туомбли... — лицето на лейди Данбъри се сбръчка от неприязън. — Е, тя си получи заслуженото, ако ме питаш. Макар че — добави остро, — хората не ме питат толкова често, колкото би трябвало.

Пенелопе не можа да потисне лекия си смях.

— Виж къде е сега — остро изрече лейди Данбъри. — Вдовица, и то без състояние, с което да се хвали. Омъжи се за онзи стар развратник Хорас Туомбли, а се оказа, че той успя да измами всички, че има пари. Единственото, което тя притежава сега, е увяхваща красота.

Честността принуди Пенелопе да каже:

— Все още е много привлекателна.

— Хм. Ако харесваш безвкусни жени — очите на лейди Данбъри се присвиха. — Има нещо твърде крещящо в тази жена.

Пенелопе погледна към подиума, където Кресидата чакаше удивително търпеливо, докато балната зала утихне.

— Чудя се какво ще каже.

— Нищо, което би могло да ме интересува — отвърна лейди Данбъри. — Аз... О — спря и устните ѝ странно се извиха в нещо средно между мръщене и усмивка.

— Какво има? — попита Пенелопе. Изви врат, за да види накъде е насочила поглед лейди Данбъри, но един доста пълен джентълмен бе застанал на пътя ѝ.

— Твоят мистър Бриджъртън се приближава — каза лейди Данбъри и усмивката надделя над намръщването. — И изглежда доста решителен.

Пенелопе веднага обърна глава.

— За бога, момиче, не гледай! — възкликна лейди Данбъри и заби лакът в ръката на Пенелопе. — Ще разбере, че проявяваш интерес.

— Не мисля, че има голяма вероятност да не го е разбрал — измърмори Пенелопе.

И той се появи, застана пред нея като някакъв великолепен бог, който благоволяваше да удостои земята с присъствието си.

— Лейди Данбъри — поздрави и се поклони грациозно. — Мис Федърингтън.

— Мистър Бриджъртън — каза лейди Данбъри. — Колко е приятно да ви видя.

Колин погледна Пенелопе.

— Мистър Бриджъртън — измърмори тя, без да знае какво друго да каже. Какво се казваше на мъж, когото скоро си целувала? Пенелопе определено нямаше опит в това отношение. И то без да се брой допълнителното усложнение, произтичащо от гневното му напускане на къщата.

— Надявах се... — започна Колин, след това спря и се намръщи, насочил поглед към подиума. — Какво гледат всички?

— Кресидата Туомбли ще прави някакво съобщение — каза лейди Данбъри.

Лицето на Колин леко се намръщи.

— Не мога да си представя, че тя има да казва нещо, което бих искал да чуя — измърмори.

Пенелопе не се сдържа и се ухили. Кресидата Туомбли се считаше за лидер в обществото или поне бе такава, когато бе млада и

неомъжена, но семейство Бриджъртън никога не я бяха харесвали и по някаква причина това винаги бе карало Пенелопе да се чувства малко по-добре.

Точно в този момент се чу тропет, залата утихна и всички насочиха вниманието си към графа на Макълсфийлд, който бе застанал на подиума до Кресида и изглежда се чувстваше леко неудобно от цялото това внимание.

Пенелопе се усмихна. Бяха ѝ казвали, че графът някога е бил невероятен развратник, а сега бе по-скоро учен, отдаден на семейството си. Макар че все още бе достатъчно красив, за да е развратник. Почти толкова красив, колкото и Колин.

Но само почти. Пенелопе знаеше, че не е безпристрастна, но ѝ бе трудно да си представи, че има същество толкова магнетично привлекателно като Колин, когато се усмихнеше.

— Добър вечер — силно каза графът.

— Добър вечер и на вас! — дочу се пиан възглас от задната част на залата.

Графът кимна добронамерено и търпелива усмивка заигра по устните му.

— Моята... изтъкната гостенка тук — той посочи Кресида, — би желала да направи едно съобщение. Така че, ако нямате нищо против да насочите вниманието си към дамата до мен, представям ви лейди Туомбли.

Тих шепот плъзна из залата, когато Кресида пристъпи напред и царствено кимна на тълпата. Изчака всички да утихнат и каза:

— Дами и господа, много ви благодаря, че отделяте време от празника, за да ме удостоите с вниманието си.

— Побързай! — извика някой, вероятно същият, който бе поздравил и графа.

Кресида не обърна внимание на прекъсването.

— Достигнах до извода, че повече не мога да продължавам с измамата, която ръководи живота ми през последните единадесет години.

Балната зала се разлюля от тихо жужене. Всички знаеха какво ще каже и все пак никой не можеше да повярва, че това е истина.

— Затова — продължи Кресида и повиши глас — реших да разкрия тайната си. Дами и господа, аз съм лейди Уисълдаун.

ГЛАВА 11

Колин не можеше да си спомни кога за последен път бе влизал в бална зала с толкова мрачно предчувствие.

Последните няколко дни не бяха сред най-приятните в живота му. Беше в изключително лошо настроение, което се влошаваше още повече от факта, че по принцип бе известен с доброто си настроение и всички се чувстваха задължени да коментират липсата му.

За едно неприятно настроение нямаше нищо по-лошо от постоянните въпроси: „Защо си в толкова лошо настроение?“.

Семейството му бе престанало да го пита, след като той изръмжа — изръмжа, за бога! — на Хаясинт, когато тя го помоли да отиде с нея на театър следващата седмица.

Колин дори не знаеше, че е способен да ръмжи.

Щеше да му се наложи да се извини на Хаясинт, което си бе неприятна задача, тъй като тя не приемаше лесно извинения, или поне тези, които идваха от някой Бриджъртън.

Само че Хаясинт бе най-малкият му проблем. Колин простена. Сестра му не бе единственият човек, който заслужаваше извинение.

И затова сърцето му туптеше в странен, нервен и абсолютно нечувано бърз ритъм, когато влезе в балната зала на Макълсфийлд. Пенелопе щеше да е тук. Знаеше го, защото тя винаги присъстваше на големите балове, дори и вече да го правеше най-вече като придружителка на сестра си.

Имаше нещо смиряващо в това да се чувства нервен преди среща с нея. Пенелопе беше... Пенелопе. Сякаш винаги присъстваше наоколо и се усмихваше любезно от някой ъгъл на залата. А той, по някакъв начин, я бе приемал за даденост. Някои неща не се променяха и Пенелопе бе едно от тях.

Само че тя се *бе променила*.

Колин не знаеше кога се бе случило това или дали някой, освен него го е забелязал, но Пенелопе Федърингтън не бе същата жена, която познаваше.

А може би не тя, а *той* се бе променил.

Тази мисъл го караше да се чувства още по-зле, защото ако бе вярна, то означаваше, че тя още преди години е била интересна и прекрасна и приятна за целуване, а той не е бил достатъчно зрял, за да го забележи.

Не, беше по-добре да мисли, че Пенелопе се е променила. Колин не бе особено голям почитател на самобичуването.

Какъвто и да бе случаят, той трябваше да се извини, и то скоро. Трябваше да се извини за целувката, защото тя бе дама, а той, поне през повечето време, бе джентълмен. Трябваше да се извини и за идиотското си поведение след това, защото просто така бе редно.

Само Бог знаеше какво мисли тя за него в момента.

Не бе трудно да я намери, след като влезе. Не си направи труда да поглежда към танцуващите двойки, което го ядоса. Защо другите мъже не се сещаха да я поканят да танцува? Вместо това насочи вниманието си покрай стените и разбира се, тя бе там, седнала на една дълга пейка точно до — о, боже — лейди Данбъри.

Е, нямаше какво да направи, освен да отиде право при тях. Като гледаше как Пенелопе и старата интригантка се държат за ръце, не можеше да очаква лейди Данбъри скоро да се махне.

Когато стигна до двете дами, той се обърна първо към лейди Данбъри и се поклони елегантно.

— Лейди Данбъри — каза, преди да насочи вниманието си към Пенелопе. — Мис Федърингтън.

— Мистър Бриджъртън — отвърна лейди Данбъри, с учудваща липса на острога в гласа. — Колко е приятно да ви видя.

Той кимна и отмести поглед към Пенелопе, чудейки се какво си мисли тя и дали би могъл да го прочете в очите ѝ.

Но каквото и да мислеше — или чувстваше — то бе скрито зад сериозен пласт нервност. А може би изпитваше единствено нервност. Всъщност не можеше да я вини. Начина, по който бе изхвърчал от салона ѝ без обяснение... сигурно бе объркана. А според собствения му опит, объркването неизменно водеше до страх.

— Мистър Бриджъртън — измърмори тя накрая невероятно любезно.

Той прочисти гърлото си. Как да я изтръгне от ноктите на лейди Данбъри? Наистина би предпочел да не се унижава пред любопитната

стара графиня.

— Надявах се... — започна с намерението да каже, че желае да разговаря насаме с Пенелопе. Лейди Данбъри щеше да е невероятно любопитна, но наистина нямаше друг начин, а и вероятно щеше да ѝ се отрази добре, поне веднъж да остане в неведение.

Точно, когато устните му оформяха въпроса, осъзна, че в балната зала на Макълсфийлд става нещо странно. Хората шепнеха и сочеха към малкия оркестър, музикантите, от който бяха оставили инструментите си. В допълнение на това нито Пенелопе, нито лейди Данбъри не му обръщаха никакво внимание.

— Какво гледат всички? — попита Колин.

Лейди Данбъри дори не си направи труда да го погледне, докато му отговаряше:

— Кресида Туомбли има какво съобщение.

Колко дразнещо! Никога не бе харесвал Кресида. Тя бе подла и дребнава, когато бе Кресида Каупър и стана още по-подла и по-дребнава, щом стана Кресида Туомбли. Само че бе красива и интелигентна по някакъв жесток начин, затова все още бе смятана за лидер сред някои социални кръгове.

— Не мога да си представя, че тя има да казва нещо, което бих искал да чуя — измърмори Колин.

Забеляза как Пенелопе се опитва да сподави усмивката си и ѝ хвърли един поглед от типа *хванах те*. Само че погледът, освен *хванах те* казваше и *напълно съм съгласен*.

— Добър вечер! — чу се силният глас на граф Макълсфийлд.

— Добър вечер и на вас! — отвърна някакъв пиян глупак в дъното на залата.

Колин се обърна, за да види кой е, но тълпата бе станала твърде голяма.

Графът говори още малко, след това Кресида отвори уста и в този момент Колин спря да обръща внимание. Каквото и да имаше да каже Кресида, то нямаше да му помогне да реши главния си проблем: да измисли точно как да се извини на Пенелопе. Бе репетирал думите наум, но не звучаха, както трябва и той се надяваше, че прословутият му сладкодумен език ще го поведе в правилната посока, когато моментът настъпеше. Тя със сигурност щеше да разбере...

— Уисълдаун!

Колин улови само последната дума от монолога на Кресида, но нямаше как да пропусне задружното ахване, което премина през залата. Последва напрегнат шепот, който може да се чуе само когато някой е хванат в неудобна и много компрометираща публична ситуация.

— Моля? — избъбри той и се обърна към Пенелопе, която бе бледа като платно. — Какво каза тя?

Само че Пенелопе бе останала без думи.

Той погледна към лейди Данбъри, но старата дама бе сложила ръка на устата си и изглеждаше така, сякаш може да припадне.

Кое то си бе тревожно, тъй като Колин бе готов да заложи много сериозна сума пари на факта, че лейди Данбъри не бе припадала нито веднъж през своите повече от седемдесет години.

— Моля? — попита той отново с надеждата, че поне една от тях ще излезе от вцепенението си.

— Не може да е вярно — прошепна накрая лейди Данбъри. — Не го вярвам.

— Моля?

Тя посочи към Кресида, а изпънатият ѝ показалец потрепна на светлината на свещите.

— Тази дама не е лейди Уисълдаун.

Главата на Колин започна да се мести напред-назад. Към Кресида. Към лейди Данбъри. Към Кресида. Към Пенелопе.

— Тя е лейди Уисълдаун? — успя да изрече накрая.

— Така казва — отвърна лейди Данбъри, а съмнението бе изписано по цялото ѝ лице.

Колин бе склонен да се съгласи с нея. Кресида Туомбли бе последният човек, когото би сметнал за лейди Уисълдаун. Не можеше да се отрече, че бе съобразителна, но не бе интелигентна и не беше особено остроумна, освен когато не се подиграваше на другите. Лейди Уисълдаун имаше доста язвително чувство за хумор, но като се изключат небезизвестните ѝ коментари на тема мода, като че ли никога не се заяждаше с по-малко популярните членове на обществото.

Като цяло Колин трябваше да признае, че лейди Уисълдаун има доста добър вкус за хора.

— Не мога да го повярвам — каза лейди Данбъри и силно изсумтя, за да изрази отвращението си. — Ако дори си бях

представила, че е възможно това да се случи, никога нямаше да отправа това чудовищно предизвикателство.

— Това е ужасно — прошепна Пенелопе.

Гласът ѝ трепереше и Колин стана неспокоен.

— Добре ли си? — попита.

Тя поклати глава.

— Не, не мисля, че съм добре. Всъщност ми е доста зле.

— Искаш ли да си тръгнеш?

Пенелопе отново поклати глава.

— Само ще седна тук, ако нямате нищо против.

— Разбира се — каза той и продължи да я гледа загрижено.

Изглеждаше много бледа.

— О, в името на... — лейди Данбъри богохулстваше, и това изненада Колин, но после действително изруга, което според него най-вероятно бе изместило планетата от оста ѝ.

— Лейди Данбъри? — попита със зяпнала уста.

— Тя идва насам — измърмори му и изви глава надясно. — Трябваше да предположа, че няма да мога да се измъкна.

Колин погледна наляво. Кресидата се опитваше да си проправи път през тълпата, вероятно за да се изправи пред лейди Данбъри и да си прибере наградата. Естествено, присъстващите я спираха на всяка крачка. Тя изглежда се наслаждаваше на вниманието, което не бе особена изненада. Кресидата винаги се бе наслаждавала на вниманието, но освен това изглеждаше твърдо решена да стигне до лейди Данбъри.

— Боя се, че няма начин да я избегнете — каза ѝ Колин.

— Зная — изръмжа тя. — Опитвам се да я избягвам от години и никога не успявам. Мислех, че съм толкова умна — тя погледна към него и отвратено поклати глава. — Мислех, че ще е много забавно да разкрием лейди Уисълдаун.

— Ами, да, беше забавно — каза Колин, без в действителност да го мисли.

Лейди Данбъри мушна крака му с бастуна си.

— Изобщо не е забавно, глупаво момче такова. Виж сега какво ми се налага да правя! — тя махна с бастуна към Кресидата, която се приближаваше. — Никога не съм си и помисляла, че ще ми се наложи да се разправам с нея.

— Лейди Данбъри — каза Кресида, спирайки пред нея, — колко е хубаво да ви видя.

Старата дама не бе известна с учтивостта си, но този път надмина дори себе си, изоставяйки всяка преструвка за поздрав и направо отсече:

— Предполагам, че сте тук, за да опитате да си получите парите.

Кресида наклони глава встрани по приятен и доста често практикуван начин.

— Вие казахте, че ще дадете хиляда лири на този, който разкрие лейди Уисълдаун — сви рамене, вдигна ръце във въздуха и грациозно ги завъртя, докато дланите ѝ не се обърнаха нагоре в знак на неискрено смирение. — Никога не сте казвали, че не мога да разкрия сама себе си.

Лейди Данбъри се изправи на крака, присви очи и каза:

— Не вярвам, че сте вие.

На Колин му се искаше да мисли, че е доста спокоен и невъзмутим, но дори той ахна при тези думи.

Сините очи на Кресида яростно блеснаха, но тя бързо възвърна контрола над чувствата си и заяви:

— Бих била шокирана, ако не се държахте с определен скептицизъм, лейди Данбъри. Все пак не е типично за вас да сте доверчива и нежна.

Старата дама се усмихна. Е, може би не бе точно усмивка, но устните ѝ се раздвижиха.

— Ще приема това като комплимент — каза тя, — и ще ви позволя да ми кажете, че е бил произнесен като такъв.

Колин наблюдаваше патовата ситуация с интерес и нарастващо чувство за безпокойство, когато лейди Данбъри внезапно се обърна към Пенелопе, която се бе изправила на крака само секунди след нея.

— Какво мислите, мис Федърингтън? — попита я тя.

Очевидно изненадана, Пенелопе леко потрепери, докато заекваше:

— Какво... аз... моля?

— Какво мислите? — настоя лейди Данбъри. — Дали лейди Туомбли е лейди Уисълдаун?

— Аз... със сигурност не знам.

— О, хайде, мис Федърингтън — тя сложи ръце на кръста си и изгледа Пенелопе с изражение, което граничеше с гняв. — Сигурно имате мнение по въпроса.

Колин усети как пристъпва напред. Лейди Данбъри нямаше право да ѝ говори по този начин. А и не му харесваше изражението на лицето на Пенелопе. Изглеждаше като хваната в капан, като лисиче по време на лов, и очите ѝ се стрелкаха към него, с паника, която никога преди не бе забелязвал.

Бе виждал Пенелопе смутена и наранена, но никога наистина паникьосана. И тогава му проблесна — тя мразеше да бъде център на внимание. Може и да се шегуваше с положението си на аутсайдер и стара мома и вероятно би ѝ харесало да получи малко повече внимание от обществото, но такова внимание... когато всички са втренчени в нея и очакват някаква дума да излезе от устните ѝ...

Беше нещастна.

— Мис Федърингтън — любезно каза Колин и се доближи до нея, — не изглеждате добре. Бихте ли искали да си тръгнете?

— Да — отвърна и в този момент се случи нещо странно.

Тя се промени. Той не знаеше как другояче да го опише, защото просто се промени. Точно тук, в балната зала на Макълсфийлд, застанала до него, Пенелопе Федърингтън се превърна в друг човек.

Гръбнакът ѝ се изпъна и Колин можеше да се закълне, че започна да излъчва повече топлина, когато каза:

— Не. Не, имам да кажа нещо.

Лейди Данбъри се усмихна.

Пенелопе погледна право към възрастната графиня и изрече:

— Не мисля, че тя е лейди Уисълдаун. Според мен лъже.

Колин инстинктивно дръпна Пенелопе малко по-близо до себе си. Кресидата изглеждаше така, сякаш бе готова да я стисне за гърлото.

— Винаги съм харесвала лейди Уисълдаун — каза Пенелопе и брадичката ѝ се вдигна, докато не придоби почти царствено изражение. Тя се обърна към Кресидата и срещна погледа ѝ, докато добавяше. — И сърцето ми ще бъде разбито, ако се окаже, че тя е някой като лейди Туомбли.

Колин хвана ръката ѝ и я стисна. Не можа да се сдържи.

— Добре казано, мис Федърингтън! — възкликна лейди Данбъри и плесна с ръце от удоволствие. — Аз мислех абсолютно същото, но не

можех да намеря точните думи — тя се обърна към Колин с усмивка. — Много е умна, както знаете.

— Зная — отвърна той и странна, нова гордост се надигна в гърдите му.

— Повечето хора не го забелязват — каза лейди Данбъри, така обърната, че думите ѝ бяха насочени към — и вероятно чути единствено от — Колин.

— Знам — измърмори той, — но аз го забелязвам — не можа да не се усмихне на поведението на лейди Данбъри, което със сигурност бе предназначено частично, за да вбеси Кресида, която не обичаше да бъде пренебрегвана.

— Няма да бъда обиждана от това... от това нищо! — изфуча Кресида. Обърна се към Пенелопе с убийствен поглед и изсъска. — Настоявам за извинение.

Тя само кимна бавно и изрече:

— Това е ваше право.

И не каза нищо повече.

Колин с усилие си наложи да изтрие усмивката от лицето си.

Кресида очевидно искаше да продължи — и вероятно да извърши някакъв акт на насилие — но се сдържа, сигурно защото бе очевидно, че Пенелопе е сред приятели. Тя бе известна със самообладанието си и затова Колин не се изненада, когато тя се овладя, обърна се към лейди Данбъри и каза:

— Какво смятате да направите по въпроса с хилядата лири?

Лейди Данбъри я изгледа за секунда, най-дългата секунда в живота на Колин, след това се обърна към него — мили боже, последното, което искаше, бе да се забърква в тази неразбория — и попита:

— А какво мислите вие, мистър Бриджъртън? Дали нашата лейди Туомбли казва истината?

Колин ѝ отправи усъвършенстваната си усмивка.

— Трябва да сте луда, за да мислите, че ще изкажа мнение по въпроса.

— Вие сте изненадващо мъдър мъж, мистър Бриджъртън — одобрително изрече лейди Данбъри.

Той скромно кимна и след това развали ефекта, като каза:

— Гордея се с това — но, какво пък, не всеки ден един мъж биваше наречен мъдър от лейди Данбъри.

Все пак повечето от епитетите ѝ бяха определено негативни.

Кресида дори не си направи труда да му прави мили очи. Както Колин вече бе забелязал, тя не бе глупава, а просто подла, и след дузина години във висшето общество сигурно бе разбрала, че той не я харесва особено и не би попаднал в плен на прелестите ѝ. Вместо това тя погледна право към лейди Данбъри и с напълно спокоен глас попита:

— Какво ще правим сега, милейди?

Лейди Данбъри присви устни, докато накрая изглеждаше така, сякаш няма уста и каза:

— Имам нужда от доказателство.

Кресида премигна.

— Моля?

— Доказателство! — бастунът на лейди Данбъри удари пода със забележителна сила. — Коя буква от думата не разбрахте? Няма да дам цял кралски откуп, без доказателство.

— Хиляда лири едва ли са кралски откуп — каза Кресида и изражението ѝ стана сприхаво.

Очите на възрастната графиня се присвиха.

— Тогавя защо имате такова желание да ги получите?

Кресида замълча за момент, но в цялото ѝ тяло се усещаше напрежение — в позата, изражението, линията на челюстта. Всички знаеха, че съпругът ѝ я бе оставил в плачевно финансово състояние, но това бе първият път, в който човек можеше да се досети за това по лицето ѝ.

— Дайте ми доказателство — каза лейди Данбъри, — и ще ви дам парите.

— Искате да кажете — произнесе Кресида — и макар да я презираше, Колин не можеше да не се възхити на спокойствието ѝ, — че думата ми не е достатъчна?

— Точно това казвам — излая лейди Данбъри. — Мили боже, момиче, когато човек достигне моята възраст, може да обижда, когото си пожелае.

На Колин му се стори, че чува Пенелопе да сподавя смеха си, но когато погледна към нея, тя жадно наблюдаваше сцената. Кафявите ѝ

очи бяха огромни и сияеха. Бе възвърнала цвета си, който се бе отдръпнал от лицето ѝ, щом Кресида направи неочакваното си съобщение. Всъщност Пенелопе определено изглеждаше заинтригувана от ставащото.

— Добре — каза Кресида с тих и смъртоносен глас. — Ще ви дам доказателство след две седмици.

— Какво доказателство? — попита Колин и мислено се ритна. Последното, което искаше, бе да се замесва в тази каша, но любопитството му бе надделяло.

Кресида се обърна към него с изненадващо спокойно лице, имайки предвид обидата, която току-що ѝ бе отправена от лейди Данбъри пред безброй свидетели.

— Ще разберете, когато го представя — каза му надменно. След това протегна ръка в очакване един от ласкателите ѝ да я поеме и да я отведе.

Което си бе направи невероятно, тъй като един млад мъж — влюбен глупак, съдейки по външния ми вид — се появи до нея, сякаш го бе призовала само с махване на ръката. Секунда по-късно вече ги нямаше.

— Е — каза лейди Данбъри, след като всички запазиха замислено — или изненадано — мълчание в продължение на цяла минута. — Това беше неприятно.

— Никога не съм я харесвал — каза Колин, без да се обръща конкретно към някой. Около тях се бе събрала малка тълпа, така че думите му бяха чути не само от Пенелопе и лейди Данбъри, но това не го интересуваше особено.

— Колин!

Той се обърна и видя как Хаясинт се промъква през тълпата, влачейки Фелисити след себе си и накрая спря до него.

— Тя какво каза? — попита го, останала без дъх. — Опитяхме се да стигнем по-бързо дотук, но е абсолютно претъпкано.

— Тя каза точно това, което се очакваше да каже — отвърна той. Хаясинт направи физиономия.

— Мъжете изобщо не са добри в клюките. Искам точните думи.

— Много е интересно — внезапно каза Пенелопе.

Нещо в замисления тон на гласа ѝ привлече вниманието и след секунди цялата тълпа бе утихнала.

— Говори — нареди лейди Данбъри. — Всички слушаеме.

Колин очакваше Пенелопе да се почувства неудобно при тези думи, но какъвто и безмълвен прилив на увереност да бе получила преди минути, той очевидно все още бе налице, защото тя остана гордо изправена, докато казваше:

— Защо някой би се разкрил като лейди Уисълдаун?

— Заради парите, разбира се — каза Хаясинт.

Пенелопе поклати глава.

— Да, но човек би помислил, че лейди Уисълдаун вече е доста богата. Всички плащаме за вестника ѝ от години.

— Мили боже, тя е права! — възкликна лейди Данбъри.

— Може би Кресида просто търси внимание — предположи Колин. Това не бе чак толкова невероятно, тъй като тя бе прекарала огромна част от живота си в опити да застане в центъра на вниманието.

— Помислих и за това — съгласи се Пенелопе, — но наистина ли иска *такова* внимание? Лейди Уисълдаун е обидила доста хора през годините.

— Никой, който да е от значение за мен — пошегува се Колин. Когато стана очевидно, че събеседниците му очакват обяснение, той добави: — Не сте ли забелязали, че лейди Уисълдаун обижда само хора, които си заслужават обидите?

Пенелопе деликатно се прокашля.

— Мен ме нарече презрял цитрусов плод.

Той отмина думите ѝ с махване на ръка.

— Като се изключат модните въпроси, разбира се.

Пенелопе сигурно реши да не продължава обсъждането на въпроса, защото само изгледа Колин преценяващо, преди отново да се обърне към лейди Данбъри и да каже:

— Лейди Уисълдаун няма мотив да се разкрива. Кресида очевидно има.

Лейди Данбъри засия, след това лицето ѝ внезапно се намръщи.

— Предполагам, че ще трябва да ѝ дам парите, ако измисли някакво „доказателство“. Честна игра и т.н.

— На мен поне ще ми бъде много интересно какво ще измисли — намеси се Хаясинт. Обърна се към Пенелопе и добави. — Много си умна, знаеш ли?

Пенелопе скромно се изчерви, обърна се към сестра си и каза:

— Трябва да си вървим, Фелисити.

— Толкова скоро? — попита тя и за свой ужас Колин осъзна, че бе на косъм да произнесе същите думи.

— Майка искаше да се приберем рано — каза Пенелопе.

Фелисити изглеждаше искрено озадачена.

— Така ли?

— Така — категорично каза сестра ѝ. — А и не се чувствам много добре.

Фелисити мрачно кимна.

— Ще помоля някой прислужник да се погрижи каретата да ни чака.

— Не, остани — каза Пенелопе. — Аз ще се заема.

— Аз ще се погрижа — обяви Колин. Наистина, каква бе ползата да си джентълмен, когато дамите настояват да вършат всичко сами?

След това, без дори да осъзнава какво върши, той на практика подпомогна заминаването на Пенелопе и тя си тръгна, без той да успее да ѝ се извини.

Вероятно трябваше да счита вечерта за провал, дори само по тази причина, но не можеше да се насили да си го помисли наистина.

Все пак бе прекарал почти пет минути, хванал ръката ѝ.

ГЛАВА 12

Едва когато се събуди на следващата сутрин, Колин осъзна, че все още не се е извинил на Пенелопе. В интерес на истината, вероятно вече не беше и необходимо — макар едва да си бяха проговорили на бала на Макълсфийлд предната вечер, изглежда бяха постигнали безмълвно примирие. Все пак не мислеше, че ще се чувства удобно в собствената си кожа, докато не произнесеше думата „съжалявам“.

Така беше правилно.

Все пак бе джентълмен.

А и доста му се искаше да я види тази сутрин.

Бе отишъл до „Номер пет“, за да закуси със семейството си, но искаше да се върне направо у дома, след като види Пенелопе. Скочи в каретата си, за да се отпрати към къщата на Федърингтън на Маунт Стрийт, но разстоянието дотам бе толкова малко, че се почувства като абсолютен мързеливец.

Усмихна се доволно и се облегна на възглавничките, докато наблюдаваше прекрасната пролетна гледка през прозореца. Това бе един от онези свършени дни, в които всичко просто изглеждаше както трябва. Слънцето грееше, той се чувстваше забележително енергичен, бе закусил чудесно...

Животът не можеше да бъде по-хубав.

А той отиваше да види Пенелопе.

Колин реши да не се замисля защо няма търпение да я види, това бе нещо, за което един неженен мъж на тридесет и три обикновено не си правеше труда да разсъждава. Вместо това просто се наслаждаваше на деня — на слънцето, въздуха и дори на трите спретнати градски къщи, които подмина, преди да забележи входната врата на Пенелопе. В тях нямаше нищо различно или оригинално, но утрото бе толкова свършено, че изглеждаха необикновено чаровни — сгушени една до друга, високи и тесни, величествени в сивия си портландски камък.

Денят бе прекрасен — топъл и ведър, слънчев и спокоен...

Като се изключи фактът, че в момента, в който започна да се надига от седалката си, някакво движение от другата страна на улицата привлече вниманието му.

Пенелопе.

Беше застанала на ъгъла на Маунт и Пентър Стрийт — далечния ъгъл, този, който не се виждаше от никой прозорец на дома на Федърингтън. И се качваше в една наета карета.

Интересно.

Колин се намръщи и мислено се плесна по челото. Не беше *интересно*. Какво, по дяволите, си мислеше? Изобщо не бе интересно. Можеше да бъде такава, ако тя бе мъж, например. Или ако каретата, в която току-що се бе качила, бе от конюшните на Федърингтън, а не някакъв очукан нает екипаж.

Но не, това бе Пенелопе, която определено не бе мъж, качваше се сама в карета и вероятно се насочваше към някое крайно неподходящо място, защото ако правеше нещо нормално и благоприлично, щеше да е в екипаж на Федърингтън. Освен това, щеше да е с една от сестрите си или с камериерка, с когото и да е, но не и сама, по дяволите.

Това не беше интересно, бе идиотско.

— Глупава жена — измърмори и скочи от каретата, с намерението да се втурне към наетия файтон, да отвори рязко вратата и да я издърпа навън. Само че, точно когато десният му крак напусна очертаванията на каретата, го обзе същата лудост, заради която обикаляше света.

Любопитство.

Измърмори няколко ругатни, като всички бяха насочени към него самия. Не можеше да се сдържи. Толкова бе нетипично за Пенелопе да пътува сама в нает файтон, просто трябваше да разбере къде отива.

И така, вместо да влее малко разум в главата ѝ със сила, той нареди на кочияша си да последва файтона и те се отправиха на запад към оживената Оксфорд Стрийт, където Колин реши, че Пенелопе е тръгнала да пазарува. Можеше да има много причини, поради които не използваше каретата на Федърингтън. Може би бе развалена или някой от конете им се бе разболял, или Пенелопе щеше да купува подарък за някого и искаше да го запази в тайна.

Не, това не бе така. Тя никога не би тръгнала да пазарува сама. Би взела камериерка или някоя от сестрите си, или някоя от *неговите*

сестри. Самотната ѝ разходка по Оксфорд Стрийт бе покана за клюки. Една сама жена, на практика, бе обява за следващата рубрика на „Уисълдаун“.

Или поне щеше да бъде, предположи той. Не бе лесно да се свикне с липсата на „Уисълдаун“. Не бе осъзнал колко е свикнал да вижда вестника на масата за закуска, когато бе в града.

И като ставаше дума за лейди Уисълдаун, вече бе по-сигурен, от когато и да било, че тя е не друга, а сестра му Елоиз. Когато отиде на закуска на „Номер пет“ — именно с цел да я разпита, бе уведомен, че тя все още не се чувства добре и тази сутрин няма да се присъедини към семейството.

Обаче от вниманието на Колин не убегна фактът, че доста тежък поднос с храна се отправи към стаята на Елоиз. Каквато и да бе болестта на сестра му, тя не се отразяваше на апетита ѝ.

Не бе споменал за подозренията си на закуска, не виждаше причина да тревожи майка си, която със сигурност щеше да бъде ужасена от това. Все пак бе трудно да се повярва, че Елоиз — чиято любов към обсъждането на скандалите отстъпваше само на вълнението ѝ да ги открива сама — би пропуснала възможността да поклюкарства за разкритията на Кресиди Туомбли от предишната вечер.

Освен ако *Елоиз* не бе лейди Уисълдаун, в който случай щеше да си остане в стаята, обмисляйки следващата си стъпка.

Всички детайли пасваха. Щеше да бъде депресиращо, ако Колин не бе толкова абсурдно развълнуван, от това, че я е разкрил.

След като пътуваха няколко минути, той подаде глава навън, за да се увери, че кочияшът не е изгубил фойтона на Пенелопе от поглед. Тя бе там, точно пред него. Или поне мислеше, че е тя. Повечето наемни екипажи изглеждаха по един и същи начин, така че се налагаше да се надява, че следва вярната карета. Докато гледаше обаче, осъзна, че са стигнали много по на изток, отколкото бе предполагал. Всъщност точно подминаваха Сохо Стрийт, което означаваше, че са близо до Тотнъм Корт Роуд, което значеше...

Мили боже, дали Пенелопе не се бе отправила към неговия дом? Бедфорд Скуеър бе на практика зад ъгъла.

Приятна тръпка премина по гръбнака му, защото не можеше да си представи защо би дошла в тази част на града, ако не за да го види — кого друго би познавала жена като Пенелопе в Блумсбъри? Не

можеше да си представи, че майка ѝ би ѝ позволила да общува с хора, които работеха, за да си изкарат прехраната, а съседите на Колин, макар и доста заможни, не бяха от аристокрацията и рядко имаха някаква благородна кръв. Всички се трудеха ежедневно — адвокатстваха, лекуваха или...

Колин се намръщи. Силно. Току-що бяха отминали Тотнъм Корт Роуд. Какво, по дяволите, правеше тя толкова на изток? Предположи, че кочияшът може и да не познава много добре града и да е решил да мине по Блумсбъри Стрийт на път за Бедфорд Скуеър, макар да бе малко встрани, но...

Чу се нещо много странно и той осъзна, че е скърцането на зъбите му. Току-що бяха подминали Блумсбъри Стрийт и завиваха по Хай Холборн.

Дяволите да го вземат, бяха почти в Сити. Какво, за Бога, възнамеряваше да прави Пенелопе в Сити? Това не бе място за жена. Мътните го взели, дори той самият рядко ходеше там. Светът на висшето общество бе много по на запад в свещените сгради на Сейнт Джеймс и Мейфеър. Не в Сити и тесните му, извити, средновековни улички и опасно близо до квартирите в Ийст Енд.

Челюстта на Колин увисна все по-надолу, докато продължаваха напред... и напред... и напред и той осъзна, че завиват по Шоу Лейн. Подаде глава през прозореца. Той бе идвал тук само веднъж преди — беше на девет и учителят им бе довел него и Бенедикт, за да им покаже къде е започнал Големият Лондонски пожар през 1666. Колин си спомняше, че се почувства леко разочарован, когато разбра, че виновникът е бил обикновен пекар, който не е угасил, както трябва жаравата във фурната си. В основата на такъв пожар просто трябваше да има палеж или някаква интрига.

Един такъв пожар бе нищо в сравнение с чувствата, които се надигаха в гърдите му. Щеше да е добре Пенелопе да има основателна причина за пътуването си до тук сама. Не трябваше да ходи никъде без придружител, най-малко в Сити.

Точно когато Колин реши, че тя ще отиде чак до крайбрежието на Доувър, каретите прекосиха Флийт Стрийт и спряха. Колин остана неподвижен, в очакване да види какво е намислила, макар всяка частица от тялото му да крещеше да скочи от каретата и да се изправи срещу нея още тук на тротоара.

Наречете го интуиция, наречете го лудост, но той някак си разбра, че ако се изправеше пред Пенелопе веднага, никога нямаше да разбере истинската цел на пътуването ѝ до Флийт Стрийт.

Щом тя се отдалечи достатъчно, за да може да излезе незабелязан, той скочи от каретата си и я последва на юг към някаква църква, която приличаше на сватбена торта.

— За бога — измърмори Колин, — не му е сега времето да откриваш религията, Пенелопе.

Тя изчезна в църквата и краката му забързаха по паважа след нея, забавяйки ход, едва когато достигна входа. Не искаше да я изненадва твърде бързо. Не и преди да е разбрал какво точно прави там. Въпреки предишните си думи, той не вярваше, че у нея внезапно се е надигнало желание да добави към църковните си навици и визити през седмицата.

Тихо се плъзна в църквата, стъпвайки възможно най-тихо. Пенелопе вървеше по централната пътека, а лявата ѝ ръка потупваше по всяка пейка, сякаш...

Броеше?

Колин се намръщи, когато тя си избра пейка и пристъпи, докато се озова в средата. За момент остана абсолютно неподвижна, след това извади един плик от чантичката си. Главата ѝ се обърна едва забележимо наляво, после надясно и Колин с лекота си представи лицето ѝ — тъмните ѝ очи се стрелкаха в двете посоки, докато проверяваше помещението за други хора. Той бе скрит от погледа ѝ, стоеше толкова назад в сенките, че почти бе притиснал гръб в стената. А и тя изглежда държеше да остане неподвижна и тиха — определено не бе помръднала глава дотолкова, че да го види зад себе си.

Библии и молитвеници бяха подредени на гърба на пейките и Колин видя как Пенелопе скришом пхна плика зад една от тях. След това се изправи и излезе на централната пътека.

В този момент Колин направи своя ход.

Излезе от сенките и решително се насочи към нея, изпитвайки мрачно задоволство от ужаса, който се изписа на лицето ѝ, когато го видя.

— Кол... Кол... — ахна.

— Това вероятно трябва да означава Колин — провлече той и хвана ръката ѝ над лакътя. Докосването бе леко, но хватката — силна и

нямаше начин тя дори да си помисли да се измъкне.

Каквато беше умница, дори и не опита.

Но каквато и умница да беше, все пак се опита да се преструва на невинна.

— Колин! — успя да изрече накрая. — Каква... каква...

— Изненада?

Тя преглътна.

— Да.

— Сигурен съм, че е така.

Очите ѝ се отместиха към входа, след това към олтара, където и да е, само не към пейката, където бе скрила плика.

— Аз... аз никога преди не съм те виждала тук.

— Никога не съм бил тук.

Устата ѝ се раздвижи няколко пъти, преди да изскочат следващите думи.

— Доста е подходящо всъщност, че си тук, всъщност, защото всъщност... ааа... знаеш ли историята на Сейнт Брайдс?

Той вдигна вежди.

— В Сейнт Брайдс ли се намираме?

Пенелопе направи опит да се усмихне, но резултатът бе по-скоро идиотски поглед, придружен от отворена уста. При обичайни обстоятелства това би го развеселило, но все още ѝ бе ядосан, че е тръгнала сама, без да я е грижа за безопасността и добруването ѝ.

Но най-вече ѝ беше бесен, че има тайна.

Не толкова, че *пазеше* тайна. Тайните бяха за това — да бъдат пазени и той не можеше да я вини за това. Колкото и да бе ирационално, изобщо не можеше да понесе факта, че тя *имаше* тайна. Та това бе Пенелопе. Предполагаше се, че е отворена книга. Той я познаваше. Винаги я бе познавал.

А сега излизаше, че никога не я е познавал.

— Да — отвърна тя накрая, а думата прозвуча като писък. — Това е една от църквите на Рен, всъщност, нали знаеш, от онези, които е създал след Големия пожар. Те са из целия град и всъщност тази ми е любима. Толкова обичам камбанарията. Не мислиш ли, че прилича на сватбена торта?

Бръщолевеше глупости. Бръщолевенето никога не бе добър знак. Обикновено означаваше, че хората крият нещо. Вече бе очевидно, че

Пенелопе прави опит да се прикрие, но нехарактерната скорост на думите ѝ му подсказваше, че тайната ѝ е изключително сериозна.

Той продължи да се взира в нея, секунда след секунда само за да я измъчва и накрая попита:

— Затова ли мислиш, че е подходящо, че съм тук?

Изражението ѝ стана объркано.

— Сватбената торта... — подсказа той.

— О! — изписка тя и силно се изчерви. — Не! Изобщо не! Просто... Това, което исках да кажа, бе, че това е църквата на писателите. И издателите. Мисля. Що се отнася до издателите.

Тя се оплиташе и го знаеше. Виждаше го в очите ѝ, по лицето ѝ, в начина, по който кършеше ръце, докато говореше. Въпреки това продължи да опитва, затова той само я изгледа саркастично, когато тя продължи с:

— Но съм сигурна за писателите — и с ръкомахане, което можеше да се приеме за триумфално, ако не беше нервното преглъщане. — А ти си писател!

— Значи казваш, че това е моята църква?

— Тъъ — очите ѝ се стрелнаха наляво. — Да.

— Прекрасно!

Тя преглътна.

— Наистина ли?

— О, да — каза той с небрежно спокойствие, което бе предназначено да я ужаси.

Очите ѝ отново се стрелнаха наляво... към пейката, където бе скрила кореспонденцията си. До момента бе толкова добра, задържаше вниманието му далеч от уличаващото доказателство. Той почти се гордееше с нея.

— Моята църква — повтори той. — Каква чудесна мисъл.

Очите ѝ се разшириха уплашено.

— Боя се, че не разбирам какво имаш предвид.

Той потупа с пръст по брадичката си, след това замислено протегна ръка.

— Мисля, че ми се прииска да се помоля.

— Да се молиш? — повтори тя слабо. — Ти?

— О, да.

— Аз... ами... аз... аз...

— Да? — запита той и по някакъв извратен начин това започна да му доставя удоволствие. Той не бе гневен, или мрачен човек. Очевидно обаче не знаеше какво изпуска. Имаше нещо доста приятно в това да я кара да се гърчи. — Пенелопе? — продължи. — Искаше да ми кажеш нещо ли?

Тя преглътна.

— Не.

— Добре — той се усмихна любезно. — В такъв случай мисля, че се нуждая от няколко секунди усамотение.

— Извини ме?

Той пристъпи надясно.

— В църква съм. Струва ми се, че искам да се помоля.

Тя пристъпи наляво.

— Моля?

Той въпросително изви глава леко встрани.

— Казах, че искам да се моля. Това не е твърде сложно за разбиране.

Личеше си, че тя силно се напънга да не се хване на уловката му. Опитваше се да се усмихне, но челюстта ѝ бе напрегната и той бе готов да се обзаложи, че зъбите ѝ щяха да се разпаднат на прах само след секунди.

— Не мислех, че си особено религиозен — каза.

— Не съм — изчака реакцията ѝ и добави. — Възнамерявам да се помоля за *теб*.

Тя неконтролируемо преглътна.

— За мен — изписка.

— Защото — започна той, неспособен да възпре повишаването на тона си, — когато приключа, само молитва ще може да те спаси!

С тези думи той я бутна встрани и закрачи към мястото, където бе скрила плика.

— Колин! — извика тя и се втурна след него като обезумяла. — Не!

Той издърпа плика иззад молитвеника, но не го погледна.

— Искаш ли да ми кажеш какво е това? — попита я. — Искаш ли да ми кажеш, преди сам да погледна?

— Не — каза тя и гласът ѝ се пречупи.

Погледът ѝ разби сърцето му.

— Моля те — умоляваше го тя. — Моля те, дай ми го — тъй като той само се взираше в нея с твърди, ядосани очи, тя прошепна. — Мой е. Това е тайна.

— Тайна, която струва колкото благополучието ти? — почти изрева той. — Която струва колкото живота ти?

— За какво говориш?

— Имаш ли представа колко е опасно сама жена да се разхожда в Сити? Да се разхожда сама, където и да е?

Тя каза само:

— Колин, моля те!

Протегна се към плика, който все още бе извън обсега ѝ.

Внезапно, той сякаш изгуби контрол. Това не бе той. Тази луда ярост, този гняв... не можеше да са негови.

И все пак бяха.

Само че притеснителната част бе... че Пенелопе бе причината за всичко това. И какво бе сторила? Пътуваше през цял Лондон сама? Той беше силно раздразнен от незаинтересоваността ѝ за собствената ѝ безопасност, но това бледнееше, пред яростта, която се надигаше в него при мисълта, че тя има тайни.

Гневът му бе абсолютно неоправдан. Нямахше право да очаква, че Пенелопе ще споделя тайните си с него. Те нямаха ангажименти един към друг, нищо повече от едно доста приятно приятелство и една-единствена, макар и обезпокоително разтърсваща, целувка. Той определено не би споделил дневниците си с нея, ако тя сама не бе попаднала на тях.

— Колин — промълви тя. — Моля те... недей!

Тя бе видяла тайните му писания. Защо той да не види нейните? Дали имаше любовник? Дали всички онези глупости, че никога не е била целувана, не бяха точно това... глупости?

Мили боже, този огън, който го изгаряше... дали това бе ревност?

— Колин — повтори тя и се задави. Сложи ръка върху неговата и се опита да го спре да не отваря плика. Не със сила, в това отношение никога не би могла да му бъде равна, а със самото си присъствие.

Само че нямаше начин... нямаше начин той самият вече да спре. Би умрял, преди да ѝ върне плика неотворен.

Разкъса го.

Пенелопе извика задавено и избяга от църквата.
Колин прочете думите.
След това се отпусна на пейката пребледнял и останал без дъх.
— О, мили боже — промълви. — *О, мили боже!*

* * *

Когато Пенелопе стигна стъпалата пред църквата Сейнт Брайдс, вече бе в истерия. Или поне дотолкова, доколкото можеше да бъде. Дишаше кратко и накъсано, сълзи напиреха в очите ѝ, а сърцето ѝ...

Е, сърцето ѝ искаше да повърне, ако това изобщо бе възможно.

Как можа да го направи? Беше я проследил. *Проследил!* Защо Колин би я следил? Какво би спечелил? Защо...

Тя внезапно се огледа.

— О, по дяволите! — простена, без да я е грижа дали някой ще я чуе. Файтонът си бе тръгнал. Изрично бе инструктирала кочияша да я чака, защото ще се бави само минута, но той не се виждаше никъде наоколо.

Още едно прегрешение, което можеше да запише на сметката на Колин. Беше я забавил в църквата и сега файтонът си бе тръгнал и тя бе застинала на стъпалата на Сейнт Брайдс, в центъра на Лондонското Сити, толкова далеч от дома си в Мейфеър, че със същия успех можеше да бъде и във Франция. Хората я оглеждаха и тя бе сигурна, че всеки момент някой щеше да я заговори, защото... кой бе виждал някога благородна дама сама в Сити, още по-малко такава, която бе на ръба на нервна криза?

Защо, защо, *защо* бе толкова глупава да смята, че той е съвършеният мъж? Бе прекарала половината си живот, обожавайки човек, който дори не бе истински. Защото Колин, когото познаваше — не, Колин, когото мислеше, че познава — очевидно не съществуваше. А който и да бе този мъж, тя не бе сигурна, че дори го харесва. Мъжът, когото толкова вярно бе обичала през годините, никога не би се държал по подобен начин. Не би я проследил... о, добре, би го сторил, но само за да се увери, че е в безопасност. Само че нямаше да е толкова жесток и определено не би отворил личната ѝ кореспонденция.

Бе прочела две страници от дневника му, това бе вярно, но те не бяха в запечатан плик!

Свлече се на стъпалата и седна. Усещаше студа на камъните дори през роклята си. Нямахше какво да направи, освен да седи тук и да чака Колин. Само глупачка би тръгнала пеша и то сама толкова далеч от дома. Вероятно можеше да наеме файтон от Флийт Стрийт, но какво щеше да прави, ако всички бяха заети, а и всъщност имаше ли смисъл да бяга от Колин? Той знаеше къде живее и освен ако не избягаше на островите Оркни, не бе особено вероятно да избегне сблъсъка.

Тя въздъхна. Колин вероятно щеше да я открие и на Оркни, каквото бе пътешественик. А тя дори не искаше да ходи там.

Потисна едно хлипане. Не разсъждаваше смислено. Защо се бе спряла на островите Оркни?

В този момент зад нея се чу гласът на Колин — стегнат и много студен.

— Стани — бе единственото, което каза.

Тя го стори, но не защото ѝ го бе наредил — или поне така си каза — и не защото се страхуваше от него, а защото не можеше вечно да седи на стъпалата на Сейнт Брайдс. Макар най-голямото ѝ желание да беше да се скрие от Колин през следващите шест месеца, в момента той можеше да ѝ осигури единствения безопасен начин да се прибере у дома.

Той махна с глава към улицата.

— В каретата.

Тя тръгна и докато се качваше, чу как дава адреса ѝ на кочияша и му нарежда да „тръгне по дългия път“.

О, боже!

Движеха се цели тридесет секунди, преди той да ѝ подаде единствения лист хартия, който бе сгънат в оставения в църквата плик.

— Мисля, че това е твое — каза ѝ.

Тя преглътна и сведе поглед, макар да нямаше нужда. Вече бе запомнила думите. Беше ги писала и пренаписвала толкова пъти предишната нощ, че не мислеше за възможно някога да ги забрави.

„Няма нещо, което да презирам повече от джентълмен, който смята за забавно снизходително да потупва някоя дама по ръката докато промърморва: «Право на жената е да променя мнението си». И наистина, тъй като смятам, че човек трябва винаги да подкрепя думите си с дела, аз се старая мненията и решенията ми да са постоянни и истинни.

Точно затова, любезни читателю, когато написах рубриката си на 19 април, искрено възнамерявах тя да бъде последна. При все това, събития напълно извън моя контрол — и в интерес на истината, извън моето одобрение — ме принудиха да използвам перото и хартията още един последен път.

Дами и господа, настоящият автор НЕ е лейди Кресиди Туомбли. Тя е просто една лицемерна самозванка и сърцето ми ще бъде разбито, ако всички мои години на усилен труд бъдат приписани на човек като нея.“

„Хроники на Висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 21 април 1824

Пенелопе отново сгъна листа с огромно старание, използвайки времето, за да се успокои и измисли какво, за бога, трябва да каже в подобен момент. Накрая опита да се усмихне, без да среща погледа му и се пошегува:

— Досети ли се?

Той не отговори и тя бе принудена да вдигне поглед. Мигновено ѝ се прииска да не го беше правила. Колин изглеждаше абсолютна противоположност на самия себе си. Спокойната усмивка, която постоянно разтягаше устните му, доброто настроение, което проблясваше в очите... всичко бе изчезнало и бе заменено от твърди линии и чист лед.

Мъжът, когото познаваше, мъжът, когото бе обичала толкова дълго... вече не знаеше кой е той.

— Ще приема това за „не“ — треперливо каза тя.

— Знаеш ли какво се опитвам да направя точно в този момент?
— попита той, извисявайки глас над ритмичното потракване на

конските подкови.

Тя отвори уста, за да каже „не“, но един поглед към лицето му ѝ подсказа, че не очаква отговор, затова си замълча.

— Опитвам се да реша за какво точно съм ти най-ядосан — каза той. — Защото има толкова много неща, толкова страшно много неща, че ми е изключително трудно да се спра само на едно.

На върха на езика ѝ бе да предложи нещо — например, че измамата ѝ е подходяща като за начало — но размисли и реши, че моментът е идеален да замълчи.

— Първо — изрече той, като ужасно спокойният му глас предполагаше, че полага огромни усилия са запази гнева си под контрол — а това само по себе си бе доста тревожно, тъй като тя дори не бе предполагала, че Колин е в състояние да се гневи, — не мога да повярвам, че си толкова глупава да тръгнеш в Сити сама и то — в нает файтон!

— Едва ли бих могла да тръгна сама в някоя от нашите карети — избъбри Пенелопе, преди да си спомни, че щеше да мълчи.

Главата му помръдна наляво с около инч. Тя не знаеше какво означава това, но не си въобразяваше, че е добър знак, още повече, че вратът му като че ли се стегна по време на движението.

— Моля? — попита той, а гласът му все още представляваше ужасна смесица от сатен и стомана.

Е, сега *трябваше* да отговори, нали?

— Тъъ, нищо — каза, с надеждата, че извъртането ще насочи вниманието му само към остатъка от отговора ѝ. — Просто не ми позволяват да излизам сама.

— Това го знам — отсече той. — И за него има дяволски добра причина.

— Тоест, ако искам да изляза сама — продължи тя, като реши да не обръща внимание на втората част от отговора му, — не бих могла да използвам някоя от нашите карети. Никой от кочияшите ни не би се съгласил да ме доведе тук.

— Кочияшите ви — сопна се той, — очевидно са мъже с безупречна мъдрост и здрав разум.

Пенелопе не отговори.

— Имаш ли представа какво би могло да ти се случи? — запитва той, а маската на контрол, която си бе наложил, започна да се

пропуква.

— Тъъ, много слаба, всъщност — каза тя и се задави с изречението. — Идвала съм тук и преди и...

— Какво? — ръката му болезнено стисна нейната над лакътя. — Какво каза току-що?

Повтарянето на думите изглеждаше почти опасно за здравето, затова Пенелопе само се взря в него, с надеждата, че някак си ще успее да пробие стената от див гняв в очите му и ще открие мъжа, когото познава и толкова обича.

— Само, когато трябва да оставя спешно съобщение на издателя си — обясни тя. — Изпращам кодирано съобщение и той знае, че трябва да вземе бележката ми оттук.

— И докато сме на темата — грубо каза Колин и изтръгна сгънатата хартия от ръцете ѝ, — какво, по дяволите, е това?

Пенелопе объркано се взря в него.

— Мислех, че е очевидно. Аз съм...

— Да, разбира се, ти си проклетата лейди Уисълдаун и вероятно от седмици ми се присмиваш, задето настоявам, че е Елоиз — лицето му се изкриви при тези думи и направо разби сърцето ѝ.

— Не! — извика тя. — Не, Колин, никога. Никога не бих ти се присмивала!

Изражението му ясно говореше, че не ѝ вярва. В смарагдовите му очи имаше унижение — нещо, което никога не бе виждала преди, което никога не бе очаквала да види. Той бе Бриджъртън. Беше популярен, уверен, хладнокръвен. Нищо не би могло да го притесни. Никой не би могъл да го унижи.

Очевидно, с изключение на нея самата.

— Не можех да ти кажа — прошепна тя в отчаян опит да изтрие този ужасен поглед от очите му. — Много добре знаеш, че не можех да ти кажа.

Той запази мълчание притеснително дълго и накрая, сякаш тя изобщо не бе продумала и не се бе опитала да обясни, вдигна уличаващия лист хартия във въздуха и го разтърси, без да обръща внимание на пламения ѝ вик.

— Това е глупост — каза. — Да не си си изгубила ума?

— Не знам какво имаш предвид.

— Имаше на разположение прекрасен изход. Кресида Туомбли бе готова да поеме вината вместо теб.

Внезапно ръцете му се озоваха на раменете ѝ и той я стисна толкова силно, че тя едва дишаше.

— Защо не можа просто да оставиш нещата така, Пенелопе? — гласът му бе напрегнат, а очите му горяха. Тя никога не го бе виждала да показва толкова силни чувства и сърцето я заболя, че чувството бе гняв. И срам.

— Не можех да го направя — промълви. — Не можех да я оставя да се представя за мен.

ГЛАВА 13

— Защо не, по дяволите?

В продължение на няколко секунди Пенелопе можеше само да се взира в него.

— Защото... защото... — заекна и се зачуди как да му го обясни. Сърцето ѝ се късаше, най-ужасяващата ѝ и едновременно най-ободряващата ѝ тайна бе разкрита, а той смяташе, че тя е достатъчно спокойна, за да обяснява?

— Осъзнавам, че тя вероятно е най-голямата кучка...

Пенелопе ахна.

— ... която се е раждала в Англия, поне в това поколение, но, за бога, Пенелопе — той прокара ръка през косата си и я погледна твърдо, — тя щеше да понесе вината...

— Постижението — раздразнено го прекъсна Пенелопе.

— Вината — продължи той. — Имаш ли представа какво ще ти се случи, ако хората разберат коя си в действителност?

Ъгълчетата на устните ѝ се присвиха с нетърпение и яд, че ѝ говорят толкова очевидно снизходително.

— Имах повече от десет години да размишлявам над тази възможност.

Очите му се присвиха.

— Сарказъм ли е това?

— Изобщо не — изстреля тя в отговор. — Наистина ли мислиш, че не съм прекарала значителна част от последното десетилетие в размисъл над това какво ще се случи, ако ме разкрият? Щях да съм кръгъл идиот, ако не го правех.

Той сграбчи раменете ѝ и я задържа абсолютно неподвижно, докато каретата подскочаше по неравните павета.

— Ще бъдеш съсипана, Пенелопе. Съсипана! Разбираш ли какво ти говоря?

— Дори да не разбирах — отвърна тя, — уверявам те, вече щеше да ми е ясно след дългите ти лекции по темата, докато обвиняваше

Елоиз, че е лейди Уисълдаун.

Той се намръщи, очевидно подразнен от напомнянето за собствените му грешки.

— Хората ще спрат да ти говорят — продължи. — Ще ти обърнат гръб, сякаш си мъртва...

— Хората никога не ми говорят — тросна се тя. — През половината време дори не забелязват, че съм там. Как мислиш, че успях да се преструвам толкова дълго? Бях невидима, Колин. Никой не ме виждаше, никой не говореше с мен. Просто стоях и слушах и *никой не забелязваше*.

— Това не е вярно — но очите му се отделиха от нейните, докато го казваше.

— О, вярно е и ти го знаеш. Отричаш го само — каза тя и бутна ръката му, — защото се чувстваш виновен.

— Не е вярно!

— О, моля те — смръщи се тя. — Всичко, което правиш, е от чувство за вина.

— Пен...

— Поне по отношение на мен — поправи се тя. Дишането ѝ бе ускорено, а кожата ѝ започваше да настръхва и за първи път душата ѝ гореше. — Мислиш ли, че не знам, че семейството ти ме съжалява? Мислиш ли, че не съм забелязала, че всеки път, когато ти или братята ти се окажете на едно и също парти с мен, ме каните да танцувам?

— Любезни сме — процеди той, — и те *харесваме*.

— И ме съжалявате. Харесват Фелисити, но не ви виждам да танцувате с нея всеки път, когато пътищата ви се пресекат.

Той внезапно я пусна и скръсти ръце.

— Е, не я харесвам, колкото харесвам теб.

Тя премигна, стресната от това успешно прекъсване. На него можеше да се разчита да направи *комплимент* по средата на някой спор. Нищо не би могло да я обезоръжи по-успешно.

— Освен това — продължи той и надменно вирна брадичка, — не казваш нищо по въпроса.

— Който е?

— Че лейди Уисълдаун ще те съсипе!

— За бога — измърмори тя, — говориш, сякаш тя е отделна личност.

— Е, извини ме, ако все още ми е трудно да приема мисълта, че жената пред мен е вещицата, която пише рубриката.

— Колин!

— Обидена ли си? — подигра ѝ се той.

— Да! Работих много упорито за тази рубрика — тя стисна в юмруците си тънката материя на ментовозелената си сутрешна рокля, без да осъзнава, че я мачка. Трябваше да държи ръцете си заети с нещо или вероятно щеше да експлодира от нервната енергия и гнева, които бушуваха във вените ѝ. Изглежда единственият вариант бе да скръсти ръце, но тя отказваше да даде толкова очевиден израз на раздражението си. А и той вече бе скръстил ръце и поне един от двамата им трябваше да се държи, сякаш е на повече от шест години.

— Не бих си и помислил да омаловажавам това, което си постигнала — снизходително каза той.

— Разбира се, че би го направил — прекъсна го Пенелопе.

— Не, не бих.

— В такъв случай какво си мислиш, че правиш?

— Държа се като възрастен — отвърна ѝ, а гласът му се повиши и се изпълни с нетърпение. — Един от нас трябва да го прави.

— Не смей да ми говориш за зряло поведение! — избухна тя. — Ти, който бягаш при всеки намек за отговорност.

— И какво, по дяволите, означава това? — отсече той.

— Мислех, че е доста очевидно.

Той се отдръпна назад.

— Не мога да повярвам, че ми говориш по този начин.

— Не можеш да повярваш, че го правя — подразни го тя, — или, че имам дързостта да го правя?

Той само се взря в нея, очевидно изненадан от въпроса.

— В мен има повече, отколкото си мислиш, Колин — каза тя. И добави тихо. — Има повече, отколкото и аз мислех.

Той замълча за известно време и след това попита през зъби, сякаш не можеше да се подмине тази тема:

— Какво имаше предвид, когато каза, че бягам от отговорност?

Тя прехапа устни, след това се отпусна и въздъхна успокоително, поне така се надяваше:

— Защо мислиш, че пътуваш толкова?

— Защото ми харесва — отвърна той рязко.

— И защото в Англия ти е изключително скучно.

— И това означава, че се държа детински, защото...?

— Защото не желаяш да пораснеш и да си намериш занимание за възрастни, за да се задържиш на едно място.

— Например?

Тя вдигна ръце в жест, който сякаш казваше — *мислех-че-е-очевидно*.

— Например да се ожениш?

— Това предложение ли е? — подигра й се той, а едното ъгълче на устата му се повдигна в арогантна усмивка.

Тя усети как бузите й пламват, но се насили да продължи:

— Знаеш, че не е и не се опитвай да променяш темата, като нарочно се държиш грубо — изчака го да каже нещо, може би извинение. Мълчанието му бе равнозначно на обида, затова тя изсумтя и каза. — За бога, Колин, ти си на тридесет и три.

— А ти си на двадесет и осем — изтъкна той не особено любезно.

Това бе като удар в стомаха, но тя бе твърде ядосана, за да се прибере обратно в черупката си.

— За разлика от теб — изрече внимателно, — аз не мога да си позволя лукса да предложи на някого. И за разлика от теб — добави, с единственото намерение да предизвика чувството за вина, в което го бе обвинила само преди минути, — аз нямам цяла тълпа ухажори, така че никога не съм имала лукса да кажа „не“.

Устните му се присвиха.

— И мислиш, че като се разкриеш като лейди Уисълдаун, това ще увеличи броя на ухажорите ти?

— Опитваш се да ме обидиш ли? — процеди тя.

— Опитвам се да бъда реалист! Нещо, което ти изглежда съвсем си забравила.

— Никога не съм казвала, че имам намерение да разкрия, че съм лейди Уисълдаун.

Той сграбчи плика с последното издание на рубриката й от тапицираната седалка.

— Тогава какво е това?

Тя го измъкна от ръцете му и извади листа от плика.

— Извини ме — каза, влагайки максимално количество сарказъм във всяка сричка. — Сигурно съм пропуснала изречението, в което обявявам самоличността си.

— Мислиш ли, че тази твоя лебедова песен по някакъв начин ще намали интереса към личността на лейди Уисълдаун? О, извини ме — той безочливо постави ръка на сърцето си, — може би трябваше да кажа „твоята самоличност“. Все пак не бих искал да отричам *постижението* ти.

— А сега просто се държиш грозно — каза тя, а едно тъничко гласче в подсъзнанието ѝ се питаше защо още не се е разплакала. Това бе Колин и тя винаги го бе обичала, а сега той се държеше така, сякаш я мрази. Имаше ли нещо друго в света, което повече да заслужава сълзите ѝ?

А може би това не бе всичко. Може би тази тъга, която се надигаше в нея, бе всъщност смъртта на една мечта. Тя си бе изградила един съвършен образ за него, а с всяка дума, която той хвърляше в лицето ѝ, ставаше все по-очевидно, че мечтата ѝ просто е била грешка.

— Не, искам да кажа нещо — заяви Колин и отново изтръгна хартията от ръцете ѝ. — Погледни това. Със същия успех можеше да напишеш и покана за по-нататъшно разследване. Ти се подиграваш на висшето общество и ги предизвикваш да те разкрият.

— Не правя това!

— Може би не това е намерението ти, но крайният резултат определено е такъв.

Той вероятно имаше известно право, но на нея ѝ бе омразна мисълта да го признае.

— Трябва да поема този риск — отвърна, скръсти ръце и целенасочено извърна поглед. — Прекарах единадесет години, без да ме хванат. Не виждам защо сега трябва да се тревожа безпричинно.

Той издиша остро и нетърпеливо.

— Разбираш ли нещо от пари? Имаш ли някаква представа колко души биха искали да получат хилядата лири на лейди Данбъри?

— Разбирам от пари повече от теб — отвърна тя и настръхна от обида. — А и наградата на лейди Данбъри не прави тайната ми по-уязвима.

— Но прави всички останали по-решителни, а теб самата по-уязвима. Да не споменаваме — добави, извивайки иронично устни, — както изтъкна по-малката ми сестра, че става въпрос и за слава.

— Хаясинт? — попита тя.

Той мрачно кимна и постави листа на седалката до себе си.

— А щом Хаясинт смята славата, че си разкрил лейди Уисълдаун, достойна за завиждане, то можеш да си сигурна, че тя не е единствена. Това като нищо може да е причината Кресида да играе този глупав театър.

— Кресида го прави заради парите — изръмжа Пенелопе. — Сигурна съм.

— Добре. Няма значение каква е причината. Единственото, което има значение, е, че го прави и щом смяташ така идиотски да се отървеш от нея — той блъсна листа и Пенелопе потрепери, когато чу как го смачка енергично, — някой друг ще заеме мястото ѝ.

— Това вече го знам — каза тя най-вече, защото не можеше да понесе той да има последната дума.

— Тогава, в името на Бога, жено — избухна той, — остави Кресида да изпълни плана си. Тя е отговорът на молитвите ти.

Пенелопе рязко се обърна към него.

— Не знаеш какви са молитвите ми.

Нещо в тона ѝ удари Колин право в гърдите. Тя не бе променила мнението му, дори не се бе доближила до това, но той изглежда не можеше да намери точните думи, за да ѝ отговори. Погледна я, след това отпрати поглед през прозореца и разсеяно заразглежда купола на катедралата Сейнт Пол.

— Наистина сме поели по дългия път към дома — измърмори.

Тя не отвърна. Не я винеше. Това бе глупава безсмислица, просто думи, които да запълнят тишината.

— Ако оставиш Кресида... — започна той.

— Спри — тя не му обърна внимание. — Моля те, не казвай нищо повече. Не мога да я оставя да го направи.

— Мислила ли си наистина какво ще спечелиш?

Тя остро го изгледа.

— Смяташ ли, че съм била в състояние да мисля за нещо друго през последните няколко дни?

Той опита друг подход.

— Наистина ли има значение хората да знаят, че ти си лейди Уисълдаун? Няма съмнение, че си много умна и че си измамила всички ни. Това не е ли достатъчно?

— Не ме слушаш! — устата ѝ остана отворена — странен, невероятен овал — сякаш самата тя не можеше да повярва, че той не разбира какво му говори. — Няма нужда хората да научават, че съм аз. Просто искам да са сигурни, че не е *тя*.

— Но очевидно нямаш нищо против хората да мислят, че някой друг е лейди Уисълдаун — настоя той. — Все пак обвиняваш лейди Данбъри от седмици.

— Трябваше да обвиня някой — обясни тя. — Лейди Данбъри директно ме попита кой мисля, че е, а определено не можех да посоча себе си. А и нямаше да е толкова зле хората да мислят, че е лейди Данбъри. Нея поне я харесвам.

— Пенелопе...

— Ти как би се чувствал, ако публикуват дневниците ти с Найджъл Бербрук като автор? — попита тя.

— Найджъл Бербрук едва успява да свърже две изречения — каза той с подигравателно изсумтяване. — Едва ли някой би повярвал, че той може да е написал дневниците ми? — и като добавка кимна леко в знак на извинение, защото все пак Бербрук бе женен за сестра ѝ.

— Опитай се да си го представиш — процеди тя. — Или го замени с някой, когото считаеш за подобен на Кресида.

— Пенелопе — въздъхна той, — аз не съм теб. Не можеш да сравняваш двете неща. А и ако публикувам дневниците си, те едва ли биха ме съсипали в очите на обществото.

Тя се отпусна на мястото си и силно въздъхна, защото знаеше, че той има право.

— Добре — обяви той, — значи е решено. Ще скъсаме това... — протегна се към листа.

— Не! — извика тя и на практика скочи от седалката. — Недей!

— Но ти току-що каза...

— Нищо не съм казала! — изпищя тя. — Само въздъгнах.

— О, за бога, Пенелопе — сприхаво каза той. — Ти очевидно се съгласи с...

Тя ахна при това безочие.

— Кога ти дадох разрешение да тълкуваш въздишките ми?

Колин погледна уличаващия лист, който все още бе в ръцете му и се зачуди какво, по дяволите, трябва да стори в момента.

— А и — продължи тя, а очите ѝ блестяха с гняв и огън, които я правеха почти красива, — помня всяка дума. Може да унищожиш листа, но не можеш да унищожиш мен.

— Бих искал — измърмори той.

— Какво каза?

— Уисълдаун — изръмжа той. — Бих искал да унищожа Уисълдаун. Теб, с радост ще оставя, както си си.

— Но аз съм Уисълдаун.

— Бог да ни е на помощ.

В този момент нещо в нея просто се пречупи. Целият гняв и объркване, огромното напрежение, което бе таила през годините, се отприщиха срещу Колин, който, измежду всички във висшето общество, вероятно най-малко го заслужаваше.

— Защо си ми толкова ядосан? — избухна. — Какво толкова отблъскващо съм направила? Била съм по-умна от теб? Пазила съм тайна? Добре съм се посмяла на гърба на висшето общество?

— Пенелопе, ти...

— Не — твърдо каза тя. — Замълчи! Мой ред е да говоря.

Устата му зяпна, докато се взираше в нея, а шок и неверие се надигаха в очите му.

— Гордея се с това, което съм направила — успя да изрече тя с глас, треперещ от силата на чувствата. — Не ме интересува какво казваш. Не ме интересува какво казват останалите. Това никой не може да ми отнеме.

— Не се опитвам...

— Не изпитвам нужда хората да знаят истината — каза, прекъсвайки ненавременния му протест. — Но проклета да съм, ако позволя на Кресида Туомбли — човекът, който... който... — вече цялото ѝ тяло трепереше, докато я засипваха спомен след спомен, всеки от тях все по-лош от предишния.

Кресида, която бе известна с грацията и стойката си, се препъва и разлива пунш върху роклята на Пенелопе през онази първа година — единствената рокля, която майка ѝ ѝ бе позволила да купи не в жълто или оранжево.

Кресида мило умолява млади господа да поканят Пенелопе на танц, а думите ѝ звучат толкова високо и пламенно, че единственото, което Пенелопе би могла да почувства, е унижение.

Кресида разказва пред цяла тълпа колко е разтревожена за външния вид на Пенелопе. „Просто не е здравословно, човек да тежи повече от шестдесет килограма на нашата възраст“, гукаше тя.

Пенелопе така и не разбра дали Кресида успяваше да прикрие самодоволството си след тези стрели. Тя напускаше залата, заслепена от сълзи.

Кресида винаги знаеше къде да насочи меча си и как да завърти острието. Нямаше значение, че Елоиз продължи да я защитава или че лейди Бриджъртън винаги се опитваше да подсили увереността ѝ. Пенелопе бе заспивала със сълзи на очи повече ноци, отколкото можеше да си спомни и то винаги, заради някоя добре насочена стрела на Кресида Каупър Туомбли.

Толкова пъти в миналото бе оставяла на Кресида да ѝ се размине, само защото не бе имала куража да се защити. Но не можеше да ѝ позволи да получи *това*. Не и тайния ѝ живот, не и едничкото малко ъгълче на душата ѝ, което бе гордо и силно и абсолютно безстрашно.

Пенелопе може и да не знаеше как да се защити, но, мили боже, лейди Уисълдаун бе наясно.

— Пенелопе? — внимателно произнесе Колин.

Тя го погледна безизразно и ѝ отне няколко секунди да си припомни, че сега е 1824, а не 1814 и тя е в карета с Колин Бриджъртън, а не се крие в някой ъгъл на балната зала в опит да избегне Кресида Каупър.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна. Или поне се опита.

Той отвори уста, за да каже нещо, след това спря, но устните му останаха разтворени за няколко секунди. Накрая постави ръка върху нейните и изрече:

— Ще говорим за това по-късно.

Този път тя успя да кимне едва. И наистина, искаше единствено целият ужасен следобед да свърши, но имаше нещо, което трябваше да изясни.

— Кресида не беше съсипана — каза тихо.

Той се обърна към нея и леко объркване премрежи очите му.

— Моля?

Тя леко повиши глас.

— Кресида заяви, че е лейди Уисълдаун и не беше съсипана.

— Защото никой не ѝ повярва — отвърна Колин. — А и —
добави, без да мисли, — тя е... различна.

Пенелопе бавно се обърна към него. Много бавно, с безизразни
очи.

— По какъв начин различна?

Нещо близо до паника започна да се надига в гърдите на Колин.
Осъзна, че не казва верните думи още в момента, в който ги
произнасяше. Как едно кратко изречение, една мъничка дума можеше
да е толкова погрешна?

Тя е различна.

И двамата знаеха какво имаше предвид. Кресида бе популярна,
Кресида бе красива, Кресида можеше да се справи с това със
самоувереност.

Пенелопе от друга страна...

Тя беше Пенелопе. Пенелопе Федърингтън. Нямаше нито
властта, нито връзките, които да я спасят от разруха. Семейство
Бриджъртън можеха да застанат до нея и да ѝ предложат подкрепа, но
дори те нямаше да успеят да предотвратят падението. Всеки друг
скандал би могъл да бъде потушен, но лейди Уисълдаун в един или
друг момент бе обидила почти всички значими личности на
Британските острови. Щом хората преодолееха изненадата си, щяха да
започнат грозните забележки.

Пенелопе нямаше да бъде поздравена за разума, остроумието или
дързостта си.

Щяха да я наричат подла и дребнава, и ревнива.

Колин добре познаваше висшето общество. Знаеше как действат
благородниците. Аристокрацията бе способна на индивидуални прояви
на величие, но като група падаха до нивото на най-ниските сред тях.

Което си беше много ниско.

— Разбирам — изрече Пенелопе в тишината.

— Не — бързо каза той, — не разбираш...

— Не, Колин — гласът ѝ прозвуча почти болезнено мъдро. —
Разбирам. Предполагам, че просто се надявах, че ти си различен.

Погледът му срещна нейния и някак си ръцете му се озоваха върху раменете ѝ и я стискаха с такава настойчивост, че тя просто не можеше да се извърне. Той не каза нищо, просто остави очите му да задават въпросите.

— Мислех, че вярваш в мен — каза тя, — че виждаш отвъд черупката на грозното патенце.

Лицето ѝ му бе толкова познато, бе го виждал хиляди пъти преди и все пак през последните няколко седмици не можеше да каже, че наистина го познава. Щеше ли да си спомни, че тя има малък белег по рождение близо до лявото ухо? Беше ли забелязвал някога мекото сияние на кожата ѝ? Или че в кафявите ѝ очи имаше златни точки около зениците?

Как бе могъл да танцува толкова пъти с нея, без да забележи, че устните ѝ са пълни и създадени за целувка?

Тя облизваше устни, когато бе нервна. Беше я видял да го прави онзи ден. Със сигурност го бе правила и преди, през дузината години на познанството им, и все пак едва сега само гледката на езика ѝ караше тялото му да се стяга от желание.

— Не си грозна — каза ѝ с тих и напрегнат глас.

Очите ѝ се разшириха.

А той прошепна.

— Красива си.

— Не — изрече тя едва доловимо. — Не казвай неща, които не мислиш.

Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Красива си — повтори. — Не зная как... не зная кога... — докосна устните ѝ и усети дъха ѝ по пръстите си. — Но си красива — прошепна.

Наведе се и я целуна, бавно, с благоговение, вече не бе толкова изненадан, че това се случва, че толкова отчаяно я желае. Шокът си бе отишъл и бе заменен от простата, примитивна нужда да я има, да я бележи като своя.

Своя?

Отдръпна се и се вгледа в нея за момент, очите му потърсиха лицето ѝ.

Защо не?

— Какво има? — прошепна тя.

— *Красива* си — каза той и разтърси объркано глава. — Не зная защо никой друг не го вижда.

Някакво топло и приятно чувство започна да се разпростира в гърдите на Пенелопе. Не можеше да го обясни — сякаш нещо сгръвяше кръвта ѝ. Започна в сърцето и бавно обхвана ръцете, корема, докато стигна до върховете на пръстите на краката.

Това я караше да се чувства замаяна. И много доволна.

Караше я да се чувства завършена.

Тя не беше красива. Знаеше го, знаеше, че никога не би могла да бъде повече от умерено привлекателна и то само в най-добрите си дни. Но той мислеше, че е красива и когато я погледнеше...

Тогаваше се чувстваше красива. Никога преди не се бе чувствала по този начин.

Той отново я целуна, но този път устните му бяха по-гладни, вкусваха я, галеха, събуждаха тялото ѝ, извисяваха душата ѝ. Започна да усеща гъделичкане в стомаха, а по кожата ѝ се разстиляше топлина и копнеж там, където ръцете му я докосваха през зеления плат на роклята.

И дори за секунда не помисли: „Това е грешно“. Тази целувка бе всичко, от което бе възпитавана да се страхува и избягва, но знаеше — тялото, разума и душата ѝ знаеха — че нищо в живота ѝ не е било толкова правилно. Беше родена за този мъж и бе прекарала толкова много години, опитвайки се да приеме факта, че той е роден за някоя друга.

Опровергаването на тази увереност бе възможно най-изтънченото удоволствие.

Желаеше го, желаеше *това* — начина, по който я караше да се чувства.

Искаше да бъде красива, та дори и в очите на само един мъж.

Единствено те имаха значение, помисли си замечтано, когато той я положи на плюшената възглавничка върху седалката.

Обичаше го. Винаги го бе обичала. Дори сега, когато той ѝ бе толкова ядосан, че едва го познаваше и даже не бе сигурна, че го харесва, дори сега го обичаше.

И искаше да бъде негова.

Първия път, когато я бе целунал, тя бе приела действията му, като само им се наслаждаваше, но този път бе решена да участва активно.

Все още не можеше съвсем да повярва, че е тук, с него и определено не бе готова да си позволи да мечтае, че той може редовно да я целува.

Това можеше и да не се повтори. И никога да не усети как тялото му я притиска или как езикът му скандално гъделичка нейния.

Имаше една възможност. Една възможност да създаде спомен, който щеше да е с нея през целия ѝ живот. Една възможност да достигне блаженството.

Утрешният ден щеше да е ужасен, мисълта, че той ще намери друга жена, с която да се смее, да се шегува и дори да се ожени за нея, но днес...

Днес беше неин.

И Бог ѝ бе свидетел, че щеше да го накара да запомни тази целувка.

Протегна се и докосна косата му. В началото колебливо... това, че бе решена да бъде активен партньор, изпълнен с желание, не означаваше, че има представа какво да прави. Устните ѝ се отпуснаха и целият ѝ разум и интелигентност я напуснаха. Въпреки това не можа да не забележи, че косата му е абсолютно същата като тази на Елоиз на допир, а тя я бе разресвала безброй пъти през всичките години на приятелството им. И Бог да ѝ е на помощ...

Тя се изкикоти.

Това привлече вниманието му, той вдигна поглед и развеселена усмивка се появи на устните му.

— Извини ме? — каза Пенелопе и поклати глава в опит да се пребори с усмивката, макар да знаеше, че е изгубила битката.

— О, не, трябва — настоя той. — Не бих могъл да продължа, без да знам причината за този смях.

Бузите ѝ пламнаха, което ѝ се стори абсурдно ненавременно. Тя седеше в карета и се държеше абсолютно неприлично, а едва сега прояви благоприличието да се изчерви?

— Кажи ми — измърмори той и гризна ухото ѝ.

Тя поклати глава.

Устните му откриха точното местенце на врата, където пулсът ѝ туптеше.

— Кажи ми.

Единственото, което тя направи — единственото, което бе в състояние да направи — бе да простене и да извие врат, за да го

улесни.

Дори не бе осъзнала, че роклята ѝ е отчасти разкопчана и вече се плъзгаше надолу, за да открие ключицата ѝ. Просто наблюдаваше замаяна и очарована как устните му я проследяват, докато лицето му не се озова опасно близо до гърдите ѝ.

— Ще ми кажеш ли? — прошепна и плъзна зъби по кожата ѝ.

— Да ти кажа какво? — задавено изрече тя.

Устните му се държаха порочно, плъзнаха се по-надолу и още по-надолу.

— Защо се смееше?

В продължение на няколко секунди Пенелопе не можеше дори да си спомни за какво говорят.

Ръката му обхвана гърдата ѝ през роклята.

— Ще те измъчвам, докато ми кажеш — заплаши я той.

Отговорът ѝ бе извиване на гърба, за да може гърдата ѝ още по-добре да прилегне в дланта му.

Това мъчение ѝ харесваше.

— Разбирам — измърмори той. В същото време дръпна корсажа ѝ надолу и подразни с длан зърното ѝ. — Тогава може би ще — ръката му спря, след това се повдигна, — спра.

— Не — простена тя.

— Тогава ми кажи.

Тя се втрени в гърдите си, замаяна от гледката — гола и открита за погледа му.

— Кажи ми — прошепна той и леко духна, за да я погали с дъха си.

Нещо в Пенелопе се стегна, дълбоко в нея, на места, които никога не биваха обсъждани.

— Колин, моля те.

Той се усмихна бавно и мързеливо, доволен и все още гладен за нея.

— За какво ме молиш? — попита.

— Докосни ме — прошепна тя.

Показалецът му се плъзна по рамото ѝ.

— Тук?

Тя бясно поклати глава.

Той проследи извивката на врата ѝ.

— Приближавам ли се? — измърмори той.

Тя кимна, без да отделя очи от гърдата си.

Той отново докосна зърното ѝ, пръстите му започнаха да описват бавни, мъчителни спирали около него, след това върху него, а тя го наблюдаваше през цялото време, докато тялото ѝ се стягаше все повече и повече.

А тя чуваше единствено дъха си — тежък и горещ.

В този момент...

— Колин! — името му задавено излезе от устните ѝ. Той със сигурност не можеше...

Устните му се ключиха около него и преди тя успее да усети нещо повече от топлината му, вече се бе надигнала изненадано от пейката и безсрамно притискаше бедра към него. Той я притисна обратно надолу и я задържа неподвижна, докато ѝ доставяше удоволствие.

— О, Колин, Колин — ахна тя и вдигна ръце към гърба му, като отчаяно притискаше мускулите му, и искаше единствено да го прегръща и никога да не го пуска.

Той издърпа ризата си от колана на панталоните и тя последва примера му, като плъзна ръце под плата и ги прокара по горещата кожа на гърба му. Никога преди не бе докосвала мъж по този начин, не бе докосвала *никого* така, освен може би себе си, а дори и тогава не можеше да достигне собствения си гръб все пак.

Той простена при допира ѝ и се напрегна, когато пръстите ѝ се плъзнаха по кожата му. Сърцето ѝ подскочи. Харесваше му, харесваше му начина, по който го докосваше. Тя нямаше никаква представа какво да прави със себе си, но на него също му харесваше.

— Съвършена си — прошепна той и устните му прогориха пътечка обратно към долната страна на брадичката ѝ. Устата му отново завладя нейната още по-страстно от преди, а ръцете му се спуснаха, за да обхванат дупето ѝ, галеха и я притискаха нагоре към възбудената му плат.

— Мили боже, желая те — задавено промълви той и притисна надолу бедра. — Искам да те разсъблека гола, да потъна в теб и никога да не те пусна.

Пенелопе простена от страст, без да може да повярва какво силно удоволствие могат да ѝ доставят няколко обикновени думи. Той я

караше да се чувства порочна, непослушна и толкова желана.

Тя не искаше това никога да свършва.

— О, Пенелопе — той стенеше, а устните и ръцете му започваха да се движат все по-бързо и нетърпеливо. — О, Пенелопе. О, Пенелопе, о... — вдигна глава. Много рязко.

— О, боже.

— Какво има? — попита тя и опита да вдигне глава от възглавничката.

— Спряхме.

Отне ѝ секунда да осъзнае важността на тези думи. Щом бяха спрели, това означаваше, че най-вероятно бяха достигнали целта си, а тя бе... пред дома си.

— О, боже! — тя започна бясно да дърпа корсажа на роклята си. — Не може ли да помолим кочияша да продължи?

Вече се бе показала като абсолютно безнравствена. Добавянето на „безсрамна“ към списъка с определения не изглеждаше чак такъв проблем.

Той сърчно оправи корсажа ѝ вместо нея.

— Каква е вероятността майка ти да не е забелязала, че каретата ми е спряла пред дома ви?

— Всъщност доста голяма — каза тя, — но Брайърли определено е забелязал.

— Икономът ви ще разпознае каретата ми? — невярващо попита той.

Тя кимна.

— Ти идва онзи ден. А той винаги помни подобни неща.

Устните му се извиха с мрачна решителност.

— Много добре тогава — каза. — Оправи си външния вид.

— Мога да притичам до стаята си — каза Пенелопе. — Никой няма да ме види.

— Съмнявам се — злокобно изрече той, запаса ризата и оправи косата си.

— Не, уверявам те...

— И аз те уверявам — каза той, като я прекъсна. — Ще те видят — той облиза пръсти и ги прокара през косата си. — Представителен ли изглеждам?

— Да — излъга тя. Всъщност изглеждаше силно зачервен, с подути устни и коса, която изобщо не приличаше на никоя модна прическа.

— Добре — той скочи от каретата и ѝ протегна ръка.

— И ти ли идваш? — попита тя.

Той я изгледа, сякаш внезапно се е побъркала.

— Разбира се.

Тя се закова на място, твърде объркана от действията му, за да нареди на краката си да помръднат. Определено нямаше причина той да я придружава вътре. Приличието не го изискваше, а...

— За бога, Пенелопе — каза той като грабна ръката ѝ и я дръпна долу. — Ще се омъжиш ли за мен или не?

ГЛАВА 14

Тя се строполи на паважа.

Пенелопе бе, поне по нейно мнение, доста по-грациозна, отколкото смятаха повечето хора. Танцуваше добре, пръстите ѝ бяха идеално извити, когато свиреше на пиано и обикновено съумяваше да се движи из препълнена зала, без да се блъска в прекалено много хора или мебели.

Въпреки това, когато Колин направи доста равнодушното си предложение, кракът ѝ — който вече бе наполовина извън каретата — се размаха във въздуха, лявото ѝ бедро се удари на бордюра, а главата ѝ се строполи в краката на Колин.

— Мили боже — възкликна той и се наведе. — Добре ли си?

— Направо прекрасно — успя да изрече тя и се огледа за дупката в земята, която сигурно се бе разтворила, за да пропълзи в нея и да умре.

— Сигурна ли си?

— Всичко е наред, наистина — отвърна тя и докосна бузата си, върху която със сигурност имаше идеален отпечатък от горната част на ботуша на Колин. — Просто съм малко изненадана, това е всичко.

— Защо?

— Защо? — повтори тя.

— Да, защо?

Тя премигна. Веднъж, два пъти, а после отново.

— Ами, сигурно има нещо общо с факта, че спомена брак.

Той безцеремонно я вдигна на крака, като почти измъкна рамото ѝ.

— Е, а какво мислеше, че ще кажа?

Тя невярващо се втренчи в него. Да не беше полудял?

— Не и това — отвърна накрая.

— Не съм абсолютен мръсник — измърмори той.

Тя изтупа прахта и камъчетата от ръкава си.

— Не съм казвала, че си, аз просто...

— Мога да те уверя — продължи той, като вече изглеждаше смъртно обиден, — че обикновено не се държа по този начин с жена с твоето потекло, без да ѝ направя предложение за брак.

Пенелопе зяпна и се почувства като бухал.

— Нямах ли отговор? — попита той.

— Все още се опитвам да разбера какво каза — призна тя.

Той сложи ръце на кръста си и се втренчи в нея недоволено.

— Трябва да признаеш — каза тя и сведе брадичка, като накрая го погледна колебливо през мигли, — че прозвуча сякаш, въъ — как го каза — си правил предложения за брак и преди.

Той ѝ се смръщи.

— Разбира се, че не съм. А сега хвани ръката ми, преди да е заваляло.

Тя вдигна поглед към ясното синьо небе.

— При скоростта, с която се движиш — нетърпеливо изрече той, — ще стоим тук с дни.

— Аз... ами... — тя се прокашля. — Определено може да простиш липсата ми на хладнокръвие пред лицето на такава огромна изненада.

— Сега кой говори глупости? — измърмори той.

— Моля?

Ръката му се стегна около лакътя ѝ.

— Нека просто да тръгваме.

— Колин! — почти изпищя тя и се запрепъва по стълбите. — Сигурен ли си...

— Няма по-подходящ момент от сегашния — изрече той почти весело. Изглеждаше доста доволен от себе си, което я озадачи, тъй като бе готова да заложи цялото си състояние — а като лейди Уисълдаун бе натрупала толкова — че не е имал намерение да ѝ предложи брак до момента, в който каретата спря пред дома ѝ.

Може би дори до самия момент, в който думите излязоха от устата му.

Той се обърна към нея.

— Трябва ли да почукам?

— Не, аз...

Той въпреки това го стори или по-скоро похлопа, ако човек трябва да е абсолютно точен.

— Брайърли — изрече Пенелопе с пресилена усмивка, когато икономът им отвори вратата.

— Мис Пенелопе — измърмори той и изненадано вдигна вежди. Кимна на Колин. — Мистър Бриджъртън.

— Мисис Федърингтън у дома ли е? — рязко попита Колин.

— Да, но...

— Чудесно — прекъсна го той и дръпна Пенелопе със себе си. — Къде е?

— В салона, но трябва да ви кажа...

Само че Колин вече бе прекосил коридора до средата, а Пенелопе бе на крачка зад него. Не че имаше избор по въпроса, като се има предвид колко здраво я стискаше.

— Мистър Бриджъртън — извика икономът с лека паника в гласа.

Пенелопе се обърна, макар краката ѝ да продължаваха да следват Колин. Брайърли никога не изпадаше в паника. Ако смяташе, че тя и Колин не трябва да влизат в салона, сигурно имаше много добра причина.

Може би дори...

О, не.

Пенелопе заби пети в пода и се плъзна напред, тъй като Колин продължи да я влачи.

— Колин — каза и се задави на първата сричка. — Колин!

— Наистина мисля... ааа! — петите ѝ срещнаха ръба на килима и тя полетя напред.

Той прилежно я хвана и я изправи на крака.

— Какво има?

Тя нервно хвърли поглед към вратата на салона. Беше леко отворена, но може би вътре бе достатъчно шумно и майка ѝ не ги бе чула, че приближават.

— Пенелопе... — нетърпеливо я прикани Колин.

— Тъъ... — все още имаше време да избягат, нали? Тя обезумяло започна да се оглежда, не че бе вероятно да намери разрешение на проблемите си някъде в коридора.

— Пенелопе — повтори Колин и започна да потропва с крак, — какво има, по дяволите?

Тя отново погледна Брайърли, който само сви рамене.

— Това може и да не е най-подходящият момент да говориш с майка ми.

Той вдигна вежди и силно заприлича на иконома преди секунди.

— Нямах намерение да ми откажеш, нали?

— Не, разбира се, че не — бързо изрече тя, макар да не беше приела напълно факта, че той изобщо има намерение да поиска ръката ѝ.

— Тогава моментът е прекрасен — заяви той, а тонът му пресече всякакъв по-нататъшен протест.

— Но...

— Какво?

Вторник, нещастно си помисли тя. И едва бе минал обяд, което означаваше...

— Да вървим — каза Колин като закричи напред и отвори вратата преди тя да успее да го спре.

Първата мисъл на Колин, когато влезе в стаята, бе, че денят, макар и да не протича по начина, който бе очаквал при събуждането си, се бе оказал прекрасно изживяване. Бракът с Пенелопе определено бе разумна идея, а и изненадващо привлекателна, освен това, ако можеше да се съди по последните им изживявания в каретата.

Втората му мисъл бе, че е влязъл в най-лошия си кошмар.

Защото майката на Пенелопе не бе сама в салона. Всеки член на семейство Федърингтън, настоящ или предишен, бе там заедно със съответния брачен партньор. Имаше дори и една котка.

Това бе най-плашещата група хора, която Колин някога бе виждал. Семейството на Пенелопе бе... е... с изключение на Фелисити — за която винаги бе таял някакво съмнение, все пак как е възможно човек да има доверие на някой, който е толкова добър приятел на Хаясинт — семейството ѝ бе... ами...

Не можеше да се сети за подходяща дума. Определено не и благоприятна, макар да му се искаше да избегне директната обида. Изобщо имаше ли дума, която да съчетава значението на леко замаян, прекалено разговорчив, много любопитен, болезнено скучен и — имайки предвид скорошното присъединяване на Робърт Хъксли към клана — невероятно шумен.

Затова Колин само се усмихна. С прекрасната си широка, приятелска, леко дяволита усмивка. Тя почти винаги вършеше работа и

днешният ден не бе изключение. Всички Федърингтън му се усмигнаха в отговор и, слава богу, не казаха нищо.

Поне не веднага.

— Колин — изрече мисис Федърингтън с очевидна изненада. — Колко любезно от твоя страна да доведеш Пенелопе у дома за семейната ни сбирка.

— Семейната ви сбирка? — повтори той. Вдигна поглед към Пенелопе, която бе застанала до него с болезнено изражение.

— Всеки вторник — слабо се усмигна тя. — Не го ли споменах?

— Не — отвърна той, макар да бе очевидно, че въпросът е зададен заради публиката им. — Не, не го спомена.

— Бриджъртън! — провикна се Робърт Хъксли, който бе женен за най-голямата сестра на Пенелопе — Прудънс.

— Хъксли — отвърна Колин и дискретно отстъпи назад. Най-добре бе да предпази тъпанчетата на ушите си, в случай, че зетят на Пенелопе реши да напусне мястото си до прозореца.

За щастие Хъксли остана неподвижен, но другият зет на Пенелопе, добродушният, но празноглав Найджъл Бербрук пресече стаята и поздрави Колин със сърдечно потупване по гърба.

— Не ви очаквах — изрече радостно Бербрук.

— Не — измърмори Колин. — Не си го и помислих.

— Все пак сме само семейството — каза Бербрук, — а вие не сте от семейството. Поне не от моето семейство.

— Поне не още — измърмори Колин и крадешком погледна Пенелопе.

Тя се изчерви.

Той обърна поглед към мисис Федърингтън, която изглеждаше така, сякаш ще припадне от вълнение. Колин простена, въпреки усмивката си. Не бе планирал тя да чуе коментара му за вероятното присъединяване към семейството. По някаква причина бе искал да запази елемента на изненада, когато поиска ръката на Пенелопе. Ако Порша Федърингтън знаеше предварително за намеренията му, щеше така да извърти нещата — поне в собствения си ум — че някак тя щеше да направлява нещата.

А по някаква причина на Колин това му се струваше изключително неприятно.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза той на мисис Федърингтън.

— Не, разбира се, че не — бързо изрече тя. — Радваме се, че сте тук, на семейната ни сбирка — но изглеждаше малко странно, не точно нерешителна, а по-скоро несигурна каква трябва да е следващата ѝ стъпка. Беше прехапала долната си устна и крадешком поглеждаше Фелисити, измежду всички.

Колин се обърна към Фелисити. Тя гледаше към Пенелопе с лека, потайна усмивка. Пенелопе се взираше ядно в майка си, а устните ѝ бяха извити от раздражение.

Погледът на Колин се местеше от Федърингтън към Федърингтън, към Федърингтън. Нещо определено бушуваше под повърхността тук и ако не се опитваше да реши, първо, как да избегне капана на разговор с роднините на Пенелопе, докато второ, някак успее в същото време да направи предложение за брак... е, щеше да е доста любопитен каква е причината за всички тези потайни, коварни погледи, които се разменяха между жените в семейството.

Мисис Федърингтън погледна за последен път Фелисити, направи лек жест, който Колин можеше да се закълне, че означава: „Изправи се“ и след това прикова вниманието си към Колин.

— Защо не седнете? — попита и широко се усмихна, като потупа мястото на канапето до себе си.

— Разбира се — измърмори той, защото вече просто нямаше друг изход. Все пак трябваше да поиска ръката на Пенелопе, и макар да нямаше особено желание да го прави пред всички членове на семейство Федърингтън — и двамата глупави съпрузи — беше принуден да остане, поне докато не се появеше подходяща възможност за бягство.

Той се обърна и предложи ръката си на жената, която възнамеряваше да направи своя съпруга.

— Пенелопе?

— Тъ, да, разбира се — заекна тя и постави длан на извивката на лакътя му.

— О, да — каза мисис Федърингтън сякаш напълно бе забравила за присъствието на дъщеря си. — Ужасно съжалявам, Пенелопе. Не те видях. Би ли отишла да помолиш готвачката да приготви повече храна? Определено ще имаме нужда, щом мистър Бриджъртън е тук.

— Разбира се — каза Пенелопе и ъгълчетата на устните ѝ потрепнаха.

— Не може ли да позвъни? — високо попита Колин.

— Моля? — разсеяно каза мисис Федърингтън. — Е, предполагам, че би могла, но ще отнеме повече време, а и Пенелопе няма нищо против, нали?

Тя леко поклати глава.

— Аз имам нещо против — каза Колин.

Мисис Федърингтън тихо ахна от изненада и отвърна:

— Много добре. Пенелопе, аа, защо не седнеш там? — и посочи един стол, който не бе разположен по начин, който да предполага участие в разговора.

Фелисити, която бе седнала точно срещу майка си, скочи на крака.

— Пенелопе, моля те, седни на моето място.

— Не — твърдо каза мисис Федърингтън. — Ти не се чувстваше добре, Фелисити. Трябва да седиш.

Според Колин тя бе олицетворение на идеално здраве, но отново седна.

— Пенелопе — високо извика Прудънс откъм прозореца. — Трябва да говоря с теб.

Пенелопе безпомощно започна да мести поглед между Колин, Прудънс и майка си.

Колин я дръпна по-близо.

— И аз трябва да говоря с нея — изрече любезно.

— Да, добре, предполагам, че има място и за двама ви — каза мисис Федърингтън и посочи канапето.

Колин се колебаеше между добрите обноски, които му бяха внушавани от деня на раждането му и непреодолимия копнеж да удуши жената, която някой ден щеше да му стане тъща. Нямаше представа защо тя се отнася с Пенелопе като с някакво по-малко любимо доведено дете, но това наистина трябваше да престане.

— Какво ви води насам? — провикна се Робърт Хъксли.

Колин докосна ушите си — не можа да се въздържи — и каза:

— Бях...

— О, мили боже — затюхка се мисис Федърингтън, — нямаме намерение да разпитваме госта ни, нали?

Колин не смяташе, че въпросът на Хъксли е разпит, но не искаше да обижда мисис Федърингтън затова само кимна и каза нещо абсолютно безсмислено като:

— Да, ами, разбира се.

— Разбира се какво? — попита Филипа.

Филипа бе омъжена за Найджъл Бербрук и Колин винаги бе смятал, че двамата много си подхождат.

— Извинете? — попита той.

— Казахте „разбира се“ — изрече Филипа. — Какво се разбира?

— Не зная — отвърна Колин.

— О, добре, тогава защо...

— Филипа — високо каза мисис Федърингтън, — може би трябва да донесеш храната, след като Пенелопе забрави да позвъни.

— О, съжалявам — бързо изрече Пенелопе и понечи да се изправи.

— Не се безпокой — каза Колин с любезна усмивка, хвана я за ръката и я дръпна обратно долу. — Майка ти каза, че Прудънс може да отиде.

— Филипа — каза Пенелопе.

— Какво за Филипа?

— Тя каза, че Филипа може да отиде, не Прудънс.

Той се зачуди какво се е случило с мозъка ѝ, тъй като някъде между каретата и канапетото той очевидно бе изчезнал.

— Има ли значение? — попита.

— Не, наистина, но...

— Фелисити — прекъсна ги мисис Федърингтън, — защо не разкажеш на мистър Бриджъртън за акварелите си?

Дори животът му да зависеше от това, Колин не можеше да си представи по-безинтересна тема — освен, може би, акварелите на Филипа — но въпреки това се обърна към най-младата Федърингтън с приятелска усмивка и попита:

— И как са акварелите ти?

Фелисити, Бог да я поживи, също му се усмихна приятелски и каза само:

— Предполагам, че са добре, благодаря.

Мисис Федърингтън изглеждаше така, сякаш е погълнала жива змиорка, когато възкликна:

— Фелисити!

— Да? — отвърна дъщеря ѝ сладко.

— Не му каза, че спечели награда — тя се обърна към Колин. — Акварелите на Фелисити са уникални — отново се обърна към нея. — Разкажи на мистър Бриджъртън за наградата си.

— О, не мога да си представя, че това го интересува.

— Разбира се, че го интересува — процеди мисис Федърингтън.

Обикновено Колин би се намесил с едно: „Разбира се“, тъй като все пак беше невероятно любезен човек, но ако го стореше сега, щеше да потвърди думите на мисис Федърингтън, а и вероятно щеше да развали забавлението на Фелисити.

А Фелисити изглежда много се забавляваше.

— Филипа — каза тя, — нямаше ли да ходиш за храна?

— О, да — отвърна Филипа. — Съвсем забравих. Често ми се случва. Ела, Найджъл. Можеш да ми правиш компания.

— Чудесно! — засия Найджъл, след което двамата напуснаха стаята, кикотейки се.

Колин затвърди убеждението си, че сватосването между Бербрук и Федърингтън е било наистина подходящо.

— Мисля да изляза в градината — внезапно обяви Прудънс и хвана съпруга си за ръка. — Пенелопе, защо не дойдеш с мен?

Тя отвори уста няколко секунди, преди да измисли какво да отговори и за известно време заприлича на объркана риба, но доста привлекателна риба, поне според Колин, ако това изобщо бе възможно. Накрая брадичката ѝ решително се повдигна и тя каза:

— Не мисля, Прудънс.

— Пенелопе! — възкликна мисис Федърингтън.

— Трябва да ти покажа нещо — процеди Прудънс.

— Наистина мисля, че съм нужна тук — отвърна Пенелопе. — Мога да се присъединя към теб по-късно следобед, ако искаш.

— Имам нужда от теб *сега*.

Пенелопе изненадано погледна сестра си, тъй като очевидно не очакваше такава съпротива.

— Съжалявам, Прудънс — настоя. — Убедена съм, че трябва да остана тук.

— Глупости — небрежно каза мисис Федърингтън. — Фелисити и аз можем да правим компания на мистър Бриджъртън.

Фелисити скочи на крака.

— О, не! — възкликна с широко отворени, невинни очи. — Забравих нещо.

— Какво — попита мисис Федърингтън през зъби, — за бога, може да си забравила?

— Тъъ... акварелите ми — обърна се към Колин със сладка, дяволита усмивка. — Искате да ги видите, нали?

— Разбира се — измърмори той и реши, че много харесва помалката сестра на Пенелопе. — Да видя с какво са толкова уникални.

— Човек би казал, че са уникално обикновени — изрече Фелисити с прекалено откровено кимване.

— Пенелопе — каза мисис Федърингтън, като очевидно се опитваше да прикрие раздражението си, — ще бъдеш ли добра да донесеш акварелите на Фелисити?

— Пенелопе не знае къде са — бързо изрече Фелисити.

— Защо не й кажеш?

— За бога — избухна Колин накрая, — оставете Фелисити да отиде. Така или иначе искам да остана насаме с вас.

Настъпи тишина. За първи път Колин Бриджъртън избухваше публично. До него Пенелопе тихо ахна, но когато той я погледна, тя прикриваше лека усмивка зад дланта си.

А това го накара да се почувства абсурдно добре.

— Насаме? — повтори мисис Федърингтън и ръката ѝ полетя към гърдите. Погледна към Прудънс и Робърт, които все още стояха до прозореца. Те веднага излязоха, макар и не без леко мърморене от страна на Прудънс.

— Пенелопе — каза мисис Федърингтън, — може би трябва да придружиш Фелисити.

— Пенелопе ще остане — процеди Колин.

— Пенелопе? — невярващо попита мисис Федърингтън.

— Да — бавно изрече той, в случай, че тя все още не бе разбрала какво има предвид. — Пенелопе.

— Но...

Колин я изгледа толкова ядосано, че тя се отдръпна назад и скръсти ръце в скута си.

— Тръгвам! — пропя Фелисити и се оттегли. Колин видя, че преди да затвори вратата зад себе си, тя намигна на Пенелопе.

Пенелопе се усмихна, а в очите ѝ проблесна явна любов към сестра ѝ.

Колин се отпусна. Не бе осъзнал колко е напрегнат, заради нещастieto на Пенелопе. А тя определено бе нещастна. Мили боже, нямаше търпение да я отдели от лоното на абсурдното ѝ семейство.

Устните на мисис Федърингтън се разтеглиха в слаб опит за усмивка. Погледна от Колин към Пенелопе и обратно и накрая каза:

— Искате да разговаряме?

— Да — отвърна той, нетърпелив да приключи с всичко. — За мен ще бъде чест, ако ми дадете позволение да се ожена за дъщеря ви.

За момент мисис Федърингтън не реагира. Очите ѝ се разшириха, устата също, а тялото... е, тялото вече си беше широко — и тя плесна с ръце, без да може да каже нищо, освен:

— О! О!

А след това:

— Фелисити! Фелисити!

Фелисити?

Порша Федърингтън скочи на крака, втурна се към вратата и закрещя като рибарска съпруга.

— Фелисити! Фелисити!

— О, майко — простена Пенелопе и затвори очи.

— Защо викате Фелисити? — попита Колин, като стана на крака.

Мисис Федърингтън въпросително се извърна към него.

— Не искате ли да се ожените за Фелисити?

Колин си помисли, че като нищо ще повърне.

— Не, за бога, не искам да се ожена за Фелисити — тросна ѝ се той. — Ако исках да се ожена за нея, едва ли щях да я изпратя горе за проклетите акварели, не мислите ли?

Мисис Федърингтън притеснено преглътна.

— Мистър Бриджъртън — каза тя, кършейки ръце, — не разбирам.

Той се втренчи в нея с ужас, който премина в отвращение.

— Пенелопе — каза той, грабна ръката ѝ и я придърпа, докато тя не се оказа притисната до него. — Искам да се ожена за Пенелопе.

— Пенелопе? — повтори мисис Федърингтън. — Но...

— Но какво? — прекъсна я той, а гласът му бе натезал от злоба.

— Но... но...

— Всичко е наред, Колин — бързо изрече Пенелопе. — Аз...

— Не, не е наред — избухна той. — Никога не съм давал причина да се смята, че изпитвам и най-малък интерес към Фелисити.

Фелисити се появи на вратата, притисна длан към устата си и бързо изчезна, като мъдро затвори вратата зад себе си.

— Да — успокоително каза Пенелопе и бързо стрелна майка си с поглед, — но Фелисити не е омъжена и...

— Както и ти — изтъкна той.

— Зная, но аз съм стара, а...

— А Фелисити е дете — изплю той. — Мили боже, да се омъжа за нея би било като да се омъжа за Хаясинт.

— Тъ, ако не броим кръвосмешението — каза Пенелопе.

Той я изгледа без капчица хумор.

— Да — каза тя, най-вече за да запълни мълчанието. — Просто едно ужасно недоразумение, нали?

Никой не отговори. Пенелопе умолително погледна Колин.

— Нали?

— Определено — измърмори той.

Тя се обърна към майка си.

— Мамо?

— Пенелопе? — измърмори тя и Пенелопе разбра, че майка ѝ всъщност не задава въпрос, а по-скоро изразява неверието си, че Колин иска да се ожени за нея.

И, о, толкова болеше. Човек би си помислил, че вече е свикнала.

— Бих искала да се оженя за мистър Бриджъртън — каза Пенелопе, като се опитваше да събере възможно най-голяма част от достойнството си. — Той ме попита и аз казах „да“.

— Е, разбира се, че ще кажеш „да“ — отвърна майка ѝ. — Би била глупачка да кажеш „не“.

— Мисис Федърингтън — напрегнато изрече Колин, — предлагам да започнете да се отнасяте към бъдещата ми съпруга с малко повече уважение.

— Колин, това не е необходимо — каза Пенелопе и постави длан върху ръката му, а в същото време сърцето ѝ направо полетя. Може и да не я обичаше, но го беше грижа за нея. Никой мъж не би защитавал толкова ожесточено някоя жена, ако не го е грижа поне малко за нея.

— Необходимо е — отвърна той. — За бога, Пенелопе, пристигнах с теб. Показах и то повече от очевидно, че искам да останеш в стаята и на практика изгоних Фелисити, за да донесе акварелите си. Защо, по дяволите, някой би си помислил, че искам Фелисити?

Мисис Федърингтън отвори и затвори уста няколко пъти, преди да каже накрая:

— Обичам Пенелопе, разбира се, но...

— Но познавате ли я? — изстреля Колин в отговор. — Тя е прекрасна и интелигентна и има чудесно чувство за хумор. Кой не би искал да се ожени за такава жена?

Пенелопе щеше да се разтопи на пода, ако не се бе хванала за ръката му.

— Благодаря ти — прошепна тя, без да я е грижа дали майка ѝ я чува, или дори дали Колин чува думите ѝ. Просто имаше нужда да произнесе думите, заради самата себе си.

Не че мислеше, че е вярно.

Лицето на лейди Данбъри затанцува пред очите ѝ с топло и леко лукаво изражение.

Нещо повече. Може би Пенелопе беше нещо повече и може би Колин бе единственият друг човек, който го осъзнаваше.

Това я накара да го заобича още повече.

Майка ѝ се прокашля, след това пристъпи напред и я прегърна. След първоначалното колебание и от двете страни, Порша стегна ръце около третата си дъщеря и със задавен вик Пенелопе откри, че отвръща на жеста.

— Наистина те обичам, Пенелопе — каза Порша, — и много се радвам за теб! — Отдръпна се назад и изтри една сълза от очите си. — Разбира се, ще се чувствам самотна, тъй като смятах, че ще остареем заедно, но това е най-доброто за теб и предполагам, че една майка трябва да иска точно това.

Пенелопе шумно подсмръкна и без да се обръща, се протегна за кърпичката на Колин, която той вече бе извадил от джоба си и учтиво ѝ подаваше.

— Някой ден ще го научиш — каза Порша и я потупа по ръката. Обърна се към Колин и каза. — За нас е радост да ви приветстваме в семейството.

Той кимна не особено топло, но Пенелопе си помисли, че е доста мило от негова страна да положи усилие, имайки предвид колко бе ядосан само преди няколко минути.

Пенелопе се усмихна и стисна ръката му с пълното съзнание, че се отправя към приключението на живота си.

ГЛАВА 15

— Знаеш ли — каза Елоиз три дни след като Колин и Пенелопе направиха изненадващото си съобщение, — наистина е жалко, че лейди Уисълдаун се оттегли, защото това щеше да е ударът на десетилетието.

— От гледна точка на лейди Уисълдаун, определено — измърмори Пенелопе, повдигна чашата с чай към устните си и не отмести поглед от стенния часовник в неофициалния салон на лейди Бриджъртън. Беше по-добре да не поглежда Елоиз. Тя умееше да забелязва тайните в очите на хората.

Беше забавно. Пенелопе бе прекарала години, без да се тревожи, че Елоиз ще открие истината за лейди Уисълдаун. Или поне не се бе тревожила твърде много. Само че сега, когато Колин знаеше, тя имаше чувството, че тайната ѝ се носи във въздуха като частици прах, които само чакат да се съединят в издайнически облак.

Може би семейство Бриджъртън бяха като домино. Щом един от тях откриеше истината, беше въпрос на време всички да го последват.

— Какво имаш предвид? — попита Елоиз и прекъсна нервните ѝ мисли.

— Ако си спомням правилно — много внимателно изрече Пенелопе, — тя веднъж написа, че ще се наложи да се оттегли, ако аз се омъжа за някой Бриджъртън.

Очите на Елоиз се разшириха.

— Наистина ли?

— Или нещо подобно — каза Пенелопе.

— Шегуваш се — изпухтя приятелката ѝ, и махна с ръка. — Не би могла да бъде толкова жестока.

Пенелопе се прокашля и макар да не мислеше, че ще успее да смени темата, като се престори, че се е задавила с бисквита, все пак опита.

— Не, наистина — настоя Елоиз. — Какво каза?

— Не си спомням точно.

— Опитай.

Пенелопе спечели малко време, като остави чашата си на масата и си взе още една бисквита. Двете пиеха чай сами, което бе странно, но лейди Бриджъртън бе изгонила Колин с някаква поръчка за предстоящата сватба — която бе само след месец! — а Хаясинт бе на пазар с Фелисити. Когато тя бе чула новините свързани с Пенелопе, я бе прегърнала силно и толкова високо бе изпищяла от удоволствие, че ушите на Пенелопе изтръпнаха.

Беше чудесен момент.

— Е — каза тя и си отхапа от бисквитата, — мисля, че каза, че ако аз се омъжа за някой Бриджъртън, това ще бъде краят на света, който познаваме и тя няма да може да разпознава кое е горе и кое долу в този нов свят, затова ще се наложи веднага да се оттегли.

Елоиз се втренчи в нея за момент.

— И това не е точен спомен?!

— Човек не забравя подобни неща — възрази Пенелопе.

— Хм — Елоиз презрително сбърчи нос. — Е, трябва да кажа, че това е ужасно от нейна страна. Сега двойно повече ми се иска все още да пишеше, за да може да признае, че е сгрешила.

— Ти си много добра приятелка, Елоиз — тихо каза Пенелопе.

— Да — отвърна тя с прочувствена въздишка, — най-добрата.

Пенелопе се усмихна. Безгрижният отговор на Елоиз ясно показваше, че тя не е в настроение за разчувстване или носталгия. А това беше добре. Всяко нещо си имаше време и място. Пенелопе бе казала това, което искаше и знаеше, че Елоиз отвръща на това чувство, макар да предпочиташе да се шегува и да я дразни.

— Все пак трябва да призная — каза Елоиз и се протегна за още една бисквита, — че ти и Колин ме изненадахте.

— Изненада бе и за мен самата — иронично призна Пенелопе.

— Не че не се радвам — побърза да добави Елоиз. — Някоя друга не бих си пожелала да имам за сестра. Е, освен тези, които вече имам, разбира се. А ако някога си бях представяла, че има вероятност двамата да се свържете, със сигурност щях ужасно да се месея.

— Зная — каза Пенелопе и ъгълчетата на устните ѝ се извиха от усилието да сдържи смеха си.

— Да, ами... — Елоиз отмина коментара ѝ, — не съм известна с това, че си гледам работата.

— Какво е това по пръстите ти? — попита Пенелопе и се наведе напред, за да огледа по-добре.

— Какво? Това? О, нищо — но въпреки това прибра ръце в скута си.

— Не е нищо — каза Пенелопе. — Дай да видя. Прилича на мастило.

— Е, разбира се, че прилича. Все пак е мастило.

— Тогава защо не ми каза, когато попитах?

— Защото — наперено отвърна Елоиз, — не е твоя работа.

Пенелопе се отдръпна назад, шокирана от острия тон на Елоиз.

— Ужасно съжалявам — изрече сковано. — Нямах представа, че темата е толкова деликатна.

— О, не е — бързо изрече Елоиз. — Не бъди глупава! Просто съм несръчна и не мога да пиша, без да си изпоцапам пръстите. Предполагам, че бих могла да нося ръкавици, но пък тогава те ще се цапат и постоянно ще трябва да си купувам нови, а уверявам те, нямам желание да изхарча цялата си издръжка, имайки предвид колко е оскъдна, за ръкавици.

През цялото време на това дълго обяснение Пенелопе остана втренчена в нея и накрая попита:

— Какво пишеш?

— Нищо — безгрижно каза Елоиз. — Просто писма — нехайният ѝ тон подсказа, че тя няма особено желание да продължи с обсъждането на темата, но увъртането бе толкова нетипично за нея, че не се въздържа да попита:

— До кого?

— Писмата?

— Да — отвърна Пенелопе, макар да смяташе, че е доста очевидно.

— О, до никого.

— Е, освен ако не пишеш дневник, значи не са до *никого* — каза Пенелопе, а в гласа ѝ звънна леко нетърпение.

Елоиз я погледна малко обидено.

— Днес си много любопитна.

— Само защото ти се измъкваш.

— Просто до Франческа — каза Елоиз с леко изсумтяване.

— Е, в такъв случай защо не го каза?

Елоиз скръсти ръце.

— Може би не ми е било приятно да ме разпитваш.

Пенелопе зяпна. Не можеше да си спомни кога за последно тя и Елоиз дори се бяха доближавали до спор.

— Елоиз — каза и шокът пролича в гласа ѝ, — какво не е наред?

— Всичко е наред.

— Зная, че това не е вярно.

Елоиз не отговори, само прехапа устни и впери поглед през прозореца — очевиден опит да прекрати разговора.

— Ядосана ли си ми? — настоя Пенелопе.

— Защо да съм ти ядосана?

— Не зная, но е очевидно, че си.

Елоиз леко въздъхна.

— Не съм ядосана.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Просто... просто... — поклати глава. — Не зная какво ми е. Неспокойна съм, предполагам. Нямам настроение.

Пенелопе замълча за момент, докато го обмисляше и после каза тихо:

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Не — иронично се усмихна Елоиз. — Ако имаше, можеш да бъдеш сигурна, че вече щях да съм го поискала.

Пенелопе усети как в нея се надига нещо като смях. Този коментар бе толкова типичен за приятелката ѝ.

— Предполагам, че... — започна Елоиз, а брадичката ѝ замислено се повдигна. — Не, няма значение.

— Не — каза Пенелопе, протегна се и хвана ръката ѝ. — Каж ми.

Елоиз освободи ръката си и отмести поглед.

— Ще си помислиш, че съм глупава.

— Може би — изрече Пенелопе с усмивка, — но все пак ще си останеш най-добрата ми приятелка.

— О, Пенелопе, не съм — тъжно отговори Елоиз. — Не го заслужавам.

— Не говори такива глупости. Щях направо да полудея, ако трябваше да се оправям с Лондон и висшето общество без теб.

Елоиз се усмихна.

— Наистина се забавлявахме, нали?

— Ами, да, когато бях с теб — призна Пенелопе. — През останалото време се чувствах адски нещастна.

— Пенелопе! Не мисля, че някога преди съм те чувала да ругаеш. Тя се усмихна смутено.

— Изплъзна ми се. А и не бих могла да измисля по-добър епитет за живота на един аутсайдер във висшето общество.

Елоиз неочаквано се изкикоти.

— Е, това е книга, която бих искала да изчета: „Един аутсайдер във висшето общество“.

— Не и ако не обичаш трагедиите.

— О, хайде, не би могло да е трагедия. По-скоро романс. Все пак получи своя щастлив край.

Пенелопе се усмихна. Колкото и да бе странно, тя наистина получаваше своя щастлив край. Колин бе чудесен и внимателен годеник, поне през трите дни, откакто играеше ролята. А и сигурно не бе особено лесно — двамата бяха обект на повече спекулации и любопитни погледи, отколкото можеше да си представи.

Все пак не беше изненадана — когато бе написала, като лейди Уисълдаун, че светът в този си вид ще свърши, ако една Федърингтън се омъжи за Бриджъртън, смяташе, че изразява преобладаващото мнение.

Да се каже, че висшето общество бе шокирано от годежа на Пенелопе, би било истинско омаловажаване.

Но колкото и да искаше да размишлява и да си представя бъдещия си брак, бе твърде обезпокоена от странното настроение на Елоиз.

— Елоиз — изрече тя сериозно, — искам да ми кажеш какво те е разстроило толкова.

Елоиз въздъхна.

— Надявах се, че си го забравила.

— Учила съм се на упорство от истински майстор — коментира Пенелопе.

Това накара Елоиз да се усмихне, но само за секунда.

— Чувствам се толкова нелоялна — каза.

— Какво си сторила?

— О, нищо — потупа сърцето си. — Всичко е тук вътре. Аз... — тя спря, отмести поглед и го спря върху обрамчения ръб на килима, но Пенелопе не мислеше, че тя наистина вижда нещо. Поне нищо извън това, което торможеше съзнанието ѝ.

— Толкова се радвам за теб — каза Елоиз странно насечено и с неловки паузи. — И честно, мисля, че откровено мога да кажа, че не завиждам. Но в същото време...

Пенелопе изчака Елоиз да събере мислите си. А може би събираше смелост.

— В същото време — каза толкова леко, че Пенелопе едва я чу, — предполагам, че винаги съм смятала, че и ти ще останеш стара мома заедно с мен. Аз избрах този живот. Зная го. Можех да се омъжа.

— Зная — тихо изрече Пенелопе.

— Но така и не го сторих, защото никога не ми изглеждаше правилно и не исках да се задоволя с нищо, по-малко от това, което братята и сестра ми имат. А сега и Колин — каза и махна с ръка към Пенелопе.

Пенелопе не спомена, че Колин никога не е казвал, че я обича. Това не ѝ изглеждаше подходящия момент, а и честно казано, това не бе нещо, което желаше да споделя. Дори да не я обичаше, все пак го беше грижа за нея и това бе достатъчно.

— Никога не съм искала да не се жениш — обясни Елоиз. — Просто не смятах, че ще го сториш — затвори очи с измъчен вид. — Това прозвуча ужасно погрешно. Страшно те обидих.

— Не, не си — искрено отвърна Пенелопе. — И аз не смятах, че ще се омъжа.

Елоиз тъжно кимна.

— И някак си това направи всичко... всичко бе наред. Бях почти на двадесет и осем и неомъжена, а ти вече бе на двадесет и осем и неомъжена и винаги щяхме да се имаме една друга. А сега ти имаш Колин.

— Все още имам и теб. Поне така се надявам.

— Разбира се, че ме имаш — яростно каза Елоиз. — Но няма да бъде същото. Ще трябва да бъдеш до съпруга си. Или поне така казват — добави с лека дяволита искра в погледа. — Колин ще бъде на първо място и така трябва да е. А и честно казано — добави с иронична

усмивка, — ще се наложи да те убия, ако не е така. Той е любимият ми брат все пак. Наистина не заслужава нелоялна съпруга.

Пенелопе силно се изсмя при тези думи.

— Мразиш ли ме? — попита Елоиз.

Тя поклати глава.

— Не — отвърна меко. — Дори те обичам още повече, защото знам колко трябва да ти е било трудно да бъдеш честна с мен.

— Толкова се радвам, че го каза — изрече Елоиз със силна, драматична въздишка. — Бях ужасена, защото очаквах да кажеш, че единственото решение е и аз да си намеря съпруг.

Тази мисъл бе минала през ума на Пенелопе, но тя само поклати глава и каза:

— Разбира се, че не.

— Добре. Защото майка ми постоянно го повтаря.

Пенелопе иронично се усмихна.

— Бих била изненадана, ако не го правеше.

— Добър ден, дами!

Двете жени вдигнаха поглед и видяха Колин да влиза в стаята. Сърцето на Пенелопе леко подскочи при вида му, а дъхът ѝ странно спря. Сърцето ѝ от години подскачаше, когато той влизаше някъде, но сега бе някак по-различно, по-силно.

Може би защото *знаеше*.

Знаеше какво е да бъде с него, да бъде желана от него.

Да знае, че той ще ѝ бъде съпруг.

Сърцето ѝ отново подскочи.

Колин силно простена.

— Изяли сте всичко?

— Имаше само една малка чиния бисквити — каза Елоиз в тяхна защита.

— Не така ми бе казано — изръмжа Колин.

Пенелопе и Елоиз се спогледаха и избухнаха в смях.

— Какво? — попита Колин и се наведе, за да целуне Пенелопе по бузата.

— Звучеше толкова зловецко — обясни Елоиз. — Това е просто храна.

— Никога не е просто храна — каза Колин и се отпусна в един стол.

Пенелопе все още се чудеше кога бузата ѝ ще спре да трепти.

— И така — каза той, като си взе полуизядената бисквита от чинията на Елоиз, — за какво си говорите вие двете?

— Лейди Уисълдаун — бързо изстреля Елоиз.

Пенелопе се задави с чая.

— Така ли? — меко попита Колин, но Пенелопе определено усети твърдост в тона му.

— Да — каза Елоиз. — Тъкмо казвах на Пенелопе, че е твърде жалко, задето се оттегли, тъй като вашият годеж щеше да е най-съществената клюка на годината.

— Интересно — измърмори Колин.

— Ммм — съгласи се Елоиз. — Тя определено щеше да посвети цялата си рубрика само на бала за вашия годеж утре вечер.

Пенелопе не отдели чашата от устните си.

— Искаш ли още? — попита я Елоиз.

Тя кимна и подаде чашата си, макар да съжаляваше, че не може да я задържи пред лицето си като щит. Знаеше, че Елоиз избъбри името на лейди Уисълдаун, защото не искаше Колин да разбере за смесените ѝ чувства по отношение на брака им, но въпреки това много ѝ се искаше да бе казала каквото и да е друго в отговор на въпроса му.

— Няма ли да позвъниш за още храна? — обърна се Елоиз към брат си.

— Вече го сторих — отвърна той. — Уикъм ме срещна в коридора и попита дали съм гладен. — Той пъхна последното парченце от бисквитата на Елоиз в устата си. — Мъдър човек е този Уикъм.

— Къде ходи днес, Колин? — попита Пенелопе, нетърпелива да смени темата.

Той безсилно поклати глава.

— Проклет да съм, ако знам. Майка ме влачи от магазин в магазин.

— Ти не си ли на тридесет и три години? — сладко попита Елоиз.

Той ѝ се смръщи в отговор.

— Просто си помислих, че си преминал възрастта, когато майка ти ще си позволи да те влачи напред-назад — измърмори тя.

— Майка ще влачи всички ни наоколо, дори когато се превърнем в едва кретащи стари глупаци и ти го знаеш — отвърна той. — А и тя е

толкова доволна да ме види женен, че не мога да събера сили да ѝ разваля удоволствието.

Пенелопе въздъхна. Сигурно затова обичаше този мъж. Всеки, който се отнасяше към майка си толкова добре, със сигурност щеше да е прекрасен съпруг.

— А как върви твоята сватбена подготовка? — обърна се Колин към Пенелопе.

Тя нямаше намерение да прави физиономия, но го стори, въпреки всичко.

— През целия си живот не съм била толкова изтощена — призна. Той се протегна и взе една голяма троха от чинията ѝ.

— Трябва да избягаме.

— О, можем ли да го направим наистина? — попита Пенелопе бързо.

Той примигна.

— Всъщност се шегувах, макар че изглежда добра идея.

— Аз ще уредя стълбата — каза Елоиз и плесна с ръце, — за да можеш да се покатериш до стаята ѝ и да я отвлечеш.

— Има дърво — каза Пенелопе. — Колин няма да се затрудни с него.

— Мили боже — каза той, — не говориш сериозно, нали?

— Не — въздъхна тя. — Но бих могла. Ако ти говореше сериозно.

— Не мога. Знаеш ли как ще се почувства майка ми? — той завъртя очи. — Да не споменавам твоята.

Пенелопе простена.

— Зная.

— Тя ще ме преследва и ще ме убие — заяви Колин.

— Моята или твоята?

— И двете. Ще обединят сили — той се извърна към вратата. — *Къде е храната?*

— Ти току-що дойде, Колин — каза Елоиз. — Дай им време.

— Аз пък си мислех, че Уикъм е магьосник — изръмжа той, — и може да приготви храна само с едно махване на ръката.

— Ето, сър! — дочу се гласът на Уикъм, докато влизаше в стаята с голям поднос в ръка.

— Виждате ли? — каза Колин и вдигна вежди срещу Елоиз, а после и срещу Пенелопе. — Казах ви.

— Защо — попита Пенелопе — ми се струва, че ще чувам тези думи твърде често да излизат от устните ти в бъдеще?

— Най-вероятно, защото ще е така — отвърна Колин. — Скоро ще научиш — той ѝ отпрати изключително нахална усмивка, — че почти винаги съм прав.

— О, *моля те* — простена Елоиз.

— Тук може да се наложи да се съглася с нея — каза Пенелопе.

— Срещу съпруга си? — той постави ръка на сърцето си, а с другата се протегна, за да си вземе сандвич. — Наранен съм.

— Още не си ми съпруг.

Колин се обърна към Елоиз.

— Котенцето има нокти.

Елоиз вдигна вежди.

— Не го ли знаеше, преди да ѝ предложиш?

— Разбира се, че го знаех — каза той и си отхапа от сандвича. — Просто не мислех, че ще ги използва върху мен.

Той я погледна толкова страстно, че костите на Пенелопе се втечиха.

— Е — обяви Елоиз и внезапно се изправи на крака. — Мисля, че ще позволя на бъдещите младоженци да останат за малко насаме.

— Колко напредничаво от твоя страна — измърмори Колин.

Елоиз му хвърли поглед с ядно извити устни.

— На всичко съм готова заради теб, скъпи ми братко. Или по-скоро — добави надменно, — заради Пенелопе.

Колин се изправи и се обърна към годеницата си.

— Изглежда губя позиции.

Тя само се усмихна иззад чашата си с чай и каза:

— Старая се никога да не се намесвам в спор между двама Бриджъртън.

— О, не! — изкиска се Елоиз. — Боя се, че това няма да е за дълго, мисис Скоро-ще-бъда-Бриджъртън. А и — добави с дяволита усмивка, — ако мислиш, че това е спор, нямам търпение да ни видиш, когато се развихрим.

— Искаш да кажеш, че не съм ви виждала? — попита Пенелопе.

Елоиз и Колин едновременно поклатиха глави, което доста я изплаши.

О, боже!

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита ги.

Колин се ухили като вълк.

— Вече е твърде късно.

Пенелопе безпомощно погледна Елоиз, но тя само се засмя и излезе, като плътно затвори вратата зад себе си.

— Е, това бе мило от нейна страна — измърмори Колин.

— Кое? — невинно попита Пенелопе.

Очите му заблестяха.

— Вратата.

— Вратата? О! — тя изписка. — Вратата.

Колин се усмихна и се премести на канапето до нея. Имаше нещо прекрасно в Пенелопе в дъждовен следобед. Почти не я бе виждал, откакто се бяха сгодили — това изглежда бе типичен резултат от сватбените планове — и все пак тя не бе излизала от мислите му, дори докато спеше.

Странно как се бе случило. Беше прекарал години, без наистина да се замисля за нея, освен ако не бе застанала пред погледа му, а сега обсебваше всяка негова мисъл.

Всяко негово желание.

Как се бе случило това?

Кога се бе случило?

Всъщност, имаше ли значение? Може би единственото важно нещо бе това, че я желаше и тя е — или поне щеше да бъде — негова. Щом сложеше пръстена си на пръста ѝ, всички въпроси как, защо и кога щяха да се обезсмислят, ако тази лудост, която усещаше у себе си, никога не си отидеше.

Докосна с пръст брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към светлината. Очите ѝ грееха в очакване, а устните ѝ — мили боже, как бе възможно мъжете да не забелязват колко бяха свършени?

Той се усмихна. Лудостта бе постоянна. И нищо не можеше да му достави по-голямо удоволствие.

Колин не бе противник на брака. Просто бе противник на скучния брак. Не бе придиричлив, просто искаше страст и приятелство,

интелигентен разговор и приятен смях от време на време. Съпруга, от която не би искал да избяга.

Невероятно, изглежда бе открил всичко това у Пенелопе.

Сега трябваше само да се убеди, че голямата ѝ тайна щеше да си остане точно това — тайна.

Защото не мислеше, че би могъл да понесе болката в очите ѝ, когато висшето общество я отритне.

— Колин? — прошепна тя, дъхът ѝ треперливо напусна устните ѝ и *наистина* го накара да му се иска да я целуне.

Наведе се напред.

— Хмммм?

— Стана много тих.

— Просто мислех.

— За какво?

Той ѝ се усмихна снизходително.

— Наистина прекарваш твърде много време със сестра ми.

— Какво означава това? — попита го, а устните ѝ така се извиха, че той разбра — тя никога нямаше да изпитва никакви угризения, че му се присмива. Тази жена щеше да го държи в напрежение.

— Изглежда — каза той, — си развила известна склонност към упорство.

— Неотстъпчивост?

— Това също.

— Но това е хубаво.

Само няколко сантиметра разделяха устните им, но желанието да продължи този закачлив разговор бе твърде силно.

— Когато упорито заявяваш подчинението си към своя съпруг — измърмори, — тогава е хубаво нещо.

— О, наистина ли?

Брадичката му кимна едва доловимо.

— А когато неотстъпчиво притискаш раменете ми, когато те целувам, това също е хубаво.

Тъмните ѝ очи се разшириха от такова удоволствие, че той добави:

— Не мислиш ли?

И в този момент тя го изненада.

— Така ли? — попита и постави ръце на раменете му. Тонът ѝ беше предизвикателен, а погледът ѝ очевидно флиртуваше.

Боже, обичаше това, че го изненадва.

— Това е добро начало — каза. — Може да се наложи — премести едната си ръка върху нейната и я притисна върху кожата си, — да ме държиш още по-неотстъпчиво.

— Разбирам — промърмори тя. — Значи искаш да кажеш, че не трябва да те пускам?

Той се замисли за момент.

— Да — отговори и осъзна, че думите ѝ имат по-дълбок смисъл, дори и да не бе възнамерявала. — Точно това казвам.

Изведнъж думите просто не бяха достатъчни. Приблужи устни към нейните и остана нежен за около секунда, преди да го завладее истински глад. Целуна я със страст, която дори не знаеше, че притежава. Не беше желание — или поне *не беше само* желание.

Беше нужда.

Беше някакво странно чувство, гореше и бушуваше в него, предизвикваше го да предяви правата си върху нея, и по някакъв начин да покаже, че е негова.

Отчаяно я желаше и нямаше абсолютно никаква идея как ще изкара цял месец преди сватбата.

— Колин? — зададено каза Пенелопе, докато той я полагаше по гръб на канапето.

Целуваше брадичката ѝ, след това врата, а устните му бяха прекалено заети, за да каже нещо друго, освен:

— Ммм?

— Ние... о!

Той се усмихна, докато нежно хапеше ухото ѝ. Ако тя успееше да завърши някое изречение, значи очевидно не успяваше да я омае, както трябва.

— Какво казваше? — измърмори, след това силно я целуна, само за да я измъчва.

Отдели устни от нейните, колкото тя да успее да каже:

— Аз само... — и той отново я целуна, разтапяйки се от удоволствие, когато тя простена от желание.

— Съжالياвам — каза той и плъзна ръце под подгъва на роклята ѝ и започна да прави всевъзможни порочни неща с глезените ѝ. —

Какво казваше?

— Казвах ли? — попита тя със замаяни очи.

Той премести нагоре ръцете си, докато започна да гъделичкат сгъвката на коляното ѝ.

— Казваше нещо — изрече той и притисна бедра към нейните, защото в противен случай щеше да експлодира. — Мисля — прошепна и плъзна ръка по меката кожа на бедрото ѝ, — че щеше да кажеш как искаш да те докосна тук.

Тя ахна, след това простена и някак успя да промълви:

— Не мисля, че щях да кажа това.

Той се ухили до врата ѝ.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Значи искаш да спра?

Тя поклати глава. Бясно.

Осъзна, че може да я вземе още сега. Можеше да прави любов с нея точно тук на канапето на майка си и тя не само щеше да му позволи, но и щеше да му се наслади по всеки възможен начин.

Това нямаше да е завоевание, нямаше да е дори прелъстяване.

Щеше да е нещо повече. Може би дори...

Любов.

Колин замръзна.

— Колин? — прошепна тя и отвори очи.

Любов?

Не беше възможно.

— Колин?

А може би беше.

— Нещо не е наред ли?

Не че се страхуваше от любовта или не вярваше в нея. Просто... не я беше очаквал.

Винаги бе смятал, че любовта удря човек като светкавица и че някой ден, докато си губеше времето на някое парти, отегчен до сълзи, ще види една жена и веднага ще разбере, че животът му ще се промени завинаги. Това се бе случило на брат му Бенедикт и Бог бе свидетел, че той и съпругата му Софи бяха блажено щастливи, скрити в провинцията.

Но това с Пенелопе... беше му влязло под кожата. Промяната бе бавна, почти летаргична и ако това бе любов, е...

Ако това бе любов, той нямаше ли да *разбере!* Наблюдаваше я внимателно, любопитно и мислеше, че може би е намерил отговора в очите ѝ, в гъстите коси или в начина, по който корсажът ѝ леко порочно се бе свлякъл надолу. Може би, ако я гледаше достатъчно дълго, щеше да *разбере*.

— Колин? — прошепна тя, вече леко неспокойно.

Той отново я целуна, този път със свирепа решителност. Ако това бе любов, нямаше ли да стане очевидно, когато се целуват? Но ако мозъкът и тялото му функционираха отделно, тогава целувката определено бе в обсега на тялото му, защото макар съзнанието му да си остана точно толкова объркано, колкото бе и преди, то нуждата, която изпитваше тялото му, определено се изостри.

По дяволите, вече изпитваше болка. А нямаше какво да стори по въпроса в салона на майка си, дори ако Пенелопе проявеше желание да участва.

Той се отдръпна и плъзна ръката си надолу по крака ѝ към подгъва на полата.

— Не можем да го направим тук.

— Знам — отвърна тя толкова тъжно, че ръката му замръзна на коляното ѝ и решителността му да постъпи правилно, както изисква приличието, почти се стопи.

Мислите му летяха бясно. Не беше възможно да я люби и никой да не влезе. Бог му бе свидетел, че в настоящото му състояние, това така или иначе щеше да е доста бърза работа.

— Кога е сватбата? — изръмжа.

— След месец.

— Какво трябва да се направи, за да стане след две седмици?

Тя се замисли за момент.

— Подкуп или изнудване. Може би и двете. Няма да е лесно майките ни да бъдат убедени.

Той простена и си позволи за още един прекрасен момент да притисне бедра към нейните, преди да се отдели от нея. Не можеше да я вземе сега. Тя щеше да му бъде съпруга. Щеше да има достатъчно време за следобедни авантюри върху забранени канапета, трябваше поне първият път да е в легло, дължеше ѝ го.

— Колин? — попита тя, като оправя роклята и косата си, макар че нямаше начин второто да придобие приличен вид без огледало, четка, а може би дори камериерка. — Нещо не е наред ли?

— Желая те — прошепна той.

Тя стреснато вдигна поглед.

— Просто исках да го знаеш — каза той. — Не исках да си помислиш, че спрях, защото не ми е било приятно.

— О — тя изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, изглеждаше почти абсурдно щастлива от думите му. — Благодаря, че го каза.

Той пое ръката ѝ и я стисна.

— Приличам на истинска бъркотия, нали?

Той кимна.

— Но си моята бъркотия — промълви.

И това го правеше много щастлив.

ГЛАВА 16

Колин обичаше да се разхожда и често го правеше, за да прочисти ума си, затова не бе изненада, че прекара по-голямата част от следващия ден, обикаляйки Блумсбъри... и Фицровия... и Мерилибоун... и още няколко квартала на Лондон, докато накрая вдигна поглед и осъзна, че е застанал в сърцето на Мейфеър, на Гросвенър Скуеър, ако трябва да сме точни, пред Хейстингс Хаус — градската къща на херцозите на Хейстингс, последният, от които бе женен за сестра му Дафни.

Бе изминало известно време от последния им разговор, който надхвърляше обичайното семейно бърборене. Измежду всичките му братя и сестри Дафни му бе най-близка по възраст и между тях имаше специална връзка, макар вече да не се виждаха често, както преди при честите пътувания на Колин и изпълнения със събития семеен живот на Дафни.

Хейстингс Хаус бе едно от онези огромни имения, разпръснати между Мейфеър и Сейнт Джеймс. Голяма, квадратна и изградена от елегантен портландски камък (жълтеникав варовик) — къщата впечатляваше с херцогското си великолепие.

Което правеше още по-забавен факта, помисли си Колин с иронична усмивка, че сестра му бе настоящата херцогиня. Не можеше да се сети за някой по-малко внушителен и надменен. Всъщност на Дафни ѝ бе трудно да си намери съпруг, точно защото бе толкова приятелски настроена и спокойна. Джентълмените бяха склонни да мислят за нея като за свой приятел, а не като за бъдеща булка.

Всичко това се бе променило, когато срещна Саймън Басет, херцог на Хейстингс, и сега тя бе уважавана от обществото дама с четири деца съответно на десет, девет, осем и седем години. Понякога на Колин все още му се струваше странно, че сестра му е станала майка, докато той водеше свободен и необвързан живот на ерген. Разликата им бе само една година и те винаги бяха преминавали през различните етапи от живота си заедно. Дори когато тя се бе омъжила,

нещата не изглеждаха чак толкова различни — тя и Саймън посещаваха същите партита като него и споделяха много от интересите и целите му.

Но тогава започнаха да се размножават и макар Колин с удоволствие да приветстваше новия племенник или племенничка в живота си, всяко такова появяване му напомняше факта, че Дафни е продължила напред в някои отношения, за разлика от него.

Но, помисли си, докато си представяше лицето на Пенелопе, това вероятно скоро щеше да се промени.

Деца. Мисълта всъщност бе доста приятна.

Той не бе възнамерявал съзнателно да посещава Дафни, но след като вече бе тук, реши, че може да се отбие и да поздрави, затова се изкачи по стълбите и силно почука. Икономът Джефрус отвори вратата почти мигновено.

— Мистър Бриджъртън — каза той. — Сестра ви не ви очакваше.

— Не, реших да я изненадам. Тя у дома ли е?

— Ще проверя — каза икономът с кимване, макар и двамата да знаеха, че Дафни никога не би отказала да се види с член на семейството.

Колин изчака в салона, докато Джефрис информира Дафни за присъствието му, като мързеливо се разхождаше — твърде бе неспокоен, за да седи или дори да стои на едно място. След няколко минути Дафни се появи на вратата, леко разрошена, но щастлива, както обикновено.

И защо да не бъде, зачуди се Колин. Тя бе искала единствено да бъде съпруга и майка, реалността като че ли бе надминала всичките ѝ мечти.

— Здравей, сестричке — изрече и по лицето му се разля усмивка, докато отиваше да я прегърне бързо. — Имаш... — посочи рамото си.

Тя сведе поглед към нейното и смутено се усмихна, като видя голямо петно върху бледорозовата тъкан на роклята си.

— Въглен — обясни мрачно. — Опитвам се да науча Каролайн да рисува.

— Ти? — гласът на Колин бе изпълнен със съмнение.

— Знам, знам — отвърна бързо. — Тя не би могла да избере лош учител, но едва вчера реши, че обича изкуството, така че

единствено аз съм на разположение, при такова късно предупреждение.

— Трябва да я изпратиш при Бенедикт — предложи Колин. — Сигурен съм, че ще се радва да ѝ предаде един-два урока.

— Това вече ми хрумна, но съм сигурна, че докато уредя всичко, вече ще е преминала към нещо друго — тя посочи канапето. — Седни. Така, както обикаляш, изглеждаш като котарак в клетка.

Той седна, макар да не го свърташе на едно място.

— И преди да си попитал — каза Дафни, — вече казах на Джефрис да поръча храна. Сандвичите ще ти бъдат ли достатъчни?

— Чуваш ли от другия край на стаята как ми къркори стомаха?

— Боя се, че го чувам от другия край на града — засмя се тя. — Знаеш ли, че всеки път, когато има гръмотевици, Дейвид казва, че това е стомахът ти?

— О, мили боже — измърмори Колин, но в същото време се разсмя. Племенникът му бе един малък умник.

Дафни широко се усмихна и се настани на възглавничките на канапето, като елегантно положи ръце в скута си.

— Какво те води насам, Колин? Не че имаш нужда от причина, разбира се. Винаги е приятно да те видя.

Той сви рамене.

— Просто минавах.

— Посети ли Антъни и Кейт? — попита тя. Бриджъртън Хаус, където живееше най-големият им брат със семейството си, бе от другата страна на площада срещу Хейстингс Хаус. — Бенедикт и Софи вече са там с децата и помагат за подготовката на бала за годежа ти довечера.

Той поклати глава.

— Не, боя се, че избрах теб за своя жертва.

Тя отново се усмихна, но този път изражението ѝ бе по-меко, придружено от значителна доза любопитство.

— Нещо не е наред ли?

— Не, разбира се, че не — бързо изрече той. — Защо питаш?

— Не зная — тя леко наведе глава встрани. — Изглеждаш странно, това е всичко.

— Просто съм уморен.

Тя разбиращо кимна.

— Сватбени планове.

— Да — каза той и се вкопчи в това извинение, макар че дори животът му да зависеше от това, не би могъл да каже какво точно се опитва да скрие от нея.

— Е, помни, че през каквото и да преминеш — изрече тя с недоволна усмивка, — за Пенелопе е хиляда пъти по-зле. За жените винаги е по-зле. Повярвай ми!

— За сватбите или за всичко? — любезно попита той.

— Всичко — бързо отвърна тя. — Знам, че мъжете смятате, че всъщност вие ръководите, но...

— Не бих си и помислил, че всъщност ние ръководим — каза Колин само отчасти саркастично.

Тя се намръщи.

— Жените трябва да вършат много повече неща от мъжете. *Особено* що се отнася до сватбите. При всички проби, които Пенелопе е имала за сватбената си рокля, сигурна съм, че вече се чувства като игленик.

— Предложих ѝ да избягаме — каза Колин между другото, — и ми се струва, че тя силно се надяваше да говоря сериозно.

Дафни се изкикоти.

— Толкова се радвам, че се жениш за нея, Колин.

Той кимна, без да има намерение да казва нещо, но после, без да се усети произнесе името ѝ:

— Даф...

— Да?

Той отвори уста и...

— Няма значение.

— О, не, няма начин — каза тя. — Сега наистина събуди любопитството ми.

Колин започна да барабани с пръсти по канапето.

— Мислиш ли, че храната ще пристигне скоро?

— Гладен ли си или просто се опитваш да смениш темата?

— Винаги съм гладен.

Тя замълча за няколко секунди.

— Колин — попита накрая с мек и нежен глас, — какво щеше да кажеш?

Той скочи на крака, тъй като бе твърде неспокоен, за да остане неподвижен, и започна да се разхожда. Спря, обърна се към нея и видя разтревоженото ѝ лице.

— Не е нищо — започна, само че не беше нищо и... — Как разбира човек? — избъбри и дори не осъзна, че не е довършил въпроса, докато тя не попита в отговор.

— Как разбира какво?

Той спря пред прозореца. Изглежда щеше да вали. Щеше да му се наложи да вземе карета назаем от Дафни, ако не искаше да подгизне по дългия път до дома си. Нямаше представа защо мисли за времето, след като това, което всъщност искаше да знае бе...

— Как човек разбира какво, Колин? — повтори Дафни.

Той се обърна към нея и остави думите да се изплъзнат от устата му.

— Как знаеш, че това е любов?

За момент тя само се вгледа в него, големите ѝ кафяви очи бяха изпълнени с изненада, а устните — разтворени и абсолютно неподвижни.

— Забрави, че попитах — измърмори той.

— Не! — възкликна тя и скочи на крака. — *Радвам се*, че попита. Просто съм... изненадана.

Той затвори очи, напълно отвратен от себе си.

— Не мога да повярвам, че те попитах това.

— Не, Колин, не бъди глупав. Наистина е доста... мило, че питаш. А не мога и да ти опиша колко съм поласкана, че си дошъл при мен, когато...

— Дафни... — изрече предупредително. Тя имаше навик да заобикаля въпроса, а той определено не бе в подходящо настроение да следва потока на мислите ѝ.

Сестра му импулсивно се протегна и го прегърна, след това с ръце все още на раменете му, каза:

— Не знам.

— Моля?

Тя леко поклати глава.

— Не знам как разбираш, че е любов. Мисля, че при всеки е различно.

— Ти как разбра?

Тя прехапа долната си устна и отговори след няколко секунди.

— Не знам.

— Какво?

Отговорът бе безпомощно свиване на рамене.

— Не си спомням. Измина толкова време. Просто... знаех...

— Значи казваш — изрече той, като се облегна на перваза на прозореца и скръсти ръце, — че ако човек не знае, че е влюбен, вероятно не е.

— Да — твърдо произнесе тя. — Не! Не, въобще нямах това предвид.

— Тогава какво имаше предвид?

— Не знам — тихо изрече тя.

Той се втренчи в нея.

— И от колко време си омъжена, казваш? — измърмори.

— Колин, не ме дразни. Опитвам се да помогна.

— И оценявам опита, но наистина, Дафни, ти...

— Знам, знам — прекъсна го. — Безполезна съм. Само че ме чуй! Харесваш ли Пенелопе? — след това ахна ужасено. — Говорим за Пенелопе, нали?

— Разбира се — тросна се той.

Тя облекчено въздъхна.

— Добре, защото в противен случай мога да те уверя, че нямаше да ти дам какъвто и да е съвет.

— Ще си тръгвам — рязко изрече той.

— Не, недей — помоли тя и постави ръка върху неговата. — Остани, Колин, моля те!

Той я погледна и въздъхна, тъй като се почувства победен.

— Чувствам се като задник.

— Колин — изрече тя и го поведе към канапето, където го бутна, за да седне, — изслушай ме. Любовта нараства и се променя всеки ден. И не прилича на гръмотевица в небето, която на секундата те превръща в различен човек. Зная, че Бенедикт казва, че при него е било така и това е прекрасно, но ти знаеш, че Бенедикт *не е* нормален.

На Колин много му се искаше да ухапе тази примамка, но просто не можеше да събере сили.

— За мен не беше така — продължи Дафни, — и не мисля, че е било така и за Саймън, макар че в интерес на истината, не мисля, че

някога съм питала.

— Трябва.

Тя спря за момент, докато устните ѝ оформяха следващата дума и така заприлича на изненадана птичка.

— Защо?

Той сви рамене.

— За да можеш да ми кажеш.

— Какво, мислиш, че за мъжете е различно?

— Всичко друго е различно.

Тя направи физиономия.

— Започвам да изпитвам сериозно съжаление към Пенелопе.

— О, определено трябва — съгласи се той. — Със сигурност ще бъда ужасен съпруг.

— Не е вярно — изрече тя и го потупа по ръката. — Защо, за бога, го казваш? Ти никога няма да ѝ бъдеш неверен.

— Не — съгласи се той. Замълча за момент и когато накрая продължи, гласът му бе мек. — Но може да не я обичам, както заслужава.

— Само „може“? — тя раздражено вдигна ръце. — За бога, Колин, самият факт, че седиш тук и питаш *сестра си* за любовта, говори, че вече си изминал повече от половината път.

— Мислиш ли?

— Ако не го *мислех* — отвърна му, — нямаше да го *кажа* — тя въздъхна. — Престани толкова да мислиш, Колин. Ще откриеш, че бракът е много по-лесен, ако просто го оставиш да се случва.

Той я погледна подозрително.

— Кога стана такава философка?

— Когато дойде при мен и ме накара да се замисля — бързо изрече тя. — Жениш се за точната жена. Престани толкова да се тревожиш.

— Не се тревожа — изрече той автоматично, макар че не бе вярно, затова не си направи труда да се защитава, когато Дафни го изгледа саркастично. Само че не се тревожеше дали Пенелопе бе точната жена. В това бе сигурен.

Не се тревожеше и дали този брак ще бъде добър. И в това бе уверен.

Не, тревожеше се за глупави неща. Като дали я обича, или не — не защото щеше да настъпи краят на света, в който и да е от двата случая, — а защото бе изключително притеснително да не знае какво точно изпитва.

— Колин?

Той обърна поглед към сестра си, която го наблюдаваше с доста объркано изражение. Изправи се с намерението да си тръгне, преди непоправимо да се е изложил, след това се наведе и я целуна по бузата.

— Благодаря — каза.

Тя присви очи.

— Не мога да разбера дали си сериозен, или ме дразниш, задето никак не ти помогнах.

— Наистина *никак* не ми помогна — отвърна той, — но „благодаря“-то беше искрено.

— Отбелязвам точки, заради положените усилия?

— Нещо такова.

— Сега в Бриджъртън Хаус ли отиваш? — попита тя.

— Защо, за да се изложи и пред Антъни?

— Или Бенедикт — каза тя. — И той е там.

Важното нещо при големите семейства бе, че никога не липсваха възможности човек да се изложи пред някой брат или сестра.

— Не — изрече той с лека, иронична усмивка. — Мисля да си вървя у дома.

— Да вървиш? — повтори тя и зяпна.

Той хвърли поглед към прозореца.

— Мислиш ли, че ще вали?

— Вземи каретата ми, Колин — настоя тя, — и, моля те, изчакай сандвичите да пристигнат. Със сигурност ще бъдат цяла планина и ако си тръгнеш, преди да са ги донесли, знам, че ще изям половината и после ще се мразя през остатъка от деня.

Той кимна и отново седна. Радваше се, че го стори. Имаше слабост към пушена съомга. Всъщност взе подноса със себе си в каретата и през целия път към дома се взираше в проливния дъжд навън.

* * *

Когато семейство Бриджъртън организираха парти, го правеха както трябва.

А когато семейство Бриджъртън организираха годежен бал... е, ако лейди Уисълдаун все още пишеше, щеше да му отдели поне три поредни рубрики.

А този годежен бал с лекота можеше да бъде определен за събитието на сезона, макар и организиран в последната минута, тъй като нито лейди Бриджъртън, нито мисис Федърингтън бяха склонни да позволят на децата си да променят решението си по време на един дълъг годеж.

Макар да бе част от всичко това, иронично си помисли Пенелопе, тя всъщност имаше много малко общо със самия бал, но за сметка на това бе център на всички продължаващи спекулации относно защо, за бога, Колин Бриджъртън би избрал някоя като Пенелопе Федърингтън за своя съпруга. Нещата не бяха чак толкова зле, дори когато Антъни Бриджъртън се бе оженил за Кейт Шефилд, която, като Пенелопе, никога не бе смятана за първокласен диамант. Но поне Кейт не беше „стара“ по това време. Пенелопе не можеше да преброи колко пъти е чула думите „стара мома“, прошепнати зад гърба ѝ през последните няколко дни.

И макар клюките да бяха малко досадни, те не я притесняваха наистина, защото все още се рееше върху облака на собственото си блаженство. Някоя жена не можеше да прекара почти целия си съзнателен живот, влюбена в един мъж и после да не е почти оглупяла от щастие, когато той я помоли да се омъжи за него.

Дори ако самата тя не можеше да разбере съвсем ясно, как се е случило.

Беше се случило. Само това имаше значение.

А Колин бе възплъщение на мечтания годеник за всяка жена. Не се отдели от нея цялата вечер, а Пенелопе дори не смяташе, че го прави, за да я предпази от клюките. В интерес на истината, изглежда бе забравил напълно за това.

Беше почти сякаш... Пенелопе замечтано се усмихна. Почти, сякаш Колин стоеше до нея, защото искаше да е там.

— Видя ли Кресидата Туомбли? — прошепна Елоиз в ухото ѝ, докато Колин танцуваше с майка си. — Позеленяла е от завист.

— Заради роклята е — изрече Пенелопе с впечатляващо спокойно изражение.

Елоиз се засмя.

— О, иска ми се лейди Уисълдаун да пишеше. Щеше да я набоде на шиш.

— Мисля, че се предполага, че тя е лейди Уисълдаун — внимателно каза Пенелопе.

— О, врели-некипели. Дори за секунда не вярвам, че Кресида е лейди Уисълдаун и не мисля, че и ти го вярваш.

— Вероятно не — съгласи се Пенелопе. Знаеше, че тайната ѝ ще бъде в безопасност, ако се престори, че вярва на историята на Кресида, но всеки, който я познаваше, би приел това за толкова нетипично, че щеше да е доста подозрително.

— Кресида просто иска парите — презрително продължи Елоиз. — Или заради известността. А може би заради двете.

Пенелопе наблюдаваше своята Немезида^[1], която бе събрала тълпа обожатели в противоположния край на залата. Обичайните ѝ почитатели се въртяха наоколо, но към тях се бяха присъединили и нови хора, най-вече от любопитство, заради клюките за Уисълдаун.

— Е, поне с известността успя.

Елоиз кимна в знак на съгласие.

— Не мога дори да си представя защо е била поканена. Между вас определено няма топли чувства, а никой от нас не я харесва.

— Колин настоя.

Елоиз зяпна и се обърна към нея.

— Защо?

Пенелопе подозираше, че основната причина бе обявата на Кресида, че е лейди Уисълдаун — по-голямата част от висшето общество не бяха сигурни дали лъже, или не, но никой не желаше да ѝ откаже покана за събитие в случай, че казва истината.

А Колин и Пенелопе не би трябвало да имат причина да бъдат сигурни в противното.

Само че Пенелопе не можеше да разкрие това пред Елоиз, затова ѝ каза останалата част от историята, която все пак беше вярна.

— Майка ти не искаше да предизвиква клюки, като я пренебрегне, а и Колин каза...

Тя се изчерви. Това наистина бе много мило.

— Какво? — попита Елоиз.

Пенелопе не можа да скрие усмивката си, докато отговаряше.

— Той каза, че иска Кресида да бъде принудена да наблюдава триумфа ми.

— О! Боже! — Елоиз изглеждаше така, сякаш има нужда да седне. — Брат ми е влюбен.

Изчервяването на Пенелопе премина в пурпурна окраска.

— Наистина — възкликна Елоиз. — Трябва да е. О, трябва да й кажеш. Каза ли го?

Имаше нещо, едновременно чудесно и ужасно, в това да слуша излиянията на Елоиз. От една страна винаги бе приятно да споделиш най-идеалните моменти от живота си с най-добрия си приятел, а радостта и вълнението на Елоиз определено бяха заразителни.

Но от друга страна, за тях нямаше основание, защото Колин не я обичаше. Или поне не й го бе казал.

Но се държеше така, сякаш я обичаше! Пенелопе се бе вкопчила в тази мисъл и се опитваше да мисли за това, а не за факта, че никога не бе произнасял думите.

Действията говореха по-силно от думите, нали?

А действията му я караха да се чувства като принцеса.

— Мис Федърингтън! Мис Федърингтън!

Пенелопе обърна поглед наляво и засия. Този глас не можеше да принадлежи на никой друг, освен лейди Данбъри.

— Мис Федърингтън — каза лейди Д., като размахваше бастуна си сред тълпата, докато накрая се озова пред Пенелопе и Елоиз.

— Лейди Данбъри, колко е хубаво да ви видя.

— Хахаха — набръчканото лице на графинята стана почти младо от силата на усмивката й. — Винаги е приятно да ме видят, независимо кой го казва. А ти, ти, малко дяволче. Виж какво направи!

— Не е ли прекрасно? — попита Елоиз.

Пенелопе погледна най-добрата си приятелка. При всичките си смесени чувства, Елоиз истински, откровено и вечно щеше да се радва за нея. Внезапно нямаше значение, че са застанали в центъра на претъпкана бална зала и всички са се втренчили в тях, сякаш са някакъв странен екземпляр върху масата за изследвания. Тя се обърна и силно прегърна Елоиз и прошепна в ухото й:

— Наистина те обичам.

— Зная — прошепна приятелката ѝ в отговор.

Лейди Данбъри силно потупа с бастуна си по пода.

— Все още съм тук, дами!

— О, извинете — смутено изрече Пенелопе.

— Всичко е наред — каза лейди Д. с непривично за нея снизхождание. — Доста е приятно човек да види две момичета, които предпочитат да се прегърнат, отколкото да си забият нож в гърба.

— Благодаря, че дойдохте да ме поздравите — каза Пенелопе.

— Не бих пропуснала това за нищо на света — отвърна лейди Данбъри. — Хахаха. Всички тези глупаци се опитват да разберат какво си сторила, за да го накараш да се ожени за теб, а всъщност ти просто беше самата себе си.

Устните на Пенелопе се разтвориха и сълзи напълниха очите ѝ.

— Лейди Данбъри, това сигурно е най-милото...

— Не, не — шумно я прекъсна лейди Д. — Никакви такива. Нямам нито време, нито желание да се разчувствам.

Но Пенелопе забеляза, че тя извади кърпичката си и дискретно изтри очите си.

— О, лейди Данбъри — каза Колин, докато се връщаше при групата и плъзна собственически ръка в дланта на Пенелопе. — Радвам се да ви видя.

— Мистър Бриджъртън — поздрави тя кратко. — Просто наминах да поздравя булката ви.

— О, определено аз съм този, който заслужава поздравления.

— Хм. Верни думи — каза лейди Д. — Мисля, че може и да сте прав. Тя е по-голяма награда, отколкото всички осъзнават.

— Аз го осъзнавам — каза той с много тих и смъртоносно сериозен глас, а Пенелопе помисли, че може да припадне от вълнението, което предизвика.

— И ако ни извините — любезно продължи Колин, — трябва да отведа годеницата ми, за да я представя на брат си...

— Аз познавам брат ти — прекъсна го Пенелопе.

— Приеми го за традиция — каза той. — Трябва официално да те приветстваме в семейството.

— О — в нея се надигна нещо топло при мисълта, че ще стане част от семейство Бриджъртън. — Колко прекрасно!

— Както казвах — продължи Колин, — Антъни би искал да вдигне тост, а след това аз ще танцувам валс с теб.

— Много романтично — одобрително изрече лейди Данбъри.

— Да, ами, аз съм романтик — безгрижно отвърна Колин.

Елоиз силно изсумтя.

Той се обърна към нея с арогантно вдигнати вежди.

— Такъв съм.

— Заради Пенелопе — отвърна тя, — силно се надявам.

— Винаги ли са такива? — обърна се лейди Данбъри към Пенелопе.

— През повечето време.

Лейди Д. кимна.

— Това е хубаво. Децата ми рядко си говорят. Не поради злонамереност, разбира се. Просто нямат нищо общо. Тъжно наистина.

Колин стисна по-силно ръката на Пенелопе.

— Наистина трябва да вървим.

— Разбира се — измърмори тя, но когато се обърна към Антъни, който се виждаше в другия край на залата, близо до оркестъра, чу някаква внезапна и шумна суматоха до вратата.

— Внимание! Внимание!

Кръвта се оттегли от лицето ѝ само за секунда.

— О, не — чу се да прошепва. Това не биваше да се случва. Поне не тази вечер.

— Внимание!

Понеделник, крещеше съзнанието ѝ. Беше казала на издателя си „понеделник“. На бала на Мотрам.

— Какво става? — попита лейди Данбъри.

Десет млади момчета се втурнаха в залата като малки палавници. Държаха в ръцете си листи хартия и ги хвърляха наоколо като големи конфети.

— Последната рубрика на лейди Уисълдаун — крещяха в един глас. — Прочетете я сега! Прочетете истината!

[1] Немезида — древногръцка богиня на възмездието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Колин Бриджъртън бе известен с много неща.

Бе известен със страхотния си външен вид, което не бе изненада — това се отнасяше за всички мъже в семейство Бриджъртън.

Бе известен с леко порочната си усмивка, която можеше да разтопи женско сърце дори и в другия край на балната зала, а веднъж бе накарал една млада жена да падне като отсечено дърво или поне деликатно да припадне, след като си бе ударила главата в пода, и това доведе до гореспоменатото впечатление.

Бе известен с жизнерадостния си чар и умението да предразполага всички с любезна усмивка и забавен коментар.

Това, с което не бе известен, а и всъщност много хора биха се заклели, че не притежава, бе избухлив характер.

Благодарение на забележителния си, и по тази причина неподозиран, самоконтрол, никой нямаше да зърне дори частица от тази негова черта и тази вечер, макар че бъдещата му съпруга утре можеше да се събуди със *сериозна* синина на ръката.

— Колин — задавено изрече тя и сведе поглед към мястото, където пръстите му я стискаха.

Но той не бе в състояние да я пусне. Знаеше, че я наранява, знаеше и че не е много хубаво да го прави, но в този момент бе толкова вбесен, че трябваше или да стисне ръката ѝ с всичка сила, или да избухне пред петстотин от най-близките им познати.

Реши, че като цяло е направил верния избор.

Щеше да я убие. Веднага щом измислеше някакъв начин да я измъкне от тази проклета зала, определено щеше да я убие. Бяха се съгласили, че лейди Уисълдаун ще остане в миналото и ще оставят нещата такива, каквито са. Това не трябваше да се случва. Това бе покана за катастрофа. За разруха.

— Това е превъзходно! — възкликна Елоиз и хвана един брой във въздуха. — Абсолютно, абсолютно невероятно. Обзалагам се, че е започнала отново да пише, за да отпразнува годежа ви.

— Няма ли да е хубаво? — провлече Колин.

Пенелопе не каза нищо, но изглеждаше много, много бледа.

— О, мили боже!

Колин се обърна към сестра си, чиято челюст бе увиснала, докато четеше рубриката.

— Хвани ми един брой, Бриджъртън! — заповяда му лейди Данбъри, като го плесна по крака с бастуна си. — Не мога да повярвам, че публикува нещо в събота. Трябва да е важно.

Колин се наведе и вдигна два листа хартия от пода, подаде единия на лейди Данбъри и сведе поглед към другия в ръката си, макар да бе сигурен какво пишеше там.

Беше прав.

„Няма нещо, което да презирам повече от джентълмен, който смята за забавно снизходително да потупва някоя дама по ръката, докато промърморва: «Право на жената е да променя мнението си». И наистина, тъй като смятам, че човек трябва винаги да подкрепя думите си с дела, аз се старая мненията и решенията ми да са постоянни и отговарящи на истината.

Точно затова, любезни читателю, когато написах рубриката си на 19 април, искрено възнамерявах тя да бъде последната. При все това, събития напълно извън моя контрол — и, в интерес на истината, извън моето одобрение — ме принудиха да използвам перо и хартия още един, последен път.

Дами и господа, настоящият автор НЕ е лейди Кресида Туомбли. Тя е просто една лицемерна самозванка и сърцето ми ще бъде разбито, ако всички мои години на усилен труд бъдат приписани на човек като нея.“

„Хроники на Висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 24 април 1824

— Това е най-хубавото нещо, което някога съм виждала — прошепна Елоиз въодушевено. — Може би съм лош човек, тъй като

никога преди не съм изпитвала такова щастие при падението на друг човек.

— Глупости! — каза лейди Данбъри. — Аз *знам*, че не съм лош човек, но и на мен ми харесва.

Колин не каза нищо. Нямахше доверие на гласа си. Нямахше доверие на самия себе си.

— Къде е Кресидата? — попита Елоиз и изви врат. — Някой вижда ли я? Обзалагам се, че вече е избягала. Сигурно е ужасена. Аз на нейно място щях да бъда.

— Ти никога няма да си на нейно място — изрече лейди Данбъри. — Твърде почтена си.

Пенелопе не каза нищо.

— Все пак — весело каза Елоиз, — човек почти може да я съжали.

— Само почти — каза лейди Д.

— О, определено. Едва почти, в интерес на истината.

Колин можеше единствено да стои и да стиска зъби до болка.

— Освен това ще си задържа хилядата лири! — изкикоти се лейди Д.

— Пенелопе! — възкликна Елоиз и я смушка с лакът. — Не си казала и дума. Това не е ли страхотно?

Тя кимна и каза:

— Не мога да повярвам.

Хватката на Колин около ръката ѝ се затегна.

— Брат ти идва — каза тя.

Той погледна надясно. Антъни крачеше към него, а Вайълет и Кейт го следваха по петите.

— Е, това определено ни засенчва — каза той, когато достигна Колин и кимна на присъстващите дами. — Елоиз, Пенелопе, лейди Данбъри.

— Не мисля, че сега някой ще обърне внимание на тоста на Антъни — отбеляза Вайълет, докато оглеждаше залата. Жуженето бе неспирно. Отделни листи все още се носеха във въздуха, а хората се хлъзгаха върху тези, които вече се бяха приземили на пода. Шепотът бе постоянен и почти стържещ и на Колин му се стори, че главата му ще експлодира.

Трябваше да се махне. Веднага. Или поне възможно най-бързо.

Главата му звънтеше, а кожата му гореше. Усещането бе почти като страст, но не беше, беше ярост и гняв, както и онова ужасно, черно чувство, че е бил предаден от едничкия човек, който би трябвало да го подкрепя безусловно.

Странно. Знаеше, че Пенелопе е тази с тайната, тази, която има най-много за губене. Ставаше въпрос за нея, не за него и той го знаеше, или поне разумът му бе наясно, но някак си това бе изгубило значение. Сега бяха отбор, а тя бе действала без него.

Нямаше право да се поставя в толкова рисковано положение, без да се посъветва с него. Той беше неин съпруг, или поне щеше да бъде, и негово задължение бе да я защитава независимо дали тя го иска, или не.

— Колин? — казваше майка му. — Добре ли си? Изглеждаш малко странно.

— Вдигни тоста — каза той на Антъни. — Пенелопе не се чувства добре и трябва да я отведе у дома.

— Не се чувстваш добре? — обърна се Елоиз към Пенелопе. — Какво има? Нищо не каза.

За нейна чест тя успя да изрече доста правдоподобно:

— Боя се, че имам леко главоболие.

— Да, да, Антъни — каза Вайълет, — направи го, така че Пенелопе и Колин да могат да изтанцуват валса си. Тя не може да си тръгне, преди да си го направил.

Антъни кимна в знак на съгласие и махна на Колин и Пенелопе да го последват към предната част на залата. Един тропетист силно изсвири и даде знак на присъстващите да запазят тишина. Всички се подчиниха, вероятно защото предположиха, че предстоящото съобщение ще е свързано с лейди Уисълдаун.

— Дами и господа — високо изрече Антъни, като взе чаша шампанско от един прислужник, — зная, че сте силно заинтересувани от намесата на лейди Уисълдаун в нашето парти, но се налага да подканя всички ви да си припомните целта на събирането ни тази вечер.

Този момент трябваше да бъде свършен, безстрастно си помисли Колин. Това трябваше да е нощ на триумф за Пенелопе, нощ за усмивки, в която да покаже на света колко красива, прекрасна и умна е всъщност.

В тази нощ той трябваше официално да оповести намеренията си, да се увери, че всички разбират, че той я е избрал и, което бе важно, че тя е избрала него.

А сега искаше единствено да я хване за раменете и да я разтърси, докато не остане без сили. Тя застрашаваше всичко. Рискуваше цялото им бъдеще.

— Като глава на семейство Бриджъртън — продължи Антъни, — изпитвам огромна радост, когато някой от братята и сестрите ми си избере съпруга. Или съпруг — добави с усмивка и кимна към Дафни и Саймън.

Колин погледна Пенелопе. Тя стоеше изправена и неподвижна в роклята си от леденосин сатен. Не се усмихваше, което сигурно изглеждаше странно за стотиците хора, които се бяха втренчили в нея. А може би просто мислеха, че е нервна. Все пак имаше стотици хора, които се взираха в нея. Всеки би бил нервен.

И въпреки това, ако човек стоеше до нея, както Колин, щеше да види паниката в очите ѝ, бързото повдигане и спускане на гърдите и, ускореното дишане.

Беше уплашена.

Добре. Трябваше да се страхува. Да се плаши от това, което можеше да ѝ се случи, ако тайната ѝ бъде разкрита. Да се плаши от това, което *щеше* да ѝ се случи, веднага щом имаха възможност да си поговорят.

— Затова — завърши Антъни, — за мен е голямо удоволствие да вдигна тост за брат си Колин и бъдещата му съпруга Пенелопе Федърингтън. За Колин и Пенелопе!

Колин погледна към ръката си и осъзна, че някой е поставил чаша шампанско в нея. Вдигна я като понечи да я приближи към устните си, след това размисли и я допря до устните на Пенелопе. Тълпата бурно го приветства, а той наблюдаваше как тя отпива глътка, а след това още една и още една, принудена да пие, докато той не отмести чашата, което стори едва, когато тя се изпразни.

След това осъзна, че тази детинска демонстрация на сила го е оставила без питие, от което отчаяно се нуждаеше, затова изтръгна чашата от ръката ѝ и я изпразни на един дъх.

Тълпата го аплодира още по-силно.

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Сега ще танцуваме. Ще танцуваме, докато останалите не се присъединят към нас и престанем да бъдем център на внимание. След това ти и аз ще се измъкнем навън. И ще си поговорим.

Брадичката ѝ едва забележимо кимна.

Той пое ръката ѝ и я поведе към подиума, след това постави другата си ръка на кръста ѝ, когато оркестърът започна първите тактове на валс.

— Колин — прошепна тя, — не исках това да се случи.

Той залепи усмивка на лицето си. Все пак това трябваше да е първият официален танц с годеницата му.

— Не сега — нареди ѝ.

— Но...

— След десет минути ще имам много неща за казване, но точно сега просто ще танцуваме.

— Просто исках да кажа...

Ръката му се стегна около нейната в недвусмислено предупреждение. Тя прехапа устни, вдигна поглед към лицето му само за секунда и после го отмести встрани.

— Би трябвало да се усмихвам — прошепна, все още, без да го поглежда.

— Тогава се усмихай.

— Ти би трябвало да се усмихваш.

— Права си — каза той. — Би трябвало.

Но не го стори.

На Пенелопе ѝ се искаше да се намръщи. В интерес на истината, ѝ се искаше да заплаче, но някак си успя да извие ъгълчетата на устните си. Целият свят я наблюдаваше — поне целият неин свят — и тя знаеше, че внимателно следят всяко нейно движение, изучават всяко изражение, което се появяваше на лицето ѝ.

Бе прекарала години с чувството, че е невидима и го мразеше, а сега би дала всичко за няколко кратки мига анонимност.

Не, не всичко. Не би се отказала от Колин. Ако да го има, означаваше да прекара остатъка от живота си разглеждана под лупа от висшето общество, то щеше да си струва. И ако изтърпяването на гнева и презрението му, в момент като този, също бе част от брака, то и това щеше да си заслужава.

Знаеше, че ще ѝ е бесен, заради публикуването на тази последна рубрика. Ръцете ѝ трепереха, докато пишеше думите и бе ужасена през цялото време, докато бе в църквата Сейнт Брайдс — както и по пътя дотам и обратно, тъй като бе сигурна, че той ще изскочи отнякъде и ще отмени сватбата, защото не може да понесе да бъде женен за лейди Уисълдаун.

Но въпреки това го бе направила.

Знаеше, че той смята това за грешка, но просто не можеше да позволи на Кресида Туомбли да си припише заслугите за работата, на която бе посветила целия си живот. Твърде много ли бе да иска от Колин поне да направи опит да види нещата от нейна гледна точка? Достатъчно трудно щеше да бъде да остави някого да се преструва, че е лейди Уисълдаун, но да остави Кресида бе непоносимо. Пенелопе бе работила твърде усилено и бе изтърпяла твърде много от тази жена.

Освен това знаеше, че Колин никога не би я изоставил, след като годежът им бъде обявен публично. Това бе част от причините изрично да инструктира издателя си да достави вестника в понеделник на бала на Мотрам. Е, това заедно с факта, че изглеждаше ужасно грешно да го направи на собствения си годежен бал, особено когато Колин толкова се противопоставяше на идеята.

Проклет да е мистър Лейси! Със сигурност го бе направил, за да увеличи максимално разпространението му. Той достатъчно добре бе опознал висшето общество, четейки Уисълдаун, за да знае, че годежният бал на семейство Бриджъртън щеше да бъде най-желаното събитие на сезона. Тя не разбираше защо това има значение, тъй като увеличеният интерес към Уисълдаун нямаше да доведе до повече пари в джоба му. Всичко с Уисълдаун бе приключено и нито Пенелопе, нито мистър Лейси щяха да получат и лира повече от издаването му.

Освен ако...

Пенелопе се намръщи и въздъхна. Мистър Лейси сигурно се надяваше, че тя ще размисли.

Ръката на Колин се стегна около кръста ѝ и тя отново вдигна поглед. Очите му сезираха в нейните, поразително зелени дори на светлината на свещите. А може би тя просто знаеше, че са толкова зелени. Вероятно щеше да ги помисли за смарагдови в мрака.

Той кимна към другите танцуващи на подиума, който вече бе препълнен с хора.

— Време е за бягството ни — каза.

Тя отвърна на кимването му по същия начин. Вече бяха казали на семейството му, че не се чувства добре и иска да се прибира, затова никой нямаше да отдаде прекалено голямо внимание на напускането им. А ако не беше особено порядъчно да бъдат сами в каретата, е, понякога правилата бяха разтегливи за сгодени двойки, особено в такава романтична вечер.

Абсурден, паникьосан кикот се изплъзна от устните ѝ. Тази нощ сигурно бе най-малко романтичната в живота ѝ.

Колин я изгледа остро с арогантно и въпросително вдигнати вежди.

— Нищо — каза Пенелопе.

Той стисна ръката ѝ, макар и не особено нежно.

— Искам да знам — каза ѝ.

Тя сви рамене обречено. Не можеше да си представи какво би могла да направи или каже, за да направи нощта по-неприятни, отколкото вече бяха.

— Просто си мислех, че се предполагаше, че тази вечер трябва да е романтична.

— Можеше да бъде — жестоко изрече той.

Ръката му се плъзна от мястото си на кръста ѝ, но той задържа другата ѝ ръка и леко стисна пръстите ѝ, за да я поведе през тълпата, докато излязоха през френските прозорци на терасата.

— Не тук — прошепна Пенелопе и нервно погледна назад към балната зала.

Той дори не удостои коментара ѝ с отговор, а вместо това я дръпна в нощта и зави зад един ъгъл, докато не останаха напълно сами.

Но не спряха там. Колин бързо се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой и я бутна към една малка, дискретна странична врата.

— Какво е това? — попита тя.

Отговорът му бе леко побутване на кръста ѝ, докато накрая не влезе в тъмния коридор.

— Нагоре — каза и посочи стълбите.

Пенелопе не знаеше дали да бъде изплашена или развълнувана, но въпреки всичко се качи по стълбите, като през цялото време

усещаше присъствието на Колин зад гърба си.

След като изкачиха няколко реда стъпала Колин пристъпи пред нея, отвори една врата и надникна в коридора. Беше празен, затова излезе, дръпна я със себе си и тихо забърза по коридора, който бе в личните покои на семейството, както вече бе разбрала, докато не стигнаха до стая, в която тя никога преди не бе влизала.

Стаята на Колин. Винаги бе знаела къде е. През всички години, в които бе идвала тук да посещава Елоиз, нито веднъж не бе вършила нещо повече от това да прокара пръсти по масивното дърво на вратата. Той от години не живееше в „Номер пет“ за постоянно, но майка му бе настояла да запази стаята му. Беше казала, че човек никога не знае кога може да се нуждае от нея и се бе оказала права по-рано този сезон, когато Колин се бе върнал от Кипър, без да има наето жилище.

Той отвори вратата и я придърпа вътре след себе си. Само че стаята беше тъмна и тя се препъваше, а когато най-накрая спря, причината бе, че тялото му бе точно пред нейното.

Той докосна ръцете ѝ, за да ѝ помогне да възвърне равновесието си, но не я пусна след това, просто я държеше в мрака. Това не бе прегръдка, не наистина, но телата им се докосваха по цялата си дължина. Тя не виждаше нищо, но можеше да го усети, да го помирише, да чуе дишането му в нощния въздух, което нежно галеше бузата ѝ.

Това бе истинска агония.

Беше екстаз.

Дланите му бавно се плъзнаха по голите ѝ ръце, измъчвайки всяко нервно окончание и след това рязко се отдръпна.

Последва... мълчание.

Пенелопе не бе сигурна какво бе очаквала. Може би, че ще ѝ вика, ще я мъмри, ще ѝ нареди да даде обяснение.

Но той не правеше нищо от гореизброеното. Просто стоеше в мрака и я принуждаваше да направи първата крачка и да проговори.

— Би ли... би ли запалил свещ? — попита тя накрая.

— Не ти ли харесва мрака? — провлече той.

— Не и сега. Не така.

— Разбирам — измърмори той. — Значи казваш, че така може и да ти хареса? — Пръстите му внезапно се озоваха върху кожата ѝ и проследиха извивката на корсажа.

След това изчезнаха.

— Недей — изрече тя треперливо.

— Да не те докосвам? — тонът му стана подигравателен и Пенелопе се радваше, че не може да види лицето му. — Но ти си моя, нали?

— Още не — предупреди го.

— О, напротив. Ти се погрижи за това. Всъщност моментът бе подбран много добре — да изчакаш годежния ни бал, за да направиш това съобщение. Знаеше, че не искам да публикуваш тази последна рубрика. Забраних го! Съгласихме се...

— Никога не сме се съгласявали!

Той не обърна внимание на изблика ѝ.

— Изчака, докато...

— Никога не сме се съгласявали — извика отново Пенелопе, тъй като изпитваше нужда да изясни, че не е нарушавала обещанието си. Каквото и друго да бе сторила, не беше го излъгала. Е, като се изключи факта, че бе държала „Уисълдаун“ в тайна в продължение на почти дузина години, но в този случай не бе мамила само него. — И да — призна, защото не ѝ се струваше редно точно сега да започва да лъже, — знаех, че няма да ме зарежеш. Но се надявах...

Гласът ѝ се пречупи и тя не успя да довърши.

— Какво си се надявала? — попита я след безкрайно мълчание.

— Надявах се, че ще ми простиш — промълви тя. — Или поне, че ще разбереш. Винаги съм смятала, че си човек, който...

— Какъв човек? — попита той, този път след едва забележима пауза.

— Вината е моя, наистина — изрече тя уморено и тъжно. — Поставих те на пиедестал. Ти бе толкова мил през всички тези години. Предполагам, че съм те смятала, за неспособен на друго.

— Какво, по дяволите, направих, което да не е било мило? — попита той. — Защищавах те, поисках ръката ти...

— Не се опита да видиш нещата от моята гледна точка — прекъсна го.

— Защото се държиш като идиотка! — почти изрева той.

Последва мълчание — тишина, която дразни слуха и разяжда душата.

— Не мисля, че има още нещо за казване — изрече Пенелопе накрая.

Колин извърна поглед. Не знаеше защо го стори, тя не можеше да го види в мрака. Но имаше нещо в гласа ѝ, което го накара да се чувства неспокоен. Звучеше ранима, изморена. Тъжна и с разбито сърце. Предизвикваше у него желание да опита да я разбере или поне да опита, макар да *знаеше*, че е направила ужасна грешка. Всяка пауза в думите ѝ потушаваше гнева му малко по малко. Все още бе ядосан, но бе изгубил желание да го показва.

— Ще те разкрият, нали знаеш — изрече тихо и вече овладяно. — Ти унижи Кресида и тя ще бъде повече от бясна и няма да намери покой, докато не разкрие истинската лейди Уисълдаун.

Пенелопе се отдръпна, и той чу как полите ѝ прошумоляват.

— Кресида не е достатъчно умна, за да ме разкрие, а и няма да пиша повече рубрики, така че няма да има никаква възможност да направя грешка и да издам нещо — после добави след кратко мълчание. — Имаш думата ми.

— Твърде късно е — каза той.

— Не е твърде късно — възрази му. — Никой не знае! Никой, освен теб, а ти толкова се срамуваш от мен, че не мога да го понеса.

— О, за Бога, Пенелопе — отсече той, — не се срамувам от теб.

— Моля те, би ли запалил една свещ? — проплака тя.

Колин прекоси стаята и започна да рови в едно чекмедже за свещ и нещо, с което да я запали.

— Не се срамувам от теб — повтори, — но наистина мисля, че постъпваш глупаво.

— Може и да си прав — каза тя, — но трябва да постъпя, както мисля за редно.

— Ти не мислиш — пренебрежително изрече той и се обърна, за да я погледне, докато палеше свещта. — Забрави, ако искаш — макар аз да не мога — какво ще се случи с репутацията ти, ако хората разберат коя си всъщност. Забрави, че хората ще те отхвърлят и ще говорят за теб зад гърба ти.

— Онези хора не си струват да се тревожи човек за тях — изрече тя с изпънат гръб.

— Може би е така — съгласи се той, скръсти ръце и се втренчи в нея. Неотстъпчиво. — Но ще боли. Няма да ти хареса, Пенелопе. И на

мен няма да ми хареса.

Тя конвулсивно преглътна. Добре. Може би успяваше да достигне до нея.

— Но забрави за това — продължи. — През последните десет години си засягала някои хора. Обиждала си ги.

— Казвала съм и много хубави неща — възрази тя, а в тъмните ѝ очи заблестяха непролети сълзи.

— Разбира се, но не за тези хора ще трябва да се притесняваш. Говоря за ядосаните и обидените — той направи няколко крачки напред и я хвана за ръцете. — Пенелопе — изрече напрегнато, — ще има хора, които ще искат да те наранят.

Думите му бяха предназначени за нея, но се обърнаха срещу него самия и пронизаха сърцето му.

Опита се да си представи живота без нея. Беше невъзможно.

Само преди седмици тя беше... Спря и се замисли. Каква беше? Приятелка? Позната? Някой, когото виждаше, но не забелязваше наистина?

А сега бе негова годеница и скоро щеше да му бъде съпруга. А може би... може би бе нещо повече от това. Нещо по-дълбоко. Нещо дори по-ценно.

— Това, което искам да знам — попита и нарочно върна разговора към темата, за да не може мозъкът му да се насочва в такава опасна посока, — е защо не използваш идеалното алиби, щом целта е да останеш анонимна.

— Защото целта не е да остана анонимна! — направо изкрещя тя.

— Искаш да бъдеш разкрита? — попита той и я зяпна на светлината на свещта.

— Не, разбира се, че не — отвърна му. — Но това е моята работа. Делото на живота ми. Това е всичко, което съм направила и ако не мога да получа признание за него, то проклета да съм, ако позволя на някой друг да го получи.

Колин отвори уста, за да ѝ отговори, но за негова собствена изненада нямаше какво да каже. *Делото на живота ѝ*. Пенелопе имаше дело на своя живот.

Той нямаше.

Тя може и да нямаше възможност да положи името си под работата си, но когато бе сама в стаята, можеше да погледне тайните си занимания, да ги посочи и да си каже *Това е то. Това е смисълът на живота ми.*

— Колин? — промълви тя, очевидно изненадана от мълчанието му.

Тя бе невероятна. Не знаеше как досега не го е разбрал, след като вече бе наясно, че е умна и прекрасна, и духовита, и съобразителна. Но всички тези епитети, както и още много други, за които дори още не се бе сетил, не можеха да я опишат наистина.

Тя бе невероятна.

А той бе... Мили боже в небесата, той й завиждаше.

— Ще си тръгвам — изрече тя меко, обърна се и тръгна към вратата.

За момент той не реагира. Умът му все още бе вцепенен, заливан от прозрения. Но когато я видя с ръка на дръжката, разбра, че не може да я пусне. Не и тази нощ, нито когато и да е.

— Не — изрече дрезгаво и скъси разстоянието помежду им с три дълги крачки. — Не — повтори. — Искам да останеш.

Тя вдигна поглед към него, а очите й бяха като два басейна, изпълнени с объркване.

— Но ти каза...

Той нежно обхвана лицето й с длани.

— Забрави какво казах.

И в този момент осъзна, че Дафни бе права. Любовта му не бе като гръмотевица в небето. Беше започнала с усмивка, с дума и закачлив поглед. С всяка секунда, прекарана заедно с нея, тя бе нараствала, докато не бе дошъл този момент, в който той внезапно *разбра.*

Обичаше я.

Все още й беше бесен за публикуването на онази последна рубрика и адски се срамуваше от себе си, че й завижда за това, че има някакво дело и цел в живота, но дори след всичко това я обичаше.

И ако сега я оставеше да излезе, никога нямаше да си прости.

Може би това бе любовта. Да желаеш някоя жена, да имаш нужда от нея, да я обожаваш, дори когато си й абсолютно бесен и си готов да

я вържеш за леглото, само и само да я спреш да излезе и да създаде още проблеми.

Това бе нощта. Това бе моментът. Той преливаше от чувства и трябваше да ѝ каже. Трябваше да ѝ покаже.

— Остани — прошепна и я придърпа към себе си грубо и жадно, без извинение или обяснение. — Остани — повтори и я поведе към леглото си. Когато тя не отговори, го изрече за трети път. — Остани.

Тя кимна.

Той я взе в обятията си. Това бе Пенелопе и това бе любов.

ГЛАВА 18

В момента, в който Пенелопе кимна — всъщност в момента, преди да кимне — тя разбра, че се е съгласила на нещо повече от целувка. Не бе сигурна какво накара Колин да промени решението си, защото в един момент бе толкова ядосан, а в следващия — нежен и любящ.

Не бе сигурна, но истината бе, че... не я интересуваше.

Знаеше само едно — той не правеше всичко това — а в момента я целуваше — за да я накаже. Някои мъже може и да използват желанието като оръжие, а изкушението като отмъщение, но Колин не бе от тях.

Просто не бе такъв.

При цялата му разхайтеност и дяволитост, зад всички шеги, дразнене и ироничен хумор, той бе добър и благороден мъж. И щеше да бъде добър и благороден съпруг.

Знаеше го толкова добре, колкото познаваше самата себе си.

И щом я целуваше толкова страстно, накланяше я към леглото и покриваше тялото ѝ със своето, то това бе, защото я желаше, защото го бе грижа достатъчно, че да преодолее гнева си.

Грижа го беше.

Пенелопе отвърна на целувката му с всяка частица от чувствата си, всяко кътче на душата си. С години бе обичала този мъж и това, което ѝ липсваше като умение, наваксваше с плам. Сграбчи косата му и се заизвива под него, без да я е грижа за външния ѝ вид.

Този път не бяха в карета или в салона на майка му. Не се страхуваха, че ще ги хванат, нямаше нужда да се уверяват, че ще изглеждат достатъчно представителни след десет минути.

Това бе нощта, в която можеше да му покаже всичко, което изпитваше към него. Щеше да отговори на всяко негово желание със свое и безмълвно да даде обета си за любов, вяност и преданост.

В края на нощта той щеше да знае, че тя го обича. Можеше и да не изрече думите — или дори да ги прошепне — но той щеше да знае.

А може би вече знаеше. Странно, бе толкова лесно да скрие тайния си живот като лейди Уисълдаун ѝ бе толкова невероятно трудно да крие чувствата в очите си всеки път, когато го погледнеше.

— Кога започнах толкова да се нуждая от теб? — прошепна той и леко вдигна глава, докато върховете на носовете им се докоснаха и тя можеше да види очите му, вперени в нея на неясната светлина на свещта — тъмни и безцветни. Дъхът му бе горещ, погледът — също и предизвикваше горещина в части от тялото ѝ, за които не си бе позволявала дори да мисли.

Пръстите му се преместиха на гърба на роклята ѝ, умело се плъзнаха по копчетата и тя усети как материята се отпуска — първо около гърдите ѝ, след това около ребрата и накрая около кръста ѝ.

А след това вече я нямаше.

— Мили боже — каза той, а гласът му бе малко по-силен от шепот, — толкова си красива.

И за първи път в живота си Пенелопе повярва, че това може и да е вярно.

Имаше нещо много порочно и възбуждащо в това да бъде толкова интимно разголена пред друго човешко същество, но не изпитваше срам. Колин я гледаше толкова топло, докосваше я толкова нежно, че не чувстваше нищо, освен непреодолимо усещане за съдбовност.

Ръката му се плъзна по чувствителната кожа на извивката на гърдата ѝ. Първо я подразни с нокти, а после нежно я помилва с пръсти, докато се връщаше в първоначалната си позиция на ключицата ѝ.

Нещо в нея се стегна. Не знаеше дали заради докосването, или заради начина, по който я гледаше, но нещо я караше да се променя.

Чувстваше се странно, непривично.

Чудесно.

Той коленичи на леглото, все още напълно облечен, взрян в нея с чувство на гордост, желание и усещане за притежание.

— Никога не съм си представял, че ще ме гледаш така — промълви той и леко помръдна ръка, докато дланта му започна да дразни зърното ѝ. — Никога не съм си представял, че толкова ще те желая.

Пенелопе затаи дъх, когато в нея избухна залп от чувства. Само че нещо в думите му я караше да се чувства неспокойна и той сигурно го видя в погледа ѝ, защото попита:

— Какво има? Какво не е наред?

— Нищо — понечи да отговори, след това се поправи. Бракът им трябваше да се базира на честност и тя не помагаше на никой от двамата им, като криеше истинските си чувства. — Как мислеше, че ще изглеждам? — попита тихо.

Той само се втренчи в нея, очевидно объркан от въпроса.

— Каза, че никога не си си представял, че ще изглеждам по този начин — обясни тя. — Как мислеше, че ще изглеждам?

— Не зная — призна той. — Честно казано, не съм мислил за това до последните няколко седмици.

— А оттогава? — настоя тя, без да е сигурна защо толкова се нуждае от отговор, но знаеше, че е така.

Той бързо я обкрачи, след това се наведе надолу, докато плата на сакото му не одраска корема и гърдите ѝ, носът му докосна нейния, а горещият му дъх помилва кожата ѝ.

— Оттогава — изръмжа, — съм мислил за този момент хиляди пъти, представял съм си стотици различни гърди — прекрасни и желани, пълни и молещи за моето внимание, но нищо, и нека го повторя в случай, че не си ме чула първия път, *нищо* не може дори да се сравни с реалността.

— О — това бе всичко, което успя да каже.

Той се освободи от сакото и жилетката си, остана само по риза и панталон, втренчи се в нея и една порочна, много порочна усмивка започна да повдига крайчето на устните му, докато тя се извиваше, изпълнена с очакване и възбуда под безмилостния му поглед.

И точно когато тя мислеше, че няма да издържи и секунда повече, той се протегна и я обхвана с двете си ръце, леко стискайки сякаш преценява тежестта и формата ѝ. След това дрезгаво простена, затаи дъх и премести пръсти, така че зърната ѝ да се покажат между тях.

— Искам да те видя седнала — простена, — за да мога да ги видя пълни и прекрасни, и големи. След това искам да пропъльзя зад теб и да ги обхвана с ръце — устните му намериха ухото ѝ и гласът му премина в шепот. — И искам да го направя пред огледало.

— Сега? — изписка тя.

Той изглежда се замисли над това за момент и след това поклати глава.

— По-късно — каза и след това повтори по-решително. — По-късно.

Пенелопе отвори уста да го попита нещо, макар да нямаше идея какво, но преди да успее да промълви и дума, той измърмори:

— Всяко нещо по реда си — и сведе уста към гърдата ѝ. Първо я подразни с леко подухване, след това склучи устни около нея и леко я засмука. Тя изненадано извика и подскочи от леглото.

Той продължи с мъчението, докато на нея ѝ се прииска да изкрещи, след това се премести на другата ѝ гърда и повтори всичко отначало. Този път обаче освободи едната си ръка и тя сякаш бе навсякъде — дразнеше, изкушаваше, гъделичкаше. Беше върху корема ѝ, след това на хълбока, на глезена и накрая се плъзна под полите ѝ.

— Колин — ахна Пенелопе и се сгърчи под него, когато пръстите му погалиха деликатната кожа на сгъвката на коляното ѝ.

— Опитваш се да се измъкнеш или да се приближиш още повече? — измърмори той, без да отделя устни от гърдата ѝ.

— Не знам.

Той вдигна глава и ѝ подари една вълча усмивка.

— Добре.

След това се отместил от нея и бавно съблече останалите си дрехи — първо ленената риза, след това ботушите и панталона. През цялото време не отдели очи от нейните. Когато приключи, придърпа надолу роклята, която вече бе надиплена около кръста ѝ, пръстите му леко притиснаха мекото ѝ дупе докато я повдигаше, за да плъзне плата под нея.

Тя застана пред него без нищо, освен тънките си, прозрачни чорапи. Той спря и се усмихна — бе твърде много мъж, за да не оцени гледката — след това свали и тях от краката ѝ и ги пусна да полетят към пода.

Тя потреперваше от нощния въздух, затова той легна до нея и притисна тяло към нейното, обгърна я с топлината си, докато вкушваше копринената мекота на кожата ѝ.

Имаше нужда от нея. Силата на това усещане го смиряваше.

Беше твърде горещ и изпълнен с такова желание, че бе цяло чудо, че виждаше както трябва. И все пак, макар тялото му да копнееше за освобождение, той бе обхванат от странно и неочаквано чувство за контрол. Някъде по пътя дотук всичко това бе престанало да бъде само за него. Беше за нея... не, беше за *тях*, за това прекрасно единение и вълшебна любов, които той едва сега започваше да оценява.

Желаеше я, мили боже, желаеше я, но искаше тя да трепери под него, да крещи от копнеж, да мята глава наляво-надясно, докато той я води към върха.

Искаше тя да обича това, да обича него и да знае, че когато лежат прегърнати, потни и изтощени, му принадлежи.

Защото вече знаеше, че той ѝ принадлежи.

— Кажи ми, ако направя нещо, което не ти харесва — прошепна, изненадан от начина, по който гласът му се разтрепери при тези думи.

— Не би могъл — промълви тя, докосвайки бузата му.

Тя не разбираше. Това почти го накара да се усмихне. Вероятно щеше да го направи, ако не бе толкова загрижен този първи път да е приятен за нея. Но прошепнатите ѝ думи — „Не би могъл“ — можеха да означават само едно — тя няма представа какво означава да се люби с мъж.

— Пенелопе — изрече меко и покри ръката ѝ със своята. — Трябва да ти обясня нещо. Може да те нараня. Никога не бих го сторил нарочно, но може да се случи и...

Тя поклати глава и повтори:

— Не би могъл. Познавам те. Понякога мисля, че те познавам по-добре, отколкото познавам себе си. Ти никога не би сторил нищо, което да ме нарани.

Той стисна зъби и се опита да не простене.

— Не нарочно — каза и в гласа му звънна едва доловимо нетърпение, — но бих могъл и...

— Нека аз преценя — каза тя, като взе ръката му и я поднесе към устните си за целувка. — Що се отнася до другото...

— Кое друго?

Тя се усмихна и Колин трябваше да премигне, защото можеше да се закълне, че изглежда развеселена.

— Каза ми да ти кажа, ако направиш нещо, което не ми харесва.

Той внимателно се вгледа в лицето ѝ, внезапно хипнотизиран от начина, по който устните ѝ оформяха думите.

— Обещавам — каза тя. — Всичко ще ми хареса.

Странен изблик на радост започна да се надига в него. Не знаеше кой благосклонен Бог бе решил да му я подари, но вероятно трябваше да е малко по-внимателен следващия път, когато отидеше на църква.

— Всичко ще ми хареса — повтори тя, — защото съм с теб.

Той обхвана лицето ѝ в ръце и се взря в нея, сякаш тя бе най-чудното създание, което бе стъпвало на земята.

— Обичам те — промълви тя. — Обичам те от години.

— Знам — отвърна ѝ и сам се изненада от думите. Вероятно бе знаел, но го бе изхвърлил от съзнанието си, защото любовта го караше да се чувства неудобно. Трудно бе човек да бъде обичан от някой добър и почтен, когато не можеше да му отвърне със същото. Не можеше да ѝ обърне гръб, тъй като я харесваше твърде много, а не би си простил, ако потъпчеше чувствата ѝ. Не можеше и да флиртува с нея по същите причини.

И затова си бе казал, че това, което тя изпитва, всъщност не е любов. По-лесно бе да опита да убеди себе си, че е просто увлечена по него, че не разбира какво означава истинската любов — сякаш пък той разбираше — и накрая ще намери някой друг, с когото да се установи и да заживее щастливо и доволно.

А сега мисълта, че е можела да се омъжи за друг, почти го парализираше от страх.

Лежаха един до друг, тя се взираше в него, а сърцето се отразяваше в очите ѝ. Цялото ѝ лице светеше от щастие и задоволство, защото най-накрая се чувстваше свободна — бе изрекла думите. Той осъзна, че в изражението ѝ няма и частица очакване. Не му бе казала, че го обича само за да чуе отговора му. Дори не очакваше такъв.

Беше му казала за любовта си просто защото го искаше. Защото го чувстваше.

— И аз те обичам — прошепна той и притисна устни към нейните в страстна целувка, преди да се отдръпне назад, за да види реакцията ѝ.

Пенелопе се вгледа в него няколко секунди, преди да отговори. Накрая преглътна конвулсивно и каза:

— Няма нужда да го казваш само защото аз го направих.

— Знам — отвърна той с усмивка.

Тя само го погледна безмълвно, а разширяването на очите ѝ бе единственото ѝ движение.

— И знам, че и ти го знаеш — изрече той меко. — Каза, че ме познаваш по-добре, отколкото познаваш себе си. Знаеш, че никога не бих изрекъл тези думи, ако не ги мисля.

И както лежеше там, гола и сгушена в прегръдките му, Пенелопе осъзна, че наистина *знае*. Колин не лъжеше, не и за важните неща, а тя не можеше да си представи нищо по-важно от този момент, който споделяха.

Той я обичаше. Не го бе очаквала, дори не си бе позволявала да се надява и въпреки това се бе случило — блестящо и сияйно чудо в сърцето ѝ.

— Сигурен ли си? — промълви.

Той кимна и я придърпа по-близо.

— Осъзнах го тази вечер. Когато те помолих да останеш.

— Как... — но не довърши въпроса. Дори не бе сигурна какво щеше да попита. Как е разбрал, че я обича? Как се е случило? Как го е накарало да се почувства?

Той някак разбра, че тя не може да намери думи и отговори:

— Не знам. Не знам кога, не знам как и, ако трябва да бъда честен, не ме интересува. Само знам, че е вярно — обичам те и се мразя, че не те виждах истински през всички тези години.

— Колин, недей — помоли тя. — Без взаимни обвинения. Без съжаления. Не и тази вечер.

Той само се усмихна и допря пръст до устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Не мисля, че ти си се променила — каза. — Поне не много. Но един ден осъзнах, че виждам нещо различно, когато те погледна — сви рамене. — Може би аз се промених. Може би пораснах.

Тя вдигна пръст към устните му и го спря по същия начин, както го бе сторил той.

— Може би и аз пораснах.

— Обичам те — каза ѝ и се наведе напред, за да я целуне. Този път тя не отговори, защото устата му остана долепена до нейната — гладна, търсеща и много, много прелъстителна.

Той изглежда знаеше точно какво да направи. Всяко движение на езика му, всяко гризване със зъби изпращаше тръпки до самия център на съществуването ѝ и тя се отдаде на чистата радост от момента и огнения пламък на желанието. Ръцете му бяха навсякъде и тя го усещаше навсякъде — пръстите му върху кожата ѝ, кракът му — плъзнат между нейните.

Той я придърпа по-близо и я премести върху себе си, докато се обръщаше по гръб. Ръцете му притиснаха дупето ѝ толкова силно, че доказателството за желанието му се опираше в стомаха ѝ.

Пенелопе ахна при тази невероятна интимност, но дъхът ѝ бе уловен от устните му, които все още я целуваха с пламенна нежност. Тя отново се озова по гръб, а той — върху нея. Тежестта му я притискаше към леглото, изкарваше въздуха от дробовете ѝ. Устата му се премести към ухото ѝ, след това към врата ѝ и Пенелопе усети как се извива под него, сякаш по този начин можеше някак си още повече да доближи тялото си до неговото.

Нямаше представа какво трябва да прави, но знаеше, че трябва да действа. Майка ѝ вече бе провела „малкия разговор“, както го нарече, и ѝ бе казала, че трябва да лежи неподвижно под съпруга си и да му позволи да получи своето удоволствие.

Само че нямаше начин да остане неподвижна, нямаше начин да спре хълбоците си да не се повдигат, за да го посрещнат или краката си да не се увиват около неговите. А и не искаше да му *позволява* да получи своето удоволствие — искаше да го окуражи, да го сподели.

Освен това искаше удоволствие и за себе си. Каквото и да бе това, което се надигаше в нея — това напрежение, това желание — то имаше нужда от освобождение и Пенелопе не можеше да си представи, че е възможно този момент, тези чувства да не са най-силните в живота ѝ.

— Каж ми какво да правя — изрече тя, а нетърпението направи гласа ѝ дрезгав.

Колин разтвори краката ѝ и плъзна ръце по тялото ѝ, докато не достигна бедрата ѝ и леко ги стисна.

— Остави всичко на мен — каза, дишайки тежко.

Тя го сграбчи отзад и го придърпа по-близо.

— Не — настоя. — Каж ми.

Той спря да се движи за секунда и я погледна изненадано.

— Докосни ме — каза.

— Къде?

— Където и да е.

Ръцете ѝ леко се отпуснаха върху хълбоците му и тя се усмихна.

— Докосвам те, и сега?

— Помръдни — простена той. — Раздвижи ги.

Тя плъзна пръсти към бедрата му и нежно започна да описва кръгове.

— Така ли?

Той разтреперано кимна.

Ръцете ѝ продължиха напред, докато не стигнаха опасно близо до члена му.

— Така ли?

Той рязко покри едната ѝ ръка със своята.

— Не сега — каза грубо.

Тя го погледна объркано.

— Ще разбереш по-късно — изръмжа и разтвори краката ѝ още по-широко, преди да плъзне ръка между телата им и да докосне най-интимното ѝ място.

— Колин! — задавено извика тя.

Той се усмихна дяволито.

— Мислеше, че няма да те докосвам така? — и за да покаже какво има предвид, единият му пръст затанцува около чувствителната ѝ плът и я накара да се извие под него. Хълбоците ѝ буквално повдигнаха и двама им във въздуха, преди да се отпуснат отново, докато тя потръпваше от желание.

Устните му се насочиха към ухото ѝ.

— Има още много — прошепна.

Пенелопе не се осмели да попита какво. Вече и без това се бе случило много повече от това, което майка ѝ бе споменала.

Той плъзна пръст в нея и я накара отново да ахне — което пък накара него да се засмее от удоволствие — и започна нежно да я гали.

— О, мили боже — простена Пенелопе.

— Почти си готова за мен — каза ѝ, а дишането му се ускори. — Толкова влажна и в същото време толкова тясна.

— Колин, какво...

Той плъзна още един пръст в нея и успешно сложи край на всичките ѝ шансове за членоразделна реч.

Тя се чувстваше разпъната, но ѝ харесваше. Сигурно бе много порочна, блудница по сърце, защото искаше единствено да разтвори крака още по-широко, докато напълно се разтвори пред него. Що се отнасяше до нея, той можеше да прави всичко, да я докосва както иска.

Стига само да не спираше.

— Не мога да чакам още много — задавено изрече той.

— Не чакай.

— Имам нужда от теб.

Тя се протегна, улови лицето му и го накара да я погледне.

— И аз имам нужда от теб.

И пръстите му изчезнаха. Пенелопе се почувства странно куха и празна, но само за секунда, защото нещо друго се появи на тяхно място, нещо твърдо и горещо и много, много изискващо.

— Може да те заболи — каза Колин и стисна зъби сякаш това се отнасяше и за него.

— Не ме интересува.

Трябваше да направи така, че да ѝ бъде хубаво. Трябваше.

— Ще бъда нежен — каза, макар желанието му вече да бе толкова силно, че нямаше представа как би могъл да спази подобно обещание.

— Желая те — каза тя. — Искам те и имам нужда от нещо, а не зная какво.

Той се тласна напред, само с около инч, но се почувства така, сякаш го бе погълнала целия.

Тя замря под него, и единственият звук, който се чуваше, бе накъсаното ѝ дишане.

Още един инч, още една стъпка по-близо до рая.

— О, Пенелопе — простена и се облегна на ръце, за да не я смаже с тежестта си. — Моля те, кажи ми, че ти е хубаво. *Моля те!*

Защото ако кажеше друго, щеше да умре, наложеше ли се да излезе от нея.

Тя кимна, но каза:

— Дай ми секунда.

Той преглътна и се насили да диша през носа, като учестено си поемаше въздух. Това бе единственият начин да се съсредоточи и да се

въздържи. Тя вероятно имаше нужда да се разтегне около него, да позволи на мускулите си да се отпуснат. Никога преди не бе приемала мъж, а бе толкова невероятно стегната.

И все пак той не можеше да чака, докато дойде моментът, в който вече са го правили достатъчно, че да не се налага да се въздържа.

Когато усети, че тя леко се отпусна под него, навлезе още малко напред и достигна безспорното доказателство за нейната девственост.

— О, боже — простена. — Ще те заболи. Не мога да го избегна, но обещавам, че ще е само този път и няма да боли много.

— Откъде знаеш? — попита тя.

Той затвори очи в агония. Човек можеше да разчита на Пенелопе да задава въпроси.

— Повярвай ми — избягна отговора той.

След това се тласна напред, потъна в нея до край, потопа се в топлината ѝ и разбра, че е у дома си.

— О! — ахна тя, а по лицето ѝ се изписа шок.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Така мисля.

Той леко помръдна.

— Така добре ли е?

Тя отново кимна, изглеждаше изненадана и може би леко замаяна.

Бедрата му започнаха да се движат, сякаш по собствена воля, неспособни да стоят неподвижно, когато той очевидно бе толкова близо до екстаза.

Да я усеща около себе си бе истинско съвършенство и когато осъзна, че ахванията ѝ са плод на желание, а не от болка, той най-накрая се отпусна и се предаде на непреодолимото желание, което бушуваше в кръвта му.

Пенелопе се раздвижи под него и той се помоли да издържи, докато тя стигне върха. Дъхът ѝ бе накъсан и горещ, пръстите ѝ безмилостно се впиваха в раменете му, а бедрата ѝ се извиваха под него и го докарваха почти до лудост.

Тогава дойде. Звук от устните ѝ, по-сладък от всичко, което бе достигало до ушите му. Тя извика името му, цялото ѝ тяло се напрегна

от удоволствие и той си помисли: „Някой ден ще я гледам. Ще видя лицето ѝ, когато достига върха на удоволствието си“.

Но не днес. Той вече достигаше края и очите му бяха затворени от силата на оргазма. Името ѝ се откъсна от устните му при последния тласък и той се отпусна върху нея, останал напълно без сили.

Последва цяла минута мълчание, никакъв звук, освен издигането и спускането на гърдите им, докато се бореха да си поемат въздух и изчакваха невероятната експлозия на телата им да премине във вълнуващото блаженство, което човек изпитва в прегръдките на любимия човек.

Поне Колин мислеше, че това е чувството. Бе имал и други жени, но едва сега осъзна, че никога не бе правил любов до момента, в който положи Пенелопе на леглото и започна интимния им танц с целувка върху устните ѝ.

Никога преди не се бе чувствал така.

Това бе любов.

И той щеше да я пази с всички сили.

ГЛАВА 19

Не бе много трудно датата на сватбата да се премести напред.

Колин си мислеше, докато се връщаше към жилището си в Блумсбъри, след като помогна на една изключително разрошена Пенелопе да се вмъкне в собствения си дом в Мейфеър, че може и да има много добра причина да се оженят по-рано, а не по-късно.

Разбира се, бе доста невероятно тя да забременее след само от един път. А и той трябваше да признае, че дори в този случай детето щеше да се роди в предполагаемия осми месец, което не бе прекалено подозрително в един свят, пълен с деца, родени само шест месеца след сватбата. Да не споменаваме факта, че първите деца винаги подраняваха — Колин бе чичо на достатъчно племенници и племеннички, за да знае, което щеше да означава, че бебето би се родило след осем месеца и половина, а това изобщо не бе необичайно.

Така че в действителност нямаше причина да се избързва със сватбата.

С изключение на това, че той го искаше.

Затова проведе един „малък разговор“ с майките, в който съобщи много неща, без всъщност изрично да казва каквото и да е, и те бързо се съгласиха с плана му да придвижи сватбата напред.

Особено след като *бе възможно* той да ги бе подвел да смятат, че интимностите между него и Пенелопе се бяха случили няколко седмици по-рано.

Е, малките невинни лъжи не бяха чак толкова голям грях, особено когато биваха изричани в името на по-висшето благо.

А една бърза сватба, мислеше Колин, докато лежеше в леглото си всяка вечер и си припомняше времето, прекарано с Пенелопе, пламенно желаейки тя да е до него, определено служеше на по-висше благо.

Майките, които бяха станали неразделни през последните дни, тъй като планираха сватбата, в началото възразиха срещу промяната, притеснени за възможни неприятни клюки — които в този случай

щяха да са абсолютно верни — но лейди Уисълдаун косвено им се притече на помощ.

Клюките около нея и Кресида Туомбли и предположенията дали двете са една и съща личност вилнееха из Лондон като нещо невиджано досега. Всъщност това бе толкова широко разпространена тема за разговор и толкова невъзможна за избягване, че никой дори не се замисли над факта, че датата на сватбата Бриджъртън-Федърингтън е променена.

Кое то идеално устройваше въпросните семейства.

Може би, с изключение на Колин и Пенелопе, никой, от които не се чувстваше особено удобно, когато разговорът се насочеше към лейди Уисълдаун. Пенелопе вече бе свикнала, разбира се — едва ли бе имало и месец през последните десет години, в който някой да не е изказвал в нейно присъствие предположение относно самоличността на въпросната дама. Само че Колин все още бе толкова разстроен и ядосан от тайния ѝ живот, че и на нея бе започнало да ѝ става неудобно. Опита се на няколко пъти да повдигне въпроса пред него, но той стискаше устни и ѝ казваше, с много нетипичен за него тон, че не желае да разговаря по темата.

Можеше само да заключи, че се срамува от нея. Или ако не точно от нея, то от работата ѝ като лейди Уисълдаун, което бе като удар в сърцето ѝ, защото писането бе онази част от живота ѝ, която можеше да изтъкне с голяма гордост. Беше *постигнала* нещо. Дори и да не можеше да се подпише под работата си, бе постигнала успех. Колко от съвременниците ѝ, мъже или жени, можеха да кажат същото?

Макар да бе готова да изостави лейди Уисълдаун и да заживее нов живот като мисис Колин Бриджъртън, съпруга и майка, това по никакъв начин не означаваше, че се срамува от извършеното.

Само ако можеше и Колин да се гордее с постиженията ѝ.

О, тя вярваше с всяка фибра на тялото си, че я обича. Той никога не би излъгал за подобно нещо. Имаше достатъчно голям арсенал от умни думи и възбуждащи усмивки, които да накарат една жена да се чувства доволна и щастлива, без да изрича думи на любов, която не изпитва. А може би бе възможно — всъщност имайки предвид поведението на Колин, тя вече бе сигурна, че е възможно — човек да обича някого и в същото време да изпитва срам и недоволство от него.

Пенелопе просто не очакваше, че ще боли толкова.

Един следобед се разхождаха из Мейфеър, само дни преди сватбата и тя отново се опита да повдигне въпроса. Не знаеше защо, тъй като не мислеше, че мнението му чудодейно се е променило от последния им разговор, но не можа да се въздържи. А и се надяваше, че щом са на публично място Колин ще запази усмивката на лицето си и ще изслуша това, което искаше да му каже.

Тя пресметна разстоянието до „Номер пет“, където ги очакваха на чай.

— Мисля — изрече, преценявайки, че има на разположение пет минути, преди той да я избута вътре и да промени темата, — че има недовършени неща, които трябва да обсъдим.

Колин вдигна вежди и я погледна с любопитна, но въпреки това игрива усмивка. Тя знаеше точно какво се опитва да направи — да използва чара и остроумието си, за да насочи разговора в желаната от него посока. Всеки момент тази усмивка щеше да се изкриви по момчешки и той щеше да каже нещо, с което да промени темата без тя да го осъзнае, нещо като:

— Доста сериозни думи за такъв слънчев ден.

Пенелопе прехапа устни. Не очакваше точно тези думи, но те определено бяха в същата посока.

— Колин — каза тя, като се опитваше да запази търпение, — иска ми се да не променяш темата всеки път, когато заговоря за лейди Уисълдаун.

Гласът му стана равен, добре контролиран.

— Не мисля, че чух да споменаваш името ѝ, а може би трябва да кажа твоето име. А и просто отбелязах хубавото време.

На Пенелопе, повече от всичко, ѝ се прииска да забие пети в тротоара и силно да го дръпне да спре, но бяха на публично място — вероятно вината бе нейна, че избра такова място, за да започне разговора — затова продължи да върви спокойно, макар пръстите ѝ да се свиха в малки, напрегнати юмруци.

— Вечерта, когато излезе последната ми рубрика... ти ми беше много ядосан — продължи.

Той сви рамене.

— Преодолях го.

— Не мисля.

Той се обърна към нея с доста снизходително изражение.

— Сега ми казваш как се чувствам ли?

Подобен удар не можеше да остане без ответна реакция.

— Не трябва ли съпругата да прави точно това?

— Още не си ми съпруга.

Пенелопе преброи до три — не, по-добре да е до десет — преди да отвърне:

— Съжалявам, ако това, което направих те е разстроило, но нямах друг избор.

— Имаше всички други възможности на света, но определено нямам намерение да обсъждам това точно на Брутън Стрийт.

А те наистина бяха на Брутън Стрийт. О, за бога, Пенелопе изобщо не бе преценила правилно колко бързо вървят. Имаше само около минута преди да се озоват на стъпалата на „Номер пет“.

— Мога да те уверя — каза, — че знаеш-кой никога повече няма да се върне след оттеглянето си.

— Не мога да опиша колко съм облекчен.

— Иска ми се да не си толкова саркастичен.

Той се обърна към нея със святкащи очи. Изражението му бе толкова различно от маската на невъзмутима досада, която си бе наложил само до преди секунди, че тя почти отстъпи назад.

— Внимавай какво си пожелаваш, Пенелопе — отвърна ѝ. — Сарказмът е единственото нещо, което държи под контрол истинските ми чувства, а повярвай ми, не исках да ги видиш в пълната им сила.

— Мисля, че искам — каза тя доста тихо, защото не бе съвсем сигурна, че това е истина.

— Не минава и ден, без да съм принуден да спра и да се замисля как, за бога, ще те защитя, когато тайната ти излезе наяве. Обичам те, Пенелопе, Бог да ми е на помощ, но те обичам.

Пенелопе можеше да мине и без молбата към Господ, но обяснението в любов бе приятно.

— След три дни — продължи той, — ще бъда твой съпруг. Ще дам обет да те защитавам, докато смъртта ни раздели. Разбираш ли какво означава това?

— Ще ме спасяваш от буйстващи минотаври? — опита да се пошегува тя.

Изражението му ѝ подсказа, че не намира това за забавно.

— Иска ми се да не беше толкова ядосан — измърмори тя.

Той се обърна към нея невярващо, сякаш не мислеше, че тя изобщо има право да мърмори за каквото и да било.

— Ако съм ядосан, то е, защото не ми допада факта, че разбрах за последната ти рубрика едновременно с всички останали.

Тя кимна и прехапа долната си устна, преди да каже:

— Извинявам се за това. Ти определено имаше право да знаеш предварително, но как бих могла да ти кажа? Щеше да опиташ да ме спреш.

— Именно.

До „Номер пет“ вече оставаха само няколко къщи. Ако Пенелопе искаше да го попита още нещо, трябваше да го стори бързо.

— Сигурен ли си... — започна и сама спря, несигурна дали иска да довърши въпроса.

— Дали съм сигурен за какво?

Тя леко поклати глава.

— Нищо.

— Очевидно не е нищо.

— Просто се чудех... — тя извърна поглед, сякаш градските гледки на Лондон можеха да ѝ дадат необходимата смелост да продължи. — Просто се чудех...

— Изплюй камъчето, Пенелопе.

Не бе типично за него да бъде толкова рязък, затова тонът му я подтикна да действа.

— Чудех се — каза — дали, може би, безпокойството ти за моя, бърб...

— Таен живот? — провлече той.

— Ако така искаш да го наричаш — съгласи се тя. — Струва ми се, че, може би, безпокойството ти не се корени само в желанието ти да защитиш репутацията ми, ако ме разкрият.

— Какво точно — попита той отсечено — имаш предвид с това?

Тя вече бе произнесла въпроса, нямаше какво друго да стори, освен да бъде напълно откровена.

— Мисля, че се срамуваш от мен.

Той се втренчи в нея в продължение на цели три секунди, преди да отговори:

— Не се срамувам от теб. Вече ти го казах веднъж.

— Тогава какво?

Колин забави крачка и преди да осъзнае какво прави тялото му, вече бе спрял пред Брутън Стрийт, Номер Три. Домът на майка му бе само през две къщи и той бе сигурен, че са ги очаквали за чая още преди пет минути, а...

А не можеше да накара краката си да помръднат.

— Не се срамувам от теб — повтори, защото не можеше да събере сили да ѝ каже истината — че завижда. Завижда на постиженията ѝ, на нея самата.

Това бе толкова ужасно усещане, толкова неприятно чувство. Ядеше го и го караше да усеща смътен срам всеки път, когато се споменеше лейди Уисълдаун, което, имайки предвид насоката на настоящите клюки в Лондон, се случваше около десет пъти на ден. И не знаеше какво да направи по въпроса.

Сестра му Дафни веднъж бе казала, че той винаги знае какво да каже, за да предразположи останалите. Бе го обмислял няколко дни след това и бе достигнал до извода, че умението му да кара другите да се чувстват добре, вероятно произтича от собственото му чувство за идентичност.

Той бе човек, който винаги се чувстваше изключително удобно в собствената си кожа. Не знаеше защо бе така благословен — може би благодарение на добрите си родители, а може би беше просто късмет. Само че сега се чувстваше странно и неудобно и това усещане се отразяваше на целия му живот. Тросваше се на Пенелопе и почти не говореше на баловете.

И всичко се дължеше на презряната му завист и придружаващият я срам?

Или не?

Щеше ли да завижда на Пенелопе, ако вече не усещаше някаква празнота в живота си?

Това бе интересен психологически въпрос. Или поне би бил, ако ставаше въпрос за някой друг, а не за него.

— Майка ми ни очаква — каза рязко, с ясното съзнание, че избягва въпроса, като се мразеше за това, но в същото време не можеше да направи нищо друго. — А и твоята майка ще бъде там, така че е най-добре да не закъсняваме.

— Вече сме закъснели — изтъкна тя.

Той я хвана за ръка и я задърпа към „Номер пет“.

— Още една причина да не се бавим.

— Избягваш ме — каза тя.

— Как бих могъл да те избягвам, като си до мен?

Това я накара да се смръщи.

— Избягваш въпроса ми.

— Ще го обсъдим по-късно — каза той, — когато не стоим по средата на Брутън Стрийт с, един бог знае колко хора, които се взират в нас през прозорците си.

И за да покаже, че няма да търпи повече възражения, постави ръка на гърба ѝ и я побутна — не особено нежно — към стъпалата на „Номер пет“.

* * *

Една седмица по-късно нищо не се бе променило, мислеше си Пенелопе, освен фамилното ѝ име.

Сватбата бе вълшебна. Събитието бе в тесен кръг, за изненада на лондонското общество. А сватбената нощ... е, и тя бе вълшебна.

Всъщност бракът, като цяло, бе вълшебен. Колин бе прекрасен съпруг — предизвикателен, нежен, внимателен...

Освен когато станеше въпрос за лейди Уисълдаун.

Тогава ставаше... е, Пенелопе не бе сигурна какъв точно, само че не бе себе си. Изчезваха спокойните му обноски и дар словото, което имаше, изчезваше всичко, което го превръщаше в мъжа, когото толкова дълго бе обичала.

В известен смисъл бе почти забавно. Мечтите ѝ толкова дълго бяха насочени към брак с този мъж. В някакъв момент в тях се включи и това да му каже за тайния си живот. А и как бе възможно да не се случи? В мечтите на Пенелопе бракът ѝ с Колин бе идеалния съюз, а това означаваше абсолютна откровеност.

В мечтите си тя го караше да седне и стеснително разкриваше тайната си. В началото той реагираше с недоверие, но след това идваха удоволствието и гордостта. Колко бе забележителна, как е успяла да мами цял Лондон толкова много години! Колко остроумно от нейна страна да пише такива духовити забележки! Той ѝ се възхищаваше за

изобретателността, ценеше успеха ѝ. В някои от мечтите ѝ дори предлагаше да ѝ стане таен помощник.

Това изглеждаше като нещо, което би доставило удоволствие на Колин — забавна и дяволита задача, на която би се насладил.

Но не се получи така.

Той казваше, че не се срамува от нея и може би дори го вярваше, но тя не можеше съвсем да му се довери. Бе видяла лицето му, когато се бе заклел, че иска само да я защити. Но желанието да предпазиш някого бе силно, страстно чувство, а когато Колин говореше за лейди Уисълдаун, очите му бяха прикрити и безизразни.

Опита да не се чувства разочарована. Опита се да си каже, че не е имала право да очаква Колин да отговори на мечтите ѝ, че образът, който си бе изградила е бил прекалено идеализиран, но...

Но все пак ѝ се искаше той да е мъжът, за когото бе мечтала.

И се чувстваше виновна за всеки пристъп на разочарование. Това беше Колин! Колин, за бога! Колин, който бе толкова близо до съвършенството, колкото, което и да е човешко същество изобщо би могло да се надява. Тя нямаше право да го упреква и все пак...

И все пак го правеше.

Искаше той да се гордее с нея. Искаше го повече от всичко на света, дори повече, отколкото бе желала *него самия* през всички онези години, когато го бе наблюдавала от разстояние.

Въпреки това ценеше високо брака си и, като се оставят настрана неловките моменти, ценеше съпруга си. Затова спря да споменава лейди Уисълдаун. Уморена бе от мрачното изражение на Колин. Не искаше да вижда извитите линии на неудоволствие, които се очертаваха около устата му.

Не можеше вечно да избягва въпроса обаче — всяко излизане в обществото водеше до споменаване на другата ѝ самоличност. Но нямаше нужда да го прави и у дома.

И така, докато седяха на закуска една сутрин и разговаряха любезно, като разглеждаха сутрешния вестник, тя потърси други теми на разговор:

— Мислиш ли, че трябва да пътуваме някъде на меден месец? — попита, докато щедро мажеше кифличката си с малинов конфитюр. Вероятно не трябваше да яде толкова много, но конфитюрът бе наистина вкусен, а и винаги ядеше много, когато бе неспокойна.

Намръщи се, първо на кифличката, а след това — без особена причина. Не бе осъзнала колко е неспокойна. Мислеше, че е успяла да изтика проблема с лейди Уисълдаун назад в съзнанието си.

— Може би по-късно през годината — отвърна Колин и се протегна да вземе конфитюра, когато тя приключи с него. — Подай ми една филийка, ако обичаш?

Тя мълчаливо го стори.

Той вдигна поглед — не бе сигурна дали към нея или към подноса с пушена съомга.

— Изглеждаш разочарована — каза.

Вероятно трябваше да е поласкана, че е отделил поглед от храната. А може би гледаше съомгата и тя просто се оказа на пътя му. Вероятно второто. Трудно бе човек да се състезава с храната за вниманието на Колин.

— Пенелопе?

Тя премигна.

— Изглеждаш разочарована? — напомни й.

— О! Да. Ами, вероятно е така — усмихна му се колебливо. — Никога не съм пътувала, а ти си бил навсякъде и предполагам смятах, че може да ме заведеш на някое място, което особено много харесваш. Гърция, може би. Или Италия. Винаги съм искала да видя Италия.

— Ще ти хареса — разсеяно измърмори той, приковал вниманието си върху яйцата в чинията. — Особено Венеция, мисля.

— Тогава защо не ме заведеш?

— Ще го сторя — отвърна той, набучи едно парче розов бекон и го пхна в устата си. — Просто не сега.

Пенелопе облиза малко конфитюр от кифличката си и опита да не изглежда прекалено унила.

— Щом трябва да знаеш — изрече Колин с въздишка, — причината да не искам да тръгнем, е... — той погледна отворената врата и раздражено присви устни. — Е, не мога да я кажа тук.

Очите на Пенелопе се разшириха.

— Имаш предвид... — изписа с пръст едно голямо У върху покривката.

— Именно.

Тя се втренчи в него изненадано, леко стресната от факта, че той сам повдига въпроса — още повече, че не изглеждаше особено

разстроен от това.

— Но защо? — попита накрая.

— В случай, че тайната излезе наяве — загадъчно изрече той, ако наоколо имаше прислужници, както обикновено — бих искал да съм в града, за да намаля щетите.

Пенелопе се отпусна в стола си. Не бе приятно да те третират като щета. А той бе направил точно това. Е, поне косвено. Тя се втренчи в кифличката си и се опита да реши дали е гладна. Не особено.

Но въпреки това я изяде.

ГЛАВА 20

Няколко дни по-късно Пенелопе се завърна от пазаруване с Елоиз, Хаясинт и Фелисити и откри съпруга си, седнал зад бюрото в кабинета си. Четеше нещо и беше непривично прегърбен, задълбочен в някаква книга или документ.

— Колин?

Главата му подскочи нагоре. Сигурно не я бе чул да се приближава, което бе изненадващо, тъй като тя не бе правила опит да заглуши стъпките си.

— Пенелопе — изрече и се изправи на крака, когато тя влезе в стаята, — как беше, въъ, каквото там прави, когато излезе?

— Пазарувах — отговори му с развеселена усмивка. — Ходих да пазарувам.

— Точно така. Пазарува — той леко пристъпи от крак на крак. — Купи ли нещо?

— Една шапка — отговори и се изкуши да добави: „и три диамантени пръстена“, само за да провери дали я слуша.

— Добре, добре — измърмори той, очевидно нетърпелив да се върне към това, което правеше на бюрото си.

— Какво четеш?

— Нищо — отвърна той, почти инстинктивно, и след това добави. — Е, всъщност... един от дневниците ми.

Странно изражение се изписа на лицето му — леко смутено, малко предизвикателно, сякаш почти се чувстваше неудобно, че са го хванали и в същото време я предизвиква да попита още нещо.

— Може ли да го видя? — попита тя, запазвайки гласа си мек и, надяваше се, че не звучи настойчиво. Странно бе да мисли, че Колин е несигурен за каквото и да било. Споменаването на дневниците му, обаче, изглежда вадеше на показ уязвимостта му, което бе изненадващо... и трогателно.

Пенелопе бе прекарала голяма част от живота си, гледайки на Колин като на непоклатима кула на щастието и доброто настроение.

Той беше самоуверен, красив, харесван и интелигентен. Толкова често си бе мислила колко е лесно да си Бриджъртън.

В толкова много случаи — повече, отколкото можеше да преброи — се връщаше у дома след чай с Елоиз и семейството ѝ, свиваше се на кълбо в леглото и си пожелаваше да се е родила Бриджъртън. Животът за тях беше лесен. Те бяха умни, привлекателни и богати, и като че ли всички ги харесваха.

А човек не можеше да ги намрази, дори заради прекрасния им живот, защото бяха толкова *мили*.

Е, сега беше една от тях, по силата на брака си, ако не по рождение и наистина бе вярно — животът бе по-хубав, когато си Бриджъртън, макар това да не бе свързано с някаква огромна промяна в нея самата, а по-скоро с факта, че бе лудо влюбена в съпруга си и по някакво невероятно чудо той отвърщаше на чувствата ѝ.

Само че животът не беше идеален, дори за членовете на семейство Бриджъртън.

Дори Колин — златното момче, човекът със спокойната усмивка и дяволитото чувство за хумор — дори той си имаше своите слабости. Преследваха го несбъднати мечти и чувство за несигурност. Колко нечестно от нейна страна, когато бе размишлявала за живота му, да не му позволи възможността и той да има слабости.

— Няма нужда да го виждам целия — увери го. — Може би само един или два кратки откъса. По твой избор. Може би нещо, което особено ти харесва.

Той сведе поглед към отворената тетрадка и се втренчи невиждащо в нея, сякаш думите бяха написани на китайски.

— Не зная какво да избира — избъбри. — Едно и също е, наистина.

— Разбира се, че не е. Знам това по-добре от всеки друг. Аз... — тя внезапно се огледа, видя, че вратата е отворена и бързо отиде да я затвори. — Написала съм безброй рубрики — продължи, — и те уверявам, че не е едно и също. Някои ги обожавах — усмихна се с носталгия, припомняйки си притока на задоволство и гордост, който я заливаше всеки път, когато напишеше нещо особено добро. — Беше прекрасно, знаеш ли какво имам предвид?

Той поклати глава.

— Чувството, което изпитваш — опита се да му обясни, — когато просто *знаеш*, че си избрал най-точните думи. И можеш наистина да оцениш това, само след като си седял прегърбен и обезсърчен и си се взирал в празния лист, без да имаш никаква идея какво да кажеш.

— *Това* чувство го познавам — каза той.

Пенелопе опита да не се усмихне.

— Зная, че познаваш първото чувство. Ти си невероятен писател, Колин. Чела съм работите ти.

Той разтревожено вдигна поглед.

— Само това, за което знаеш — увери го тя. — Никога не бих чела дневниците ти, без да си ми предложил — тя се изчерви при спомена как точно — без негово позволение — бе прочела един пасаж за пътуването му до Кипър. — Е, не и сега — добави. — Но беше хубаво, Колин. Почти вълшебно и някъде вътре в себе си и ти го знаеш.

Той само се втренчи в нея, и изглеждаше така, сякаш не знае какво да каже. Бе виждала това изражение на безброй лица, но никога на неговото, и беше толкова странно. Искаше ѝ се да се разплаче и да обвие ръце около него. Но най-вече бе обхваната от силна нужда да върне усмивката върху лицето му.

— Сигурна съм, че си изживявал тези дни, които описах — настоя тя. — Когато знаеш, че си написал нещо наистина хубаво. — Погледна го с надежда. — Знаеш какво имам предвид, нали?

Той не отговори.

— Знаеш — каза тя. — Убедена съм, че знаеш. Не може да си писател и да не знаеш.

— Аз не съм писател — каза той.

— Разбира се, че си — тя посочи дневника. — Доказателството е точно тук — пристъпи напред. — Колин, моля те. Може ли да прочета още малко?

За първи път той изглеждаше нерешителен и Пенелопе прие това за малка победа.

— Вече си чела почти всичко, което аз съм писала — убеждаваше го тя. — Би било честно...

Спря, когато видя лицето му. Не знаеше как да го опише, но той изглеждаше покрусен, далечен, абсолютно недостижим.

— Колин? — прошепна.

— Бих предпочел да го запазя за себе си — изрече той рязко. — Ако нямаш нищо против.

— Не, разбира се, че нямам — отвърна тя, макар и двамата да знаеха, че лъже.

Колин остана толкова тих и неподвижен, че Пенелопе нямаше друг избор, освен да се извини и да го остави сам, безнадеждно втренчен във вратата.

Беше я наранил.

Нямаше значение, че не това бе намерението му. Тя бе протегнала ръка към него, а той не бе в състояние да я поеме.

А най-лошото бе, че знаеше, че тя не разбира. Мислеше, че се срамува от нея. Беше ѝ казал, че това не е вярно, но тъй като не можеше събере сили да ѝ признае истината — че завижда — не мислеше, че му е повярвала.

По дяволите, и той не би повярвал. Очевидно изглеждаше сякаш лъже, защото, в известен смисъл, го правеше. Или поне криеше истината, което го караше да се чувства неудобно.

В секундата, в която му напомни, че е чел всичко, което тя е писала, нещо черно и грозно се сви в него.

Бе чел всичко, което бе писала, защото тя бе *публикувала* всичко написано. Докато неговите драсканици бяха скучни и безжизнени, и прибрали някъде, където никой не би могъл да ги види.

Имаше ли значение какво пише човек, ако никой никога нямаше да го прочете? Дали думите имаха значение, ако не биваха чути?

Никога не бе мислил да публикува дневниците си, докато Пенелопе не го бе предложила преди няколко седмици, а сега тази мисъл го занимаваше ден и нощ — когато не се занимаваше с Пенелопе, разбира се. Само че бе обхванат от силен страх. Ами ако никой не искаше да публикува работите му? Ами ако някой ги публикуваше, но само защото е от богато и влиятелно семейство? Колин искаше, повече от всичко друго, да бъде самостоятелен мъж, да бъде известен със своите постижения, а не с името или положението си, нито дори с усмивката или чара, които притежаваше.

А най-ужасната възможност от всички беше: Ами ако публикуват писанията му, но никой не ги хареса?

Как би могъл да се изправи пред това? Как би могъл да живее, знаейки, че се е провалил?

А не беше ли по-лошо да си остане какъвто бе сега — страхливец?

* * *

По-късно същата вечер Пенелопе най-сетне събра сили да стане от стола, изпи чаша чай и се отправи към спалнята. След като накрая се отпусна върху възглавниците с книга в ръка, която не можеше съвсем да се насили да чете, Колин се появи.

Отначало не каза нищо, само остана на място и ѝ се усмихна, само че това не бе някоя от обичайните му усмивки — изпълнена с вътрешна светлина и караща този, към когото е отправена да се усмихне в отговор.

Това бе слаба, смутена усмивка.

Извинителна усмивка.

Пенелопе остави разтворената книга върху корема си.

— Може ли? — попита Колин и посочи празното място до нея.

Пенелопе се дръпна вдясно.

— Разбира се — измърмори и премести книгата си върху нощното шкафче.

— Отбелязах няколко пасажа — каза и ѝ подаде дневника си, докато се настаняваше на ръба на леглото. — Ако искаш да ги прочетеш, да — прочисти гърлото си — изкажеш мнение, това би било... — отново се прокашля. — Би било добре.

Пенелопе погледна дневника в ръката му, елегантно подвързан с тъмночервена кожа, и отново вдигна поглед към него. Лицето му бе сериозно, а очите — мрачни и макар да бе абсолютно неподвижен — не трепваше, не се въртеше — личеше, че е нервен.

Нервен? Колин? Това бе възможно най-странното нещо, което би могла да си представи.

— За мен би било чест — изрече тя меко и нежно издърпа дневника от пръстите му. Забеляза, че няколко страници са отбелязани и внимателно разгърна на едно от избраните места.

„14 март 1819

Планинските земи са странно кафяви.“

— Това е от посещението ми в Шотландия при Франческа — прекъсна я той.

Пенелопе му се усмихна леко снизходително, сякаш за да го смъмри нежно за прекъсването.

— Извинявай — измърмори той.

„Човек би помислил или поне някой англичанин би помислил, че хълмовете и долините ще са наситено смарагдовозелени. Все пак Шотландия се намира на същия остров и, по думите на всички, страда от същите дъждове, които тормозят Англия.

Чувам, че наричат тези странни бежови хълмове «плата». Те са голи, кафяви и запустели. И все пак разтърсват душата.“

— Тук се бях изкачил доста нависоко — обясни. — Когато си в ниското или близо до езерата, е доста различно.

Пенелопе се обърна и го изгледа.

— Извинявай — избъбри той.

— Може би ще се чувстваш по-удобно, ако не четеш през рамото ми? — предложи му.

Той изненадано примигна.

— Мислех, че вече си го чел и преди — и добави в отговор на празния му поглед. — И затова няма нужда да го четеш сега — почака да види реакцията му, но такава не последва. — Следователно няма нужда да надничаш през рамото ми — довърши накрая.

— О! — Той се отдръпна леко. — Извинявай.

Пенелопе невярващо го изгледа.

— Стани от леглото, Колин.

Много смирено той се надигна от леглото, отпусна се върху един стол в далечния ъгъл на стаята, кръстоса ръце и започна да потупва с

крак от нетърпение.

Туп, туп, туп. Тибидуп, туп, туп, туп.

— Колин!

Той вдигна поглед, искрено изненадан.

— Какво?

— Престани да потупваш с крак!

Той погледна към крака си, сякаш бе някакъв чужд предмет.

— Потупвах ли?

— Да.

— О! — Кръстоса ръце още по-стегнато. — Съжалявам.

Тя отново насочи вниманието си към дневника.

Туп, туп.

Пенелопе рязко вдигна глава.

— Колин!

Той здраво натисна краката си към килима.

— Не мога да се въздържа. Дори не осъзнавах, че го правя — отпусна ръце и ги облегна на нетапицираната странична част от стола, но не изглеждаше спокоен, пръстите и на двете му ръце бяха напрегнати и извити в дъга.

Тя го гледа втренчено няколко секунди, в очакване да разбере дали наистина е в състояние да остане неподвижен.

— Няма повече — увери я. — Обещавам.

Тя го изгледа преценяващо за последен път и отново обърна поглед към думите пред себе си.

„Като народ шотландците презират англичаните и много хора биха казали, че имат право. Но отделните хора са много топли и приятелски настроени, нетърпеливи да споделят чаша уиски, гореща гозба или да предложат уютно място за сън. Група англичани — всъщност всеки англичанин в каквато и да било униформа — няма да бъдат добре дошли в никое шотландско село, но ако някой «ингилиз» тръгне сам по централната му улица, местното население ще го поздрави с отворени обятия и широки усмивки.

Това се случи и с мен при посещението ми в Инвъръри, на брега на езерото Файн. Спретнато, подредено градче, което било проектирано от Робърт Адам, когато херцогът на Аргил решил да премести цялото село, за да освободи място за новия си замък. Разположено е досами водата, варосаните му сгради образуват спретнати редици и се срещат под прав ъгъл — необичайна подредба за човек като мен, израснал сред странните пресечки на Лондон.

Вечерях в хотел «Джордж» и се наслаждавах на хубаво уиски, вместо обичайния ейл, който човек поръчва на подобно място в Англия, когато осъзнах, че нямам представа как да стигна до следващата си цел, нито имам идея колко време ще ми отнеме това. Насочих се към собственика — мистър Кларк, обясних намерението си да се отправя към Блеър Касъл и успях само да примигна в почуда и объркване, когато останалите посетители на странноприемницата започнаха да се обаждат със съвети.

— Блеър Касъл? — избоботи мистър Кларк — той изглеждаше като боботещ човек, за когото не е присъща тихата реч. — Е, ами, ако искате да отидете до Блеър Касъл, значи определено ще искате да се насочите на запад към Питлохри, а оттам на север.

Тези думи бяха последвани от одобрителен хор гласове и еднакво силно неодобрение.

— О, не! — извика някой друг, чието име, както покъсно научих, бе МакБогъл. — Ще трябва да прекоси езерото Той, а няма по-сигурен път към пълната катастрофа от този избор. По-добре сега да се насочи на север и после да завие на запад.

— Да — намеси се и трети, — но тогава на пътя му ще е Бен Невис. Да не би да искаш да кажеш, че една планина е по-малко препятствие от някакво си мижаво езерце?

— Наричаш езерото Той мижаво? Нека ти кажа, че съм роден на брега на Той и никой не може да го нарича мижаво в мое присъствие — нямам представа кой каза

това, както и почти всичко оттук нататък, но бе изречено със силна емоция и убеждение.

— Няма нужда да отива чак до Бен Невис. Може да завие на запад при Гленкоу.

— Хохохо и бутилка уиски. На запад от Гленкоу няма никакъв свестен път. Да не се опитваш да убиеш бедния човечец?

И така нататък и така нататък. Ако читателят е забелязал, спрях да отбелязвам кой какво е казал, защото врявата бе толкова силна, че бе невъзможно да се различат отделни гласове. Това продължи поне десет минути, докато накрая се обади старият, осемдесетгодишен Ангъс Кембъл и от уважение всички замлъкнаха.

— Това, което трябва да направи — изхриптя Ангъс, — е да отиде на юг до Кинтайър, да завие обратно на север и да прекоси залива Лоум до Мъл, за да може да се отправи към Йона и да плава до Скай, да пресече по суша до Улапуул, след това обратно надолу към Инвърнес, да окаже почит на Кулоден и оттам може да продължи на юг към Блеър Касъл, като по пътя спре в Гремпиън, ако иска да види как се прави хубавото уиски.

Това изявление бе последвано от абсолютна тишина. Накрая един смелчага изтъкна:

— Но това ще му отнеме месеци.

— А кой казва, че няма? — заяви старият Кембъл с едва забележима войнственост в гласа. — «Англичанинът» е тук, за да разгледа Шотландия. Да не би да казвате, че може да го направи, ако прекоси по права линия от тук до Пъртшър?

Усетих, че се усмихвам и взех решение веднага. Щях съвсем точно да следвам маршрута му, а при завръщането си в Лондон щях да знам дълбоко в сърцето си, че съм опознал Шотландия.“

Колин наблюдаваше как Пенелопе чете. От време на време тя се усмихваше и сърцето му подскачаше, докато внезапно не осъзна, че

усмивката ѝ е станала постоянна, а устните ѝ се присвиват, сякаш потиска смеха си.

После осъзна, че и той се усмихва.

Толкова бе изненадан от реакцията ѝ първия път, когато бе прочела писанията му — бе откликнала страстно и в същото време бе точна и аналитична, когато ги обсъждаше с него. Сега, разбира се, причината бе ясна. Тя също пишеше и то вероятно по-добре от него, а ако имаше нещо на този свят, от което тя наистина разбираше, това бяха думите.

Трудно бе да се повярва, че му е отнело толкова време да я помоли за съвет. Вероятно страхът го бе спирал. Страх, тревога и всички онези глупави чувства, които се преструваше, че са под неговото достойнство.

Кой би предположил, че мнението на една жена ще стане толкова важно за него? Бе работил над дневниците си с години, внимателно описваше пътуванията си, опитваше се да предаде повече от това, което виждаше и правеше, както и да вплете в тях чувствата си. И никога не ги бе показвал на никого.

Досега.

Нямаше никой, на когото да изпита желание да ги покаже. Не, това не бе вярно. Дълбоко в себе си искаше да ги покаже на много хора, но моментът никога не изглеждаше подходящ или мислеше, че ще излъжат и ще кажат, че нещо е хубаво, въпреки че не е, само за да пощадят чувствата му.

Само че Пенелопе бе различна. Тя бе писател. И то много добър при това. Ако тя казваше, че дневниците му са добри, можеше почти да повярва, че това е вярно.

Тя леко прехапа устни, докато обръщаше страницата и се намръщи, когато пръстите ѝ не откриха следваща, която да хванат. Напљунчи средния си пръст, задържа последната страница и започна отново да чете.

И отново се усмихна.

Колин изпусна дъха, който не бе осъзнал, че задържа.

Накрая тя остави дневника в скута си, отворен на частта, която четеше. Вдигна поглед и каза:

— Предполагам, че искаше да спра в края на дописката?

Не точно тези думи бе очаквал и те го объркаха.

— Ъъ, ако искаш — заекна. — Ако искаш да продължиш да четеш, предполагам, че няма проблем.

Сякаш слънцето внезапно се бе въплътило в усмивката ѝ.

— *Разбира се*, че искам да чета още — възкликна. — Нямам търпение да разбера какво се е случило, когато си отишъл в Кинтайър и Мъл и — намръщи се и провери в отворената книга, — и Скай, и Улапуул, и Кулоден, и Гремпиън — отново сведе поглед, — о, да, и Блеър Касъл, разбира се, ако си стигнал дотам. Предполагам, че си имал намерение да посетиш приятели.

Той кимна.

— Мъри — спомена той името на другар от училище, чийто брат бе херцог на Атол. — Но трябва да ти кажа, че в края на краищата не следвах точните указания на стария Ангъс Кембъл. Най-малкото, защото не открих пътища, които да свързват половината от местата, които той спомена.

— Може би — каза тя със замечтан поглед в очите, — там трябва да отидем на меден месец.

— Шотландия? — попита той, абсолютно изненадан. — Не искаш ли да пътуваш до някое топло и екзотично място?

— За човек, който никога не се е отдалечавал на повече от сто мили от Лондон — отвърна тя, — Шотландия е екзотична.

— Мога да те уверя — каза ѝ с усмивка и прекоси стаята, за да се настани на ръба на леглото, — че Италия е по-екзотична. И по-романтична.

Тя се изчерви и това му достави удоволствие.

— О — каза леко притеснена и той се зачуди колко дълго щеше да успява да я притесни, говорейки за романтика и любов и всички онези прекрасни дейности, които ги съпътстваха.

— Ще отидем до Шотландия друг път — увери я. — Така или иначе обикновено се отправям на север на всеки няколко години, за да видя Франческа.

— Изненадах се, че поиска мнението ми — изрече Пенелопе след кратко мълчание.

— Кого друго бих могъл да попитам?

— Не знам — отвърна, внезапно приковала интерес към начина, по който пръстите ѝ се впиват в завивките. — Братята си, предполагам.

Той положи ръка върху нейната.

— Какво знаят *те* за писането?

Тя вдигна брадичка и очите ѝ — ясни, топли и кафяви — срещнаха неговите.

— Зная, че цениш мнението им.

— Вярно е — съгласи се той, — но ценя твоето повече.

Внимателно се вгледа в лицето ѝ, чиито черти се изменяха под напора на различни чувства.

— Но ти не харесваш това, което пиша — изрече тя с колебание и надежда едновременно.

Той вдигна ръка към извивката на бузата ѝ и нежно я притисна, като се увери, че тя го гледа, когато проговори:

— Нищо не би могло да бъде по-далеч от истината — каза настойчиво. — Мисля, че си забележителен писател. Улавяш същността на хората с простота и духовитост, които са несравними. Десет години караше хората да се смеят. Караше ги да подсвиркват. Караше ги да *мислят*, Пенелопе. Караше хората да мислят. Не бих могъл да измисля по-голямо постижение.

— Да не споменавам — продължи, сякаш не можеше да спре, след като веднъж е започнал, — че пишеше за висшето общество, измежду всички възможни теми. Пишеш за обществото и го правиш забавно, интересно и остроумно, а всички знаем, че в повечето случаи то е направо скучно.

Много дълго Пенелопе не успя да каже и дума. От години се гордееше с работата си и тайно се усмихваше, когато чуеше някой да цитира нещо от рубриката ѝ или да се смее на саркастичните ѝ забележки. Само че нямаше с кого да сподели триумфа си.

Анонимността бе самотно нещо.

А сега имаше Колин. И въпреки че светът никога нямаше да разбере, че лейди Уисълдаун всъщност е обикновената, пренебрегната, останала стара мома до последния възможен момент Пенелопе Федърингтън, Колин знаеше. А Пенелопе започваше да осъзнава, че макар това да не бе единственото, което имаше значение, то бе най-важното.

Но все още не разбираше действията му.

— Тогава защо — попита бавно и внимателно, — толкова се отдръпваше всеки път, когато го споменавах?

Когато най-накрая ѝ отговори, думите му едва се чуваха.

— Трудно е за обяснение.

— Аз съм добър слушател — меко му каза.

Ръката, която толкова любящо галеше лицето ѝ, се отпусна в скута му. И той изрече единственото нещо, което никога не бе очаквала.

— Завиждам — безпомощно сви рамене. — Толкова съжалявам.

— Не разбирам какво имаш предвид — каза тя. Нямаше намерение да шепне, но силата не ѝ стигна за нищо повече.

— Погледни се, Пенелопе — той взе двете ѝ ръце в своите и се обърна, за да е с лице към нея. — Ти имаш огромен успех.

— Анонимен успех — напомни му.

— Но ти знаеш и аз знам, а и не за това говоря — пусна едната ѝ ръка и прокара пръсти през косата си, докато се опитваше да намери точните думи. — Направила си нещо. Имаш някакво постижение.

— Но ти имаш...

— Какво имам аз, Пенелопе? — прекъсна я леко раздражено, изправи се на крака и започна да се разхожда. — Какво имам?

— Ами имаш мен — каза тя, но думите ѝ не бяха убедителни. Знаеше, че той няма предвид това.

Той уморено я погледна.

— Нямам това предвид, Пенелопе...

— Зная.

— ... имам нужда от нещо, което мога да посоча — каза едновременно с нежния ѝ отговор. — Имам нужда от цел. Антъни има такава, Бенедикт също, а аз се занимавам с глупости.

— Колин, не е така. Ти си...

— Уморих се да ме смятат само за... — той се спря.

— Какво има, Колин? — попита тя, леко изненадана от отвратеното изражение, което внезапно се появи на лицето му.

— Мили боже — изруга той с тих глас.

Очите ѝ се разшириха. Колин не правеше това често.

— Не мога да повярвам — измърмори той, а главата му леко помръдна наляво, почти сякаш потрепна.

— Оплаквах ти се — изрече невярващо. — Оплаквах ти се от лейди Уисълдаун.

Тя направи физиономия.

— Много хора са го правили, Колин. Свикнала съм.

— Не мога да повярвам. Оплаквах ти се, че лейди Уисълдаун ме нарича чаровен.

— Мен ме нарече презрял цитрусов плод — каза Пенелопе в опит да се пошегува.

Той спря да крачи, колкото да ѝ хвърли един раздражен поглед.

— Смееше ли ми се през цялото време, докато охках как следващите поколения ще ме запомнят само с рубриките на „Уисълдаун“?

— Не! — възкликна тя. — Надявам се, че ме познаваш по-добре.

Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва.

— Не мога да повярвам, че седях там и ти се оплаквах, че не съм постигнал нищо, а ти вече си била на върха като „Уисълдаун“.

Тя стана от леглото. Невъзможно бе просто да седи там, докато той кръстосваше като тигър в клетка.

— Колин, нямаше как да знаеш.

— Все пак — той отвратено въздъхна. — Иронията би била направо красива, ако не бе насочена към мен.

Пенелопе отвори уста, за да проговори, но не знаеше как точно да каже всичко, което ѝ бе на сърцето. Колин бе постигнал толкова много, че дори не знаеше откъде да започне. Не бяха неща, които можеш да вземеш в ръка като издание на „Хроники на Висшето общество на лейди Уисълдаун“, но въпреки това бяха точно толкова специални.

А може би и повече.

Пенелопе си припомни всички онези моменти, в които той караше хората да се усмихват, случаите, когато бе подминавал популярните момичета на бала, за да покани някоя аутсайдерка на танц. Мислеше за силната, почти вълшебна връзка, която имаше с братята си. Ако това не бяха постижения, то не знаеше как иначе да ги нарече.

Но бе наясно, че това не са важните неща, за които той говори. Знаеше от какво имаше нужда — цел, призвание.

Нещо, което да покаже на света, че в него има повече, отколкото другите смятат.

— Публикувай дневниците от пътуванията си — каза му.

— Аз не...

— Публикувай ги — повтори тя. — Рискувай и виж дали ще успееш.

Погледът му срещна нейния за момент, след това се премести към дневника, който тя все още стискаше в ръце.

— Имат нужда от редактиране — измърмори.

Пенелопе се засмя, защото разбра, че е спечелила. Той също бе спечелил. Още не го знаеше, но бе така.

— Всеки има нужда от редакция — каза, а усмивката ѝ се разширяваше с всяка следваща дума. — Е, освен мен, предполагам — подразни го. — А може и да съм имала нужда — добави и сви рамене. — Никога няма да разберем, защото нямаше кой да ме редактира.

Той внезапно вдигна поглед.

— Как го направи?

— Как направих кое?

Устните му нетърпеливо се присвиха.

— Знаеш какво имам предвид. Как се справяше с рубриката? Нещата не се изчерпват с писане. Трябва да се печата и разпространява. Някой трябва да е знаел коя си.

Тя въздъхна продължително. Толкова дълго бе пазила тези тайни, че ѝ бе странно да ги споделя, дори и със съпруга си.

— Дълга история — каза му. — Може би трябва да седнем.

Той я поведе обратно към леглото и двамата се настаниха удобно, облежани на възглавниците и опънали крака пред себе си.

— Бях много млада, когато започнах — каза Пенелопе. — Само на седемнадесет. Всичко стана доста случайно.

Той се усмихна.

— Как нещо толкова започва случайно?

— Пиших на шега. Толкова бях нещастна през онзи първи сезон — погледна го настойчиво. — Не знам дали си спомняш, но тогава тежах с около тринадесет килограма повече, а и сега не съм точно модерно слаба.

— Мисля, че си съвършена — лоялно изрече той.

Което, помисли си Пенелопе, бе част от причините и тя да мисли, че той е съвършен.

— Както и да е — продължи тя. — Не бях особено щастлива и затова написах една доста язвителна дописка за бала, на който бях предишната вечер. След това още една, и още една. Не ги подписвах

като лейди Уисълдаун, просто ги пишех за забавление и ги криех в бюрото си. Само че един ден забравих да ги скрия.

Той се наведе напред, напълно погълнат от историята.

— Какво се случи?

— Цялото ми семейство бе излязло и знаех, че ще отсъстват известно време, защото по това време мама все още мислеше, че може да превърне Прудънс в първокласен диамант и прекарваха по цял ден в пазаруване.

Колин махна с ръка, за да я накара да заговори по същество.

— Както и да е — продължи Пенелопе. — Реших да работя в салона, защото стаята ми бе влажна и плесенясала, тъй като някой — е, предполагам, че аз — бе оставил прозореца отворен по време на една буря. Но трябваше да... е, знаеш.

— Не — рязко каза Колин. — Не знам.

— Да изляза по моя си работа — прошепна Пенелопе и се изчерви.

— О! Да — небрежно изрече той, очевидно незаинтересован и от тази част на историята. — Продължавай.

— Когато се върнах, адвокатът на баща ми бе там. Четеше това, което бях написала. Направо се ужасих! Изпаднах в ужас!

— Какво стана?

— През първата минута изобщо не можах да проговоря. Но после осъзнах, че той се смее и то не защото смята, че съм глупава, а защото мисли, че съм добра.

— Е, *наистина* си добра.

— Сега вече го знам — каза тя с иронична усмивка, — но трябва да си спомниш, че бях на седемнадесет. И там бях написала доста ужасни неща.

— За ужасни хора, сигурен съм.

— Е, да, но все пак... — затвори очи, когато всички спомени нахлуха в съзнанието ѝ. — Те бяха известни хора. Влиятелни. Хора, които не ме харесваха особено. Нямаше да има особено значение, че са ужасни, ако това, което бях написала, се бе разчуло. Всъщност, това, че бяха ужасни, щеше да направи нещата много по-лоши. Щях да бъда съсипана и да повлека цялото си семейство.

— Какво стана после? Предполагам, че идеята за публикуването е била негова.

Пенелопе кимна.

— Да. Той уреди всичко с печатаря, който от своя страна намери момчета, които да го разнасят. И отново негова идея беше първите една или две седмици да се доставя безплатно. Каза, че трябва да *пристрастим* обществото.

— Аз бях извън страната, когато е започнал да излиза — каза Колин, — но си спомням как майка ми и сестрите ми разказваха за вестника.

— Хората се цупеха, когато момчетата поискаха заплащане след две седмици безплатни доставки — каза Пенелопе. — Но всички плащаха.

— Брилянтна идея от страна на твоя адвокат — измърмори Колин.

— Да, той беше доста умел.

Той се хвана за миналото време.

— Беше?

Тя тъжно кимна.

— Почина преди няколко години. Но знаеше, че е болен и преди да умре ме попита дали искам да продължа. Предполагам, че можех да спра тогава, но в живота ми нямаше нищо друго и определено не и изгледи за брак — бързо вдигна поглед. — Нямам предвид... тоест...

Устните му се извиха в самоиронична усмивка.

— Може да ми се караш, колкото си искаш, че не ти предложих преди години.

Пенелопе отвърна на усмивката му. Чудно ли бе, че обичаше този мъж?

— Но — твърдо добави той, — едва, когато довършиш историята.

— Така — тя се насили да се върне към въпроса. — След като мистър... — колебливо вдигна поглед. — Не съм сигурна дали трябва да споменавам името му.

Колин знаеше, че тя се разкъсва между любовта и доверието към него и лоялността си към човек, който най-вероятно й е бил като баща, след като нейният е напуснал този свят.

— Всичко е наред — каза меко. — Него го няма. Името му няма значение.

Тя леко въздъхна.

— Благодаря — тя задъвка долната си устна. — Не че ти нямам доверие. Аз...

— Зная — увери я той и стисна пръстите ѝ със своите. — Ако по-късно поискаш да ми кажеш — добре, ако ли не, няма проблем.

Тя кимна и устните ѝ се присвиха в ъгълчетата в изражение, което хората придобиваха, когато усилено се опитваха да не заплачат.

— След като той почина, работех директно с издателя. Създадохме система за доставка на рубриката до него, а плащанията продължиха по същия начин, който бяхме използвали от самото начало — в дискретна сметка на мое име.

Колин си пое дълбоко въздух при мисълта колко пари вероятно бе спечелила през годините. Само че как би могла да ги похарчи, без да събужда прекалено подозрение?

— Теглила ли си от тях? — попита я.

Тя кимна.

— След като работих около четири години, почина една моя пралеля и остави имуществото си на майка ми. Адвокатът на баща ми написа завещанието. Тя не бе много заможна, затова взехме от парите ми и се престорихме, че са нейни — лицето на Пенелопе леко се проясни и тя смутено поклати глава. — Майка ми се изненада. Никога не беше и сънувала, че леля Джорджет е била толкова богата. Усмиваше се с месеци. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Много мило от твоя страна — каза Колин.

Пенелопе сви рамене.

— Това бе единствената възможност да използвам парите.

— Но си ги дала на майка си — изтъкна той.

— Тя ми е майка — отвърна му сякаш това обясняваше всичко. — Издържаше ме. Всичко се нареди.

Той искаше да каже още нещо, но не го стори. Порша Федърингтън бе майка на Пенелопе и ако тя искаше да я обича, нямаше да я спира.

— От тогава — каза Пенелопе, — не съм ги докосвала. Е, поне не за себе си. Дадох малко пари за благотворителност — изражението ѝ отново стана иронично. — Анонимно.

Той замълча за момент, колкото да премисли всичко, което тя бе направила през последното десетилетие сам-сама, тайно от всички.

— Ако сега искаш парите — каза накрая, — трябва да ги използваш. Никой няма да се пита защо внезапно имаш повече средства. Все пак си Бриджъртън — леко сви рамене. — Всеизвестно е, че Антъни е уредил щедра издръжка на всичките си братя.

— Няма да знам какво да правя с толкова пари.

— Купи си нещо ново — предложи той. Нали всички жени обичаха да пазаруват?

Тя го погледна със странно, почти неразгадаемо изражение.

— Не съм сигурна, че разбираш точно колко пари имам — изрече предпазливо. — Не мисля, че бих могла да изхарча всички.

— Тогава ги задели за децата ни — каза ѝ. — Аз имах късмета баща ми и брат ми да сметнат за нужно да ме осигурят, но не всички по-малки синове имат това щастие.

— И дъщери — напомни му Пенелопе. — Дъщерите ни трябва да имат собствени пари. Отделно от зестрите им.

Колин се усмихна. Подобни неща бяха рядкост, но човек можеше да разчита, че Пенелопе ще настоява за нещо подобно.

— Както искаш — каза ѝ с любов.

Тя се усмихна и въздъхна, отпускаяки се на възглавниците. Пръстите ѝ лениво танцуваха по кожата на опакото на ръката му, но очите ѝ бяха далечни и той се съмняваше, че изобщо усеща какво прави.

— Трябва да направя едно признание — каза тихо и леко срамежливо.

Той я погледна колебливо.

— По-голямо от „Уисълдаун“?

— Различно.

— Какво има?

Тя отдели поглед от случайното място на стената, където изглежда го бе фокусирала и насочи цялото си внимание към него.

— Чувствам известно... — спря и прехапа долната си устна, докато търсеше точните думи. — ... нетърпение към теб напоследък. Не, това не е точно — каза. — Всъщност разочарование.

Някакво странно чувство започна да потрепва в гърдите му.

— В какъв смисъл? — попита внимателно.

Тя леко сви рамене.

— Изглеждаш разстроен заради мен. И „Уисълдаун“.

— Вече ти казах, че това е защото...

— Не, моля те — каза тя и нежно постави ръка на гърдите му, за да го спре. — Моля те, нека довърша. Казах ти, че смятах, че е така, защото се срамуваш от мен и се опитах да не обръщам внимание на това, но наистина болеше много. Мислех, че зная кой си и не можех да повярвам, че този човек би се смятал за толкова по-висш от мен, че да се срамува от постиженията ми.

Той мълчаливо се втренчи в нея в очакване тя да продължи.

— Но странното е... — обърна се към него с мъдра усмивка. — Странното е, че причината не е била, че се срамуваш. Просто си искал нещо подобно и за себе си. Нещо като „Уисълдаун“. Сега изглежда глупаво, но толкова се тревожех, че не си свършеният мъж на мечтите ми.

— Никой не е свършен — тихо каза той.

— Зная — тя се наведе и импулсивно го целуна по бузата. — Ти си несвършеният мъж на сърцето ми, а това е дори по-хубаво. Мислех те за непогрешим, смятах, че животът ти е като омагьосан и ти нямаш тревоги, страхове или несбъднати мечти. Само че това не бе много честно от моя страна.

— Никога не съм се срамувал от теб, Пенелопе — промълви той.
— Никога.

Настъпи приятна тишина и след малко тя каза:

— Помниш ли, когато те попитах дали може да отидем на късен меден месец?

Той кимна.

— Защо не използваме малко от парите от Уисълдаун за тази цел?

— Аз ще платя за медения месец!

— Добре — каза тя с високомерно изражение. — Може да ги приспаднеш от тримесечната си издръжка.

Той шокирано се втренчи в нея, след това избухна в смях.

— Ще ми даваш пари за пазаруване? — попита, неспособен да контролира усмивката, която се разливаше по лицето му.

— За писане — поправи го тя. — За да можеш да работиш над дневниците си.

— Пари за писане — произнесе той замислено. — Харесва ми.

Тя се усмихна и сложи ръка върху неговата.

— А аз харесвам теб.

Той стисна пръстите ѝ.

— И аз те харесвам.

Пенелопе въздъхна и положи глава на рамото му.

— Толкова прекрасен ли трябва да е животът?

— Така мисля — измърмори той. — Наистина.

ГЛАВА 21

Седмица по-късно Пенелопе бе седнала на бюрото в салона си, четеше дневниците на Колин и си водеше бележки на отделни листи, когато имаше въпрос или коментар. Той я бе помолил за помощ при редактирането и тя намираще задачата за вълнуваща.

Радостна бе, разбира се, че ѝ бе поверил толкова важна работа. Това означаваше, че се доверява на преценката ѝ, смята, че е умна и духовита и чувства, че може да вземе написаното от него и да го направи още по-добро.

Но не само това бе причина за щастието ѝ. Тя имаше нужда от проект, от занимание. В първите дни, след като се отказа от Уисълдаун, се наслаждаваше на новооткритото си свободно време. Сякаш бе на почивка за първи път от десет години. Четеше като луда — всички онези романи и книги, които бе купувала, но с които така ѝ не бе успяла да се заеме. Дълго се разхождаше, ходеше на езда в парка, седеше в малката градина зад къщата си на Маунт Стрийт, наслаждаваше се на хубавото пролетно време и от време на време вдигаше лице към слънцето за около минута — достатъчно дълго, за да усети топлината, но не чак толкова, че бузите ѝ да хванат тен.

След това, разбира се, сватбата и всички безбройни съпътстващи я подробности започнаха да отнемат цялото ѝ време. Не бе имала възможност да осъзнае какво може да липсва в живота ѝ.

Когато съставяше рубриката, самото писане не отнемаше прекалено много време, но винаги трябваше да е нащрек, да се оглежда и ослушва. А когато не пишеше, мислеше за това или отчаяно се опитваше да си припомни нещо остроумно, което да използва.

Умът ѝ бе вечно зает и тя не бе забелязала колко ѝ липсва това предизвикателство, докато най-накрая не получи нова възможност.

Записваше си въпрос към описанието на една вила в Тоскана на страница 143 във втория том от дневниците на Колин, когато икономът дискретно почука на отворената врата, за да извести за присъствието си.

Пенелопе смутено се усмихна. Имаше навика напълно да се потапя в работата си и Дънууди бе научил от личен опит, че ако иска да привлече вниманието ѝ, трябва да вдигне шум.

— Имате посетител, мисис Бриджъртън — каза ѝ.

Пенелопе вдигна поглед с усмивка. Вероятно бе една от сестрите ѝ или някой член на семейство Бриджъртън.

— Наистина ли? Кой е?

Той пристъпи напред и ѝ подаде една картичка. Пенелопе сведе поглед и ахна — първо от шок, а след това от неприязън. Гравирани в класически стил, изцяло черни на кремавобял фон бяха разположени две думи: Лейди Туомбли.

Кресида Туомбли? Защо, за бога, би дошла?

Пенелопе започна да чувства леко безпокойство. Кресида никога не би се отбила, освен ако целта ѝ не бе неприятна. Тя не правеше нищо, което да не е с неприятна цел.

— Бихте ли желали да я отпратя? — попита Дънууди.

— Не — изрече Пенелопе с въздишка. Не беше страхливка и Кресида Туомбли нямаше да я накара да се държи като такава. — Ще я приема. Само ми дай минутка да прибера листовете. Но...

Дънууди спря и леко изви глава встрани в очакване на следващите ѝ думи.

— О, няма значение — измърмори Пенелопе.

— Сигурна ли сте, мисис Бриджъртън?

— Да. Не — тя простена. Колебаеше се и това бе още нещо, което да прибави към дългия списък с прегрешения на Кресида — превръщаше я в заекваща глупачка. — Това, което имам предвид, е... ако след десет минути е още тук, бихте ли измислили някакъв спешен случай, който да изисква моето присъствие? *Незабавното* ми присъствие?

— Мисля, че може да бъде уредено.

— Чудесно, Дънууди — каза Пенелопе със слаба усмивка. Това вероятно бе лесният изход от ситуацията, но тя си нямаше доверие, че ще успее да намери точния момент от разговора, в който да настоява Кресида да си върви, а последното, което желаше, бе да е затворена в салона с нея през целия следобед.

Икономът кимна и излезе, а Пенелопе събра листите си в спретнатата купчинка, затвори дневника на Колин и го остави най-

отгоре, за да не може лекият бриз от отворения прозорец да ги разпръсне по бюрото. Изправи се, отиде до канапето и се настани по средата, с надеждата, че изглежда отпусната и спокойна.

Сякаш посещението на Кресида Туомбли би могло да бъде наречено успокояващо.

Секунда по-късно пристигна Кресида, пристъпвайки през отворената врата, след като Дънууди обяви името ѝ. Както обикновено, изглеждаше красива — всеки златен косъм бе на идеалното си място. Кожата ѝ бе безупречна, очите блестяха, дрехите ѝ бяха по последна мода, а чантичката съвършено подходеше на облеклото.

— Кресида — каза Пенелопе, — колко е изненадващо да те видя — *изненадващо* бе най-учтивият епитет, който успя да измисли при тези обстоятелства.

Устните на Кресида се извиха в мистериозна, почти котешка усмивка.

— Сигурна съм — измърмори.

— Няма ли да седнеш? — предложи Пенелопе, най-вече, защото така трябваше. Бе прекарала целия си живот бидейки любезна и бе трудно да престане сега. Посочи един стол наблизо — най-неудобния в стаята.

Кресида седна на ръба му и дори усещането да не бе особено приятно, изразът ѝ не го показва. Стойката ѝ бе елегантна, усмивката ѝ не потрепна и за секунда, а тя изглеждаше възможно най-уверена и спокойна.

— Сигурна съм, че се чудиш защо съм тук — каза Кресида.

Изглежда нямаше особен смисъл да отрича, затова кимна, а Кресида рязко попита:

— Как ти се струва живота на омъжена жена?

Пенелопе примигна.

— Моля?

— Сигурно промяната на ритъма е невероятна.

— Да — внимателно изрече Пенелопе, — но е добре дошла.

— Ммм, да. Сега трябва да имаш наистина много свободно време. Сигурно не знаеш с какво да го запълваш.

Някакво гъделичкане започна да се разпростира по кожата на Пенелопе.

— Не разбирам какво имаш предвид — каза.

— Така ли?

Когато стана очевидно, че Кресида очаква отговор, Пенелопе изрече леко раздразнено:

— Не, не разбирам.

Кресида замълча за момент, но изражението ѝ говореше, колкото хиляди думи — приличаше на котка, която облизва каймака от устните си. Тя огледа стаята, докато погледът ѝ не спря върху бюрото, на което до скоро седеше Пенелопе.

— Какви са онези листи? — попита.

Пенелопе хвърли поглед към листите на бюрото, прилежно подредени под дневника на Колин. Нямаше начин Кресида да знае, че са нещо по-особено. Пенелопе вече бе седнала на канапето, когато тя влезе в стаята.

— Не виждам как личните ми документи биха могли да те касаят — каза ѝ.

— О, не се засягай — изрече Кресида, а в гласа ѝ звънна лек смях, който се стори плашещ на Пенелопе. — Просто водая учтив разговор. Питам за интересите ти.

— Разбирам — каза Пенелопе, опитвайки се да запълни последвалото мълчание.

— Много съм наблюдателна — каза Кресида.

Пенелопе въпросително вдигна вежди.

— Всъщност наблюдателността ми е добре известна в най-отбраните кръгове на висшето общество.

— В такъв случай аз явно не съм сред тези кръгове — измърмори Пенелопе.

Кресида бе твърде задълбочена в своите думи, за да обърне внимание на тези на Пенелопе.

— Затова — изрече замислено, — сметнах, че може да успея да убедя висшето общество, че наистина аз съм лейди Уисълдаун.

Сърцето на Пенелопе бясно се разтуптя в гърдите.

— Значи признаваш, че не си? — попита внимателно.

— О, мисля, че ти знаеш, че не съм.

Гърлото на Пенелопе се стегна. Някак си — никога нямаше да разбере как — успя да запази спокойствие и изрече:

— Моля?

Кресида се усмихна, но превърна този израз на радост в нещо лукаво и жестоко.

— Когато измислих тази хитрост, си казах: Няма начин да изгубя. Или ще убедя всички, че съм лейди Уисълдаун, или те няма да ми повярват и аз ще се представя като много умна, като заявя, че просто съм се преструвала, за да изоблича истинската виновница.

Пенелопе остана много тиха и неподвижна.

— Но нещата не се получиха точно, както ги планирах. Лейди Уисълдаун се оказа много по-непочтена и подла, отколкото бях предполагала — очите на Кресида се присвиха, а след това още и още, докато обикновено прекрасното ѝ лице придоби зловещо изражение. — Последната ѝ малка рубрика ме направи за посмешище.

Пенелопе не каза нищо, едва смееше да диша.

— И тогава... — продължи Кресида все по-тихо. — И тогава ти... *ти* имаше безочие да ме обидиш пред цялото висше общество.

Пенелопе изпусна лека въздишка на облекчение. Може би Кресида не знаеше тайната ѝ. Може би причината за всичко това бе публичната обида на Пенелопе, когато пред всички бе обвинила Кресида, че лъже и бе казала... мили боже, какво бе казала? Нещо ужасно жестоко, но заслужено, сигурна бе в това.

— Можеше и да преглътна обидата, ако тя бе дошла от някой друг — продължи Кресида, — но от някой като теб... е, това не може да мине без отговор.

— Помисли внимателно, преди да ме обидиш в собствения ми дом — тихо каза Пенелопе. И добави, макар да ѝ бе неприятно да се крие зад името на съпруга си. — Вече съм Бриджъртън. Ползвам се от тяхната закрила.

Предупреждението на Пенелопе не развали маската на задоволство, която бе застинала върху красивото лице на Кресида.

— Мисля, че е по-добре да чуеш какво имам да казвам, преди да отправяш заплахи.

Пенелопе знаеше, че трябва да я изслуша. По-добре беше да е наясно какво знае Кресида, отколкото да затвори очи и да се престори, че всичко е наред.

— Продължавай — изрече нарочно рязко.

— Направи една критична грешка — каза Кресида, посочи я с показалец и го размаха напред-назад като тиктакащ часовник. — Не ти

хрумна, че аз *никога* не забравям обида, нали?

— Какво се опитваш да кажеш, Кресида? — Пенелопе искаше думите ѝ да прозвучат силно и самоуверено, но те прозвучаха като шепот.

Кресида се изправи и бавно се отдалечи от Пенелопе. Бедрата ѝ леко се полюшваха, докато вървеше, като че ли се перчеше.

— Да видим дали ще си спомня точните ти думи — каза и потупа с пръст бузата си. — О, не, не, не ми напомняй. Сигурна съм, че ще се сетя. О, да спомних си — обърна се с лице към нея. — Мисля, каза, че винаги си харесвала лейди Уисълдаун. А после — трябва да призная, че това е емоционален и запомнящ се израз — каза, че сърцето ти ще бъде разбито, ако се окаже, че тя е някой като лейди Туомбли — Кресида се усмихна, — което означава като мен.

Устата на Пенелопе пресъхна. Пръстите ѝ се разтрепериха, а кожата ѝ стана леденостудена.

Защото макар да не си спомняше кои думи бе използвала, за да обиди Кресида, помнеше какво написа в последната рубрика — онази, която по погрешка бе раздадена на годежния ѝ бал. Онази, която...

Онази, която Кресида в този момент хвърляше на масата пред нея.

„Дами и господа, настоящият автор НЕ е лейди Кресида Туомбли. Тя е просто една лицемерна самозванка и сърцето ми ще бъде разбито, ако всички мои години на усилен труд бъдат приписани на човек като нея.“

Пенелопе се втренчи в думите, макар да ги знаеше наизуст.

— Какво имаш предвид? — попита с ясното съзнание, че опитът ѝ да се престори, на неразбираща, е безполезен.

— По-умна си от това, Пенелопе Федърингтън — каза Кресида. — Знаеш, че знам.

Пенелопе продължи да се взира в едничкия, уличаващ лист хартия, неспособна да отдели поглед от онези съдбоносни думи...

Ще разбие сърцето ми.

Разбие сърцето ми.

Разбие сърцето ми.

Разбие...

— Няма какво да кажеш ли? — попита Кресида, и макар Пенелопе да не виждаше лицето ѝ, можеше да усети каменната, презрителна усмивка.

— Никой няма да ти повярва — промълви Пенелопе.

— Аз самата едва го вярвам — изрече Кресида с груб смях. — Ти, измежду всички. Но очевидно у теб има скрити дълбини и си малко по-умна, отколкото показваш. Достатъчно умна — добави натъртено, — за да знаеш, че запаля ли веднъж искрата на точно тази клюка, новината ще се разпространи като буен пожар.

Умът на Пенелопе започна да блуждае в неприятни кръгове. О, боже, какво щеше да каже на Колин? Как щеше да му каже? Знаеше, че трябва, но откъде щеше да намери думите?

— Мисля, че в началото никой няма да повярва — продължи Кресида, — за това беше права. Но ще започнат да се замислят и бавно, но сигурно парченцата от пъзела ще започнат да се наместват. Някои ще си спомнят, че са ти казвали нещо, което после се е озовало в рубриката. Или, че си присъствала на определено парти в провинцията. Или, че са виждали Елоиз Бриджъртън да се навърта наоколо, а всички знаят, че двете си казват всичко?

— Какво искаш? — попита Пенелопе с тих и като че ли обладан от духове глас, докато вдигаше глава, за да се изправи с лице към врага си.

— О, така, ето го въпросът, който очаквах — Кресида плесна с ръце зад гърба си и започна да се разхожда. — Доста мислих за това. Всъщност отлагам идването си тук от почти седмица, докато взема решение по въпроса.

Пенелопе преглътна, не ѝ бе приятна мисълта, че Кресида знаеше тайната ѝ от почти седмица, а тя междувременно се радваше на живота, без да знае, че всеки миг небето ще се сгромоляса.

— Още отначало знаех, разбира се — каза Кресида, — че имам нужда от пари. Само че въпросът бе... колко? Съпругът ти е Бриджъртън, разбира се, значи разполага със сериозни средства, но пък е по-малък син, значи джобовете му не са дълбоки като на виконта.

— Колко, Кресида? — изръмжа Пенелопе. Знаеше, че Кресида иска да проточи това, само за да я измъчва, не се надяваше особено, че тя действително ще спомене цифра, преди да е наистина готова.

— Тогава осъзнах — продължи Кресида, без да обръща внимание на въпроса на Пенелопе, което доказваше мнението ѝ, — че и ти трябва да си доста богата. Освен ако не си абсолютна глупачка — имайки предвид колко дълго криеш малката си тайна, аз промених първоначалното си мнение за теб и не мисля, че си — трябва да си направила цяло състояние от писането на рубриката през всички тези години. А според всички външни белези — тя се смръщи, когато погледна следобедната рокля на Пенелопе, — не ги харчиш. Така че мога само да заключа, че всички пари стоят в дискретна малка сметка някъде и само чакат да ги изтеглиш.

— Колко, Кресида?

— Десет хиляди лири.

Пенелопе ахна.

— Ти си луда!

— Не — усмихна се тя. — Само много, много умна.

— Нямам десет хиляди лири.

— Мисля, че лъжеш.

— Мога да те уверя, че не лъжа! — и беше вярно. Последния път, когато бе проверила сметката си, в нея имаше 8246 лири, с лихвата до момента, вероятно се бяха увеличили с няколко лири. Това със сигурност бе огромна сума, достатъчна за няколко живота на един разумен човек, но не бяха десет хиляди, а и не бе нещо, което имаше желание да ѝ даде.

Кресида спокойно се усмихна.

— Сигурна съм, че ще измислиш какво да направиш. Пред твоите спестявания и парите на съпруга ти десет хиляди са скромна сума.

— Десет хиляди никога не са скромна сума.

— Колко време ще ти трябва да ги събереш? — попита Кресида, без да обръща внимание на избухването на Пенелопе. — Ден? Два?

— Два дни? — повтори Пенелопе и зяпна. — Не бих могла да го направя и за две седмици.

— Аха, значи наистина имаш парите.

— Нямам ги!

— Една седмица — остро изрече Кресида. — Искам парите след една седмица.

— Няма да ти ги дам — прошепна Пенелопе повече на себе си, отколкото на Кресида.

— Ще го направиш — уверено отвърна Кресида. — Ако не, ще те съсия.

— Мисис Бриджъртън?

Пенелопе вдигна поглед и видя Дънууди, застанал до вратата.

— Възникна нещо спешно, което изисква вниманието ви — каза той. — Веднага.

— Няма значение — каза Кресида и се отправи към изхода. — Приключих тук — мина през вратата и се обърна, когато вече бе в коридора, така че Пенелопе бе принудена да я погледне на фона на рамката — като красива картина. — Скоро ще се видим, нали? — попита с любезен и невинен глас, сякаш не говореха за нищо по-важно от покана за парти или дневния ред за някоя благотворителна сбирка.

Пенелопе леко кимна, само за да се отърве от нея.

Само че нямаше значение. Входната врата може и да се затвори тежко, а Кресида може да бе далеч, но проблемите на Пенелопе нямаше да си отидат.

ГЛАВА 22

Три часа по-късно Пенелопе все още бе в салона, все още седеше на канапето, втренчена пред себе си и все още се опитваше да измисли как да разреши проблемите си.

Поправка: „проблем“, единствено число.

Имаше само един проблем, който, поради размера си, изглеждаше като хиляда.

Тя не бе агресивен човек и не можеше да си спомни последния път, когато ѝ бяха минавали подобни мисли, но в този момент с удоволствие би извила врата на Кресида Туомбли.

Наблюдаваше вратата с мрачно чувство на фатализъм — очакваше завръщането на съпруга си със съзнанието, че всяка изминаваща секунда я приближава все повече до момента на истината, когато щеше да се наложи да му признае всичко.

Той нямаше да каже: „Казах ти“. Никога не би казал нещо подобно.

Но щеше да си го мисли.

Не ѝ бе хрумвало, дори за секунда, да скрие това от него. Заплахите на Кресида не бяха нещо, което човек можеше да скрие от съпруга си, а и щеше да има нужда от помощта му.

Не бе сигурна какво трябва да направи, но каквото и да бе то, не знаеше как да го стори сама.

Имаше едно нещо, което знаеше със сигурност — не искаше да плаща на Кресида. Нямаше начин Кресида да се задоволи с десет хиляди лири, не и ако мислеше, че може да получи още. Ако Пенелопе се предадеше сега, щеше да ѝ плаща през остатъка от живота си.

Което означаваше, че след една седмица Кресида Туомбли щеше да каже на целия свят, че Пенелопе Федърингтън Бриджъртън е прословутата лейди Уисълдаун.

Прецени, че има две възможности. Би могла да излъже и да нарече Кресида глупачка, с надеждата, че никой няма да ѝ повярва или

да се опита да намери начин да извърти разкритието на Кресида в своя полза.

Само че нямаше представа как.

— Пенелопе?

Гласът на Колин. Искаше да се хвърли в обятията му, а в същото време едва събра сили да се обърне.

— Пенелопе? — вече звучеше загрижено, а стъпките му се забързаха, докато прекосяваше стаята. — Дънууди каза, че Кресида е била тук.

Той седна до нея и докосна бузата ѝ. Тя се обърна и видя лицето му — угълчетата на очите му бяха присвити от тревога, а устните — леко разтворени, докато шепнеше името ѝ.

И тогава най-накрая си позволи да се разплаче.

Странно как успяваше да се държи, да крие всичко в себе си, докато не го видя. Но сега той бе тук и тя можа само да зарови лице в топлината на гърдите му и да се сгуши в прегръдката му.

Сякаш със самото си присъствие, той някак си би могъл да накара проблемите ѝ да изчезнат.

— Пенелопе? — попита я с мек и разтревожен глас. — Какво се е случило? Какво не е наред?

Тя само поклати глава, това трябваше да е достатъчно, докато намери думи, събере кураж и спре сълзите си.

— Какво ти каза тя?

— О, Колин — изрече тя, събрала някак необходимата енергия, за да се отдръпне достатъчно, че да вижда лицето му. — Тя знае.

Кожата му побеля.

— Как?

Пенелопе подсмръкна и изтри нос с опакото на ръката си.

— Вината е моя — прошепна.

Той ѝ подаде кърпичка, без да отделя поглед от лицето ѝ.

— Вината не е твоя — каза остро.

Устните ѝ се разтегнаха в тъжна усмивка. Знаеше, че острият му тон е предназначен за Кресида, но и тя го заслужаваше.

— Не — каза примирено, — моя е. Случи се точно, както ти каза. Не внимавах какво пиша. Изпуснах се.

— Какво направи? — попита той.

Тя му разказа всичко, започна с влизането на Кресида и завърши с искането ѝ на пари. Призна, че лошият ѝ избор на думи щеше да доведе до падението ѝ, каква ирония — сърцето ѝ наистина бе разбито. През цялото време, докато говореше, усещаше как той се отдръпва. Слушаше я, но не бе там, с нея. Макар очите му да бяха присвити и напрегнати, погледът му стана странен и далечен. Замисляше нещо. Сигурна бе.

Това я ужасяваше.

И я вълнуваше.

Каквото и да планираше той, каквото и да мислеше, то бе заради нея. Мразеше факта, че глупостта ѝ го бе довела до тази дилема, но не можеше да възпре тръпнещото вълнение, което се разпростираше по кожата ѝ, докато го наблюдаваше.

— Колин? — попита колебливо. Бе спряла да говори преди повече от минута, а той все още не бе казал нищо.

— Аз ще се погрижа за всичко — отвърна ѝ. — Не искам да се тревожиш за нищо.

— Уверявам те, че това е невъзможно — каза му с треперлив глас.

— Приемам брачните си клетви много сериозно — отговори той с плашещо равен глас. — Мисля, че ти обещах да те почитам и пазя.

— Нека ти помогна — изрече тя импулсивно. — Можем да решим това заедно.

Едно ъгълче на устата му се изви в намек за усмивка.

— Имаш ли решение?

Тя поклати глава.

— Не. Мисля цял ден и не знам... макар че...

— Макар че какво? — попита я и вдигна вежди.

Тя разтвори устни, след това ги прехапа и отново ги разтвори.

— Ами ако помоля за помощ лейди Данбъри?

— Смяташ да я помолиш да плати на Кресида?

— Не — каза, макар тонът му да подсказваше, че не говори сериозно. — Ще я помоля да бъде мен.

— Моля?

— Всички, така или иначе, мислят, че тя е лейди Уисълдаун — обясни Пенелопе. — Или поне много хора го вярват. Ако обяви...

— Кресида ще го отрече на момента — прекъсна я Колин.

— Кой би повярвал на Кресида, а не на лейди Данбъри? — Пенелопе се обърна към него с широко отворени, искрени очи. — Аз не бих се осмелила да се противопоставя на лейди Данбъри за нищо на света. Ако тя каже, че е лейди Уисълдаун, сигурно и аз ще ѝ повярвам.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да убедиш лейди Данбъри да излъже заради теб?

— Ами — отвърна Пенелопе и задъвка долната си устна, — тя ме харесва.

— Харесва те? — повтори Колин.

— Наистина, и то доста. Мисля, че може и да иска да ми помогне, особено, като се има предвид, че презира Кресида почти, колкото и аз.

— Мислиш, че приятелските ѝ чувства ще я накарат да излъже цялото висше общество? — попита той със съмнение в гласа.

Тя се отпусна на мястото си.

— Струва си да попитам.

Той рязко се изправи и отиде до прозореца.

— Обещай ми, че няма да отидеш при нея.

— Но...

— Обещай ми.

— Обещавам — каза, — но...

— Без „но“. Ако се наложи, ще говорим с лейди Данбъри, но не и преди да съм имал възможност да измисля нещо друго — прокара ръка през косата си. — Трябва да има и друг начин.

— Имаме цяла седмица — меко каза тя, но думите не ѝ се сториха особено окуражителни, а вероятно не бяха и за Колин.

Той се обърна, а движението му бе толкова прецизно, сякаш бе в армията.

— Ще се върна — каза и се отправи към вратата.

— Но къде отиваш? — изплака Пенелопе и скочи на крака.

— Трябва да помисля — отговори ѝ той и спря с ръка на дръжката на вратата.

— Не можеш ли да мислиш тук, с мен? — промълви тя.

Изражението му омекна и той се върна при нея. Прошепна името ѝ и нежно обхвана лицето ѝ с ръце.

— Обичам те — каза тихо и страстно. — Обичам те с цялото си същество — с всичко, което съм бил и се надявам да бъда.

— Колин...

— Обичам те с моето минало и те обичам заради бъдещето си — наведе се напред и нежно я целуна по устните. — Обичам те, заради децата, които ще имаме и годините, които ще прекараме заедно. Обичам те, заради всяка една от моите усмивки и дори повече — обичам те заради всяка една от твоите.

Пенелопе се подпря на облегалката на един стол.

— Обичам те — повтори той. — Знаеш го, нали?

Тя кимна и затвори очи, отърквайки бузи в ръцете му.

— Трябва да свърша някои неща — каза ѝ, — а няма да мога да се концентрирам, ако мисля за теб, тревожа се дали плачеш, и се чудя дали си наранена.

— Добре съм — прошепна тя. — Вече съм добре, след като ти казах.

— Ще оправя нещата — закле се той. — Просто имам нужда да ми се довериш.

Тя отвори очи.

— Вярвам ти. Бих ти поверила живота си.

Той се усмихна и тя внезапно осъзна, че думите му бяха верни. Всичко щеше да бъде наред. Може би не днес или утре, но скоро. Нещастieto не можеше да съществува в един свят, където ги има усмивките на Колин.

— Не мисля, че ще се стигне дотам — каза ѝ той с любов и нежно погали бузата ѝ, преди да отдръпне ръце. Върна се до вратата и се обърна в секундата, в която ръката му докосна дръжката. — Не забравяй за бала на сестра ми довечера.

Пенелопе леко изстена.

— Трябва ли? Последното нещо, което искам, е да се появявам в обществото.

— Трябва — отвърна Колин. — Дафни не организира балове много често и ще бъде съкрушена, ако не присъстваме.

— Зная — въздъхна Пенелопе. — Зная. Знаех го още, докато се оплаквах. Съжалявам.

Той иронично се усмихна.

— Всичко е наред. Днес ти е позволено да проявиш малко лошо настроение.

— Да — тя се опита да му се усмихне в отговор. — Позволено ми е, нали?

— Ще се върна по-късно — обеща той.

— Къде... — понечи да попита тя, но спря. Очевидно не му бе до въпроси точно сега, дори от нея.

Само че за нейна изненада получи отговор.

— Да видя брат си.

— Антъни?

— Да.

Тя окуражително кимна и измърмори.

— Върви. Ще се оправя — членовете на семейство Бриджъртън винаги черпеха сили един от друг. Ако Колин чувстваше, че има нужда от братски съвет, то трябваше да тръгва, без да се бави.

— Не забравяй да се приготвиш за бала на Дафни — напомни й той.

Тя му махна колебливо и го проследи с поглед как напуска стаята.

След това отиде до прозореца, за да го види отново, но той не се появи. Сигурно се бе отправил направо към конюшните. Тя въздъхна и се облегна на рамката на прозореца. Не бе осъзнала колко много й се искаше да го зърне.

Искаше й се да знае какво планира той.

Искаше й се да е сигурна дали изобщо има план.

В същото време се чувстваше странно спокойна. Колин щеше да оправи всичко. Беше го казал, а той никога не лъжеше.

Знаеше, че идеята й да поиска помощ от лейди Данбъри не е идеалното решение, но освен ако Колин не измислеше нещо по-добро, какво друго биха могли да сторят?

Засега щеше да опита да не мисли за всичко това.

Бе толкова изморена, че точно сега имаше нужда единствено да затвори очи и да не мисли за нищо друго, освен за зелените очи на съпруга си и бляскавата светлина на усмивката му.

Утре.

Утре щеше да помогне на Колин да разреши проблемите им.

Днес щеше да си почива. Щеше да подремне, да се моли да заспи и да се опита да измисли как да се изправи пред цялото висше

общество тази вечер, знаейки, че Кресида е там, наблюдава я и я чака да допусне грешка.

Човек би помислил, че след почти дузина години, прекарани в преструвка, че не е нищо повече от аутсайдерката Пенелопе Федърингтън, вече е свикнала да играе роли и да крие истинската си същност.

Само че тогава тайната ѝ бе в безопасност. Сега всичко бе различно.

Пенелопе се сви на канапето и затвори очи.

Сега всичко бе различно, но това не означаваше, че задължително е по-лошо, нали?

Всичко щеше да бъде наред. Щеше. Трябваше. Нали?

* * *

Колин започваше да съжالياва за решението си да вземе карета до къщата на брат си.

Искаше му се да повърви — енергичната употреба на крака, стъпала и мускули изглеждаше единствения социално приемлив отдушник за яростта му. Но бе преценил, че времето е от съществено значение, а дори и в трафика, една карета би го отвела до Мейфеър по-бързо, отколкото собственият му ход.

Само че сега стените като че ли се събираха, а въздухът бе твърде задушен и, дяволите да го вземат, това, което блокираше улицата не беше ли претоварен фургон за мляко?

Колин показва главата си през вратата, макар че колелетата все още се въртяха, преди да спрат.

— Мили боже — измърмори, когато видя положението. По улицата блестеше счупено стъкло, навсякъде се лееше мляко и той не можеше да прецени кой издава по-силни звуци — конете, които все още бяха впрегнати или дамите на тротоара, чиито рокли бяха целите опръскани с мляко.

Колин скочи от каретата, с намерението да помогне за разчистването, но бързо му стана ясно, че хаосът на Оксфорд Стрийт ще продължи поне час, със или без неговата помощ. Увери се, че за

конете на фургона ще се погрижи някой, уведоми кочияша си, че ще продължи пеш и тръгна.

Предизвикателно се взираше в лицата на всички хора срещу себе си и се наслаждаваше на начина, по който те отклоняваха поглед, когато срещаха очевидната му неприязън. Почти му се искаше някой от тях да каже нещо, просто за да има на кого да си го изкара. Нямахше значение, че единственият човек, когото наистина искаше да удуши, бе Кресидата Туомбли, в този момент всеки му се струваше добра мишена.

Гневът го правеше неспокоен, неразумен. Не беше на себе си.

Все още не бе сигурен какво се бе случило с него, когато Пенелопе му каза за заплахите на Кресидата. Това бе нещо повече от гняв, бе по-силно от ярост. Бе почти физическо — препускаше по вените му, пулсираше под кожата.

Искаше да удари някого.

Искаше да ритне нещо, да забие юмрук в някоя стена.

Беше бесен, когато Пенелопе публикува последната си рубрика. Всъщност си мислеше, че не би могъл да изпита по-силен гняв.

Но бе сгрешил.

А може би това просто бе различен вид гняв. Някой се опитваше да нарани човека, когото обичаше най-много от всички.

Как би могъл да толерира това? Как би могъл да позволи то да се случи?

Отговорът бе прост. Не можеше.

Трябваше да спре това. Трябваше да *направи* нещо.

След като толкова много години безцелно бе преживявал, смеейки се на странностите на другите, сега бе време сам да стори нещо.

Вдигна поглед, донякъде изненадан, че вече е пред Бриджъртън Хаус. Странно как вече не му приличаше на дом. Тук бе израснал, но сега бе толкова очевидно, че това е домът на брат му.

Неговият дом бе в Блумсбъри. Домът му бе с Пенелопе.

Домът му бе, където и да е, с Пенелопе.

— Колин?

Той се обърна. Антъни бе на тротоара, очевидно се връщаше от някаква задача или среща.

Антъни кимна по посока на вратата.

— Имаше ли намерение да почукаш?

Колин погледна брат си безизразно и в този момент осъзна, че стои абсолютно неподвижен на стъпалата от един бог знае колко време.

— Колин? — отново попита Антъни и загрижено сбърчи вежди.

— Имам нужда от помощта ти — отвърна Колин. Нямаше нужда да казва нищо повече.

* * *

Пенелопе вече бе облечена за бала, когато камериерката ѝ донесе бележка от Колин.

— Дънууди я е получил от един пратеник — обясни камериерката, преди бързо да направи реверанс и да я остави насаме, за да прочете бележката.

Тя плъзна облечения си в ръкавица пръст под капака на плика, отвори го и извади единствения лист хартия, върху който разпозна красивия, спретнат почерк, който ѝ бе станал толкова познат, откакто бе започнала да редактира дневниците на Колин.

„Тази вечер ще пристигна сам на бала. Моля те, отпрати се към «Номер пет». Майка ми, Елоиз и Хаясинт чакат, за да те придружат до Хейстингс Хаус.

С цялата ми любов, Колин“

За човек, който пишеше толкова добре в дневниците си, не го биваше много в писмата, помисли си Пенелопе с иронична усмивка.

Изправи се и приглади гладката коприна на полите си. Бе избрала рокля в любимия си цвят — мъхесто зелено — с надеждата да ѝ даде кураж. Майка ѝ винаги казваше, че когато една жена изглежда добре, тя се чувства добре. Определено смяташе, че майка ѝ е права. Бог ѝ бе свидетел, че бе прекарала цели осем години, като се чувстваше ужасно в роклите, за които майка ѝ настояваше, че изглеждат добре.

Косата ѝ бе небрежно вдигната и подчертаваше лицето ѝ, а камериерката бе вплела нещо в кичурите — Пенелопе се страхуваше

да попита какво, — което подчертаваше червените отблясъци.

Червената коса не бе особено модерна, разбира се, но Колин веднъж бе казал, че харесва как свещите подчертават цвета на косата ѝ и Пенелопе бе решила, че това е въпрос, по който нейното мнение и модата няма да съвпаднат.

Когато слезе долу, каретата я очакваше, а кочияшът вече бе инструктиран да я откара до „Номер пет“.

Колин очевидно се бе погрижил за всичко. Пенелопе не бе сигурна защо това я изненадва — той не бе човек, който забравя детайли. Само че днес бе твърде зает. Изглеждаше странно, че е отделил време да изпрати инструкции на прислужниците за пътуването ѝ до къщата на майка му, след като тя и сама можеше да се погрижи.

Сигурно планираше нещо. Но какво? Дали щеше да пресрещне Кресида Туомбли и да я отпрати към някоя наказателна колония?

Не, това бе твърде мелодраматично.

Може би бе открил някоя нейна тайна и имаше намерение да я изнудва в отговор. Мълчание за мълчание.

Пенелопе одобрително кимна, докато каретата ѝ преминаваше по Оксфорд Стрийт. Сигурно бе това. Беше типично за Колин да измисли нещо толкова умно и дяволски подходящо. Само че какво бе открил за Кресида за толкова кратко време? През всичките ѝ години като лейди Уисълдаун не бе чула дори да се шепне за нещо наистина скандално, свързано с името на Кресида.

Тя бе подла и дребнава, но никога не престъпваше правилата на висшето общество. Единственото истински предизвикателно нещо, което бе сторила, бе представянето ѝ за лейди Уисълдаун.

Каретата зави на юг към Мейфеър и няколко минути по-късно спря пред „Номер пет“. Елоиз сигурно бе наблюдавала през прозореца, защото направо долетя по стълбите и щеше да се блъсне в каретата, ако кочияшът не бе слязъл точно навреме, за да блокира пътя ѝ.

Елоиз заподскача от крак на крак, докато го чакаше да отвори вратата на каретата, всъщност изглеждаше толкова нетърпелива, че Пенелопе се изненада, че тя не го подмина и не я дръпна собственоръчно. Накрая, игнорирайки предложението за помощ на кочияша, тя се качи в каретата, като по пътя почти се препъна в полите си и едва не падна на пода. Веднага щом се изправи, се огледа наоколо

с изключително потайно изражение и дръпна вратата, за да я затвори и за малко да отнесе носа на кочияша.

— Какво — попита Елоиз — става?

Пенелопе само се втренчи в нея.

— Бих могла да те попитам същото.

— Така ли? Защо?

— Защото почти събори каретата, в стремежа си да се покатериш вътре по най-бързия начин.

— О — небрежно изрече Елоиз. — Вината е само твоя.

— Моя?

— Да, твоя! Искам да знам какво става. И трябва да знам още тази вечер.

Пенелопе бе сигурна, че Колин не би казал на сестра си за изнудването на Кресида, освен ако планът му не предвиждаше Елоиз да засипе Кресида със словоизлияния до смърт.

— *Трябва да знаеш за какво говоря!* — настоя Елоиз и вдигна поглед към къщата. Предната врата се отваряше. — О, за бога! Майка и Хаясинт вече идват. *Кажу ми!*

— Какво да ти кажа?

— Защо Колин ни изпрати онази ужасно мистериозна бележка, с която ни инструктира да сме залепени за теб през цялата вечер.

— Така ли?

— Да, и трябва да изтъкна, че беше подчертал думата „залепени“.

— Аз пък си помислих, че ти си поставила ударението — каза Пенелопе сухо.

Елоиз се смръщи.

— Пенелопе, сега не е моментът да ми се подиграваш.

— А кога е моментът?

— Пенелопе!

— Съжалявам, не можах да устоя.

— Знаеш ли за какво беше бележката?

Тя поклати глава. Което не беше пълна лъжа, каза си. Наистина не знаеше какво бе планирал Колин за тази вечер.

Точно в този момент вратата се отвори и Хаясинт нахлу вътре.

— Пенелопе! — изрече много ентузиазирано. — *Какво става?*

— Не знае — каза Елоиз.

Хаясинт изгледа сестра си раздразнено.

— Знаех си, че ще се промъкнеш тук по-рано.

Вайълет надникна вътре.

— Карат ли се? — обърна се към Пенелопе.

— Само малко — отвърна ѝ тя.

Вайълет седна до Хаясинт, срещу Пенелопе и Елоиз.

— Много добре. Така или иначе не мога да ги спра. Но кажи, какво имаше предвид Колин, когато ни инструктира да сме залепени за теб?

— Наистина не знам.

Вайълет присви очи, сякаш преценяваше искреността на Пенелопе.

— Той беше абсолютно категоричен. Беше подчертал думата „залепени“.

— Знам — отвърна Пенелопе точно в момента, в който Елоиз произнасяше:

— Казах ѝ.

— Беше я подчертал два пъти — добави Хаясинт. — Ако мастилото му беше по-тъмно, щеше да прилича на локва кръв.

— Хаясинт! — възкликна Вайълет.

Тя само сви рамене.

— Много е интригуващо.

— Всъщност — каза Пенелопе, нетърпелива да смени темата или поне да я измести малко, — чудя се как ще е облечен Колин?

Това прикова вниманието на всички.

— Излезе със следобедните си дрехи — обясни тя, — и не се е връщал. Не мисля, че сестра ви ще допусне нещо различно от пълно вечерно облекло на бала си.

— Сигурно е взел нещо на заем от Антъни — небрежно изрече Елоиз. — Двамата имат еднакво телосложение. Както и Грегори. Само Бенедикт е различен.

— Два инча по-висок — каза Хаясинт.

Пенелопе кимна, като се престори, че проявява интерес и погледна през прозореца. Каретата тъкмо забавяше ход, вероятно кочияшът се опитваше да си проправи път сред множеството карети, които се бяха струпали на Гросвенър Скуеър.

— Колко хора се очакват тази вечер? — попита тя.

— Мисля, че са поканени около петстотин — отвърна Вайълет.
— Дафни не организира често балове, но това, което ѝ липсва като честота, наваксва с грандиозност.

— Именно — измърмори Хаясинт. — Мразя тълпите. Тази вечер няма да мога да си поема дъх като хората.

— Имам късмет, че си най-малка — каза ѝ Вайълет уморено, но с обич. — Сигурна съм, че след теб няма да ми е останала енергия за никого.

— В такъв случай, жалко, че не бях първа — отвърна ѝ Хаясинт с нахална усмивка. — Само си помисли за цялото внимание, което щях да получа. Да не споменаваме богатството.

— Ти и сега си доста заможна наследница — каза Вайълет.

— А и винаги съумяваш да станеш център на внимание — подразни я Елоиз.

Хаясинт само се ухили.

— Знаеш ли — обърна се Вайълет към Пенелопе, — че всичките ми деца ще присъстват тази вечер? Не мога да си спомня кога за последен път всички сме били заедно.

— Ами рождения ти ден — попита Елоиз.

Вайълет поклати глава.

— Грегори не успя да се върне от университета.

— Не очакваш да се подредим по височина и да изпеем нещо празнично, нали? — попита Хаясинт, но се шегуваше само наполовина. — Направо си представям: Пеещите Бриджъртън. Бихме направили цяло състояние на сцена.

— Тази вечер си в стихията си — каза ѝ Пенелопе.

Хаясинт сви рамене.

— Просто се приготвям за предстоящото ми превръщане в лепило. Изглежда се изисква някаква психическа подготовка.

— Лепкаво състояние на ума? — любезно попита Пенелопе.

— Именно.

— Трябва да я омъжим скоро — обърна се Елоиз към майка си.

— Първо теб — изстреля Хаясинт в отговор.

— Работя по въпроса — загадъчно изрече Елоиз.

— Какво? — звукът от произнасянето на думата бе силно подсилен от факта, че тя изскочи едновременно от три усти.

— Нищо повече няма да ви кажа — отвърна Елоиз с такъв тон, че всички разбраха, че говори сериозно.

— Ще стигна до дъното на това — увери ги Хаясинт.

— Сигурна съм — отвърна Вайълет.

Пенелопе се обърна към Елоиз и каза:

— Нямах никакъв шанс.

Тя само повдигна брадичка и погледна през прозореца.

— Пристигнахме — обяви.

Четирите дами изчакаха кочияшът да отвори вратата и се показаха навън една по една.

— Мили боже — одобрително изрече Вайълет. — Дафни наистина е надминала себе си.

Трудно бе човек да не спре и да се загледа. Цялата Хейстингс Хаус бе обляна от светлина. Всеки прозорец бе украсен със свещи, а в аплиците отвън бяха поставени факли, както и в ръцете на цяла армия прислужници, които посрещаха каретите.

— Твърде жалко, че лейди Уисълдаун не е тук — каза Хаясинт и гласът ѝ за първи път изгуби дяволитата си нотка. — Това щеше да ѝ хареса.

— А може би е тук — каза Елоиз. — Всъщност, вероятно е.

— Дафни покани ли Кресиди Туомбли? — попита Вайълет.

— О, със сигурност — каза Елоиз. — Макар да съм убедена, че не тя е лейди Уисълдаун.

— Не мисля, че някой вече го вярва — отвърна Вайълет и вдигна крак към първото стъпало. — Хайде, момичета, нашата нощ ни очаква.

Хаясинт пристъпи напред, за да придружи майка си, но Елоиз изостана до Пенелопе.

— Има вълшебство във въздуха — каза тя и се огледа, сякаш никога преди не бе виждала лондонски бал. — Усещаш ли го?

Пенелопе само я погледна, страхуваше се, че ако отвори уста, ще издаде всичките си тайни. Елоиз бе права. В тази нощ имаше нещо странно и наелектризиращо — някаква енергия, която човек усеща точно преди гръмотевична буря.

— Сякаш е повратна точка — замислено изрече Елоиз, — сякаш нечий живот би могъл изцяло да се промени, само за една нощ.

— Какво казваш, Елоиз? — попита Пенелопе, обезпокоена от погледа в очите на приятелката си.

— Нищо — изрече тя и сви рамене, но загадъчната усмивка остана върху устните ѝ, когато пъкна ръка в тази на Пенелопе и измърмори. — Да вървим. Нощта ни очаква.

ГЛАВА 23

Пенелопе бе посещавала Хейстингс Хаус много пъти преди за официални балове и приятелски визити, но внушителната къща никога не ѝ бе изглеждала по-прекрасна и вълшебна, отколкото тази вечер.

Тя и дамите Бриджъртън бяха сред първите пристигнали. Лейди Бриджъртън винаги казваше, че е грубо от страна на членовете на семейството дори да си помислят да закъснеят, както е модерно. Все пак бе хубаво да пристигнеш рано. Пенелопе можеше да разгледа украсата, без да се налага да си пробива път през тълпата.

Дафни бе решила да не използва конкретна тема за бала си, за разлика от Гръцкия и Египетския бал миналата седмица. По-скоро бе украсила къщата със същата семпла елегантност, която я водеше и в ежедневието ѝ. По стените и масите имаше стотици свещи, които, блещукаха в нощта и се отразяваха в огромните полилеи, висящи от тавана. Прозорците бяха покрити с трептящ, сребрист плат, от който сигурно феите си правеха одежди. Дори прислужниците бяха сменили ливреите си. Пенелопе знаеше, че те обикновено са облечени в синьо и златно, но днес синият цвят бе съчетан със сребърно.

Това можеше да накара една жена да се почувства почти като принцеса.

— Чудя се колко ли струва това — каза Хаясинт с ококорени очи.

— Хаясинт! — смъмри дъщеря си Вайълет и я плесна по ръката.
— Знаеш, че е неучтиво да задаваш подобни въпроси.

— Не съм питала — изтъкна Хаясинт. — Чудех се. А и става въпрос за Дафни.

— Сестра ти е херцогиня на Хейстингс — каза Вайълет, — и като такава има определени отговорности към титлата си. Би било добре да запомниш този факт.

— Но не си ли съгласна — каза Хаясинт като обви ръка около тази на майка си и леко я стисна, — че е по-важно просто да помня, че ми е сестра?

— Тук те хвана — изрече Елоиз с усмивка.

Вайълет въздъхна.

— Хаясинт, официално обявявам, че ти ще ме довършиш.

— Не, няма — отвърна дъщеря ѝ. — Грегори ще го стори.

Пенелопе потисна смеха си.

— Не виждам Колин да е пристигнал — каза Елоиз, извивайки врат.

— Така ли? — Пенелопе огледа залата. — Това е изненадващо.

— Той каза ли ти, че ще бъде тук, преди да пристигнеш?

— Не — отвърна Пенелопе, — но помислих така по някаква причина.

Вайълет я потупа по ръката.

— Сигурна съм, че скоро ще пристигне, Пенелопе. И тогава всички ще разберем каква е тази голяма тайна, заради която настоява да стоим до теб. Не че — добави бързо, а очите ѝ разтревожено се разшириха, — перспективата ни е неприятна. Знаеш, че много обичаме компанията ти.

Пенелопе ѝ се усмихна успокоително.

— Знам. Чувството е взаимно.

Пред тях имаше само няколко души, които поздравяваха домакините и не след дълго те вече можеха да се доберат до Дафни и съпруга ѝ Саймън.

— Какво — попита Дафни без никакво предисловие, веднага щом се увери, че останалите гости не могат да ги чуят, — става с Колин?

Тъй като въпросът изглежда бе отправен най-вече към нея, Пенелопе се почувства задължена да каже:

— Не знам.

— И на теб ли изпрати бележка? — попита Елоиз.

Дафни кимна.

— Да, написал ми е да я наглеждам.

— Можеше и да е по-зле — каза Хаясинт. — Ние трябва да сме като залепени за нея — наведе се напред. — Беше подчертал залепени.

— А пък аз си мислех, че не ти е неприятно — подразни я Пенелопе.

— О, така е — бързо каза Хаясинт, — но има нещо много хубаво в думата „залепен“. Плъзга се по езика доста приятно, не мислиш ли? Залепен. Залепееен.

— На мен ли така ми се струва — попита Елоиз — или тя е полудяла?

Хаясинт отмина думите ѝ със свиване на раменете.

— Да не споменаваме колко е драматично всичко. Сякаш съм част от някакъв невероятен шпионски замисъл.

— Шпионски — простена Вайълет. — Бог да ни е на помощ.

Дафни драматично се наведе напред.

— Е, на нас ни каза...

— Това не е състезание, съпруго — намеси се Саймън.

Тя го изгледа раздразнено, преди отново да се обърне към майка си и сестрите си, за да каже:

— Каза ни да се уверим, че тя ще стои надалеч от лейди Данбъри.

— Лейди Данбъри! — възкликнаха всички.

С изключение на Пенелопе, която имаше много добра представа защо Колин може да желае тя да стои настрана от възрастната графиня. Сигурно бе измисли нещо по-добро от нейния план да убеди лейди Данбъри да излъже и да каже на всички, че самата тя е лейди Уисълдаун.

Сигурно бе теорията с двойното изнудване. Какво друго би могло да бъде? Вероятно бе открил някаква ужасна тайна за Кресида.

Пенелопе почти се замая от удоволствие.

— Мислех, че с лейди Данбъри сте добри приятелки — каза ѝ Вайълет.

— Така е — отвърна Пенелопе, опитвайки се да изглежда озадачена.

— Това е много любопитно — каза Хаясинт и потупа бузата си с показалец. — Наистина много любопитно.

— Елоиз — намеси се внезапно Дафни, — тази вечер си много тиха.

— Освен, когато ме нарече луда — изтъкна Хаясинт.

— Хммм? — Елоиз се бе втренчила в пространството, а може би в нещо зад Дафни и Саймън, и не слушаше. — О, ами, предполагам, че нямам какво да кажа.

— Ти? — невярващо попита Дафни.

— Точно това си помислих и аз — заяви Хаясинт.

Пенелопе бе съгласна с Хаясинт, но реши да запази това за себе си. Не бе типично за Елоиз да не изрази мнение, особено в нощ като тази, която се изпълваше все повече и повече със загадъчност с всяка изминала минута.

— Всички така добре казахте всичко — изрече Елоиз. — Какво бих могла да добавя към разговора?

Това се стори много странно на Пенелопе. Лекият сарказъм бе нормален, но Елоиз *винаги* имаше какво да добави към разговора.

Елоиз само сви рамене.

— Трябва да влизаме — каза Вайълет. — Започваме да задържаме другите ти гости.

— Ще ви видя по-късно — обеща Дафни. — И... О!

Всички се наведоха напред.

— Вероятно ще искате да знаете — прошепна тя, — че лейди Данбъри още не е пристигнала.

— Което опростява задачата ми — каза Саймън, който изглеждаше леко уморен от всички тези интриги.

— Не и моята — каза Хаясинт. — Трябва да съм...

— Залепена за нея — довършиха вместо нея всички, включително и Пенелопе.

— Ами, така е — потвърди тя.

— Като говорим за лепило — заяви Елоиз, докато се отдалечаваха от Дафни и Саймън, — Пенелопе, мислиш ли, че ще се справиш само с две придружителки за малко? Бих искала да изляза за момент.

— Ще дойда с теб — обяви Хаясинт.

— Не може и двете да излезете — каза Вайълет. — Сигурна съм, че Колин не е искал Пенелопе да остава само с мен.

— В такъв случай, може ли да изляза, когато тя се върне? — направи физиономия Хаясинт. — Не става въпрос за нещо, което би могло да се избегне.

Вайълет се обърна към Елоиз и я изгледа.

— Какво? — попита я тя.

— Очаквах да кажеш същото.

— Прекалено съм изискана — изсумтя Елоиз.

— О, моля те — измърмори Хаясинт.

Вайълет простена.

— Сигурна ли си, че искаш да останем край теб? — обърна се тя към Пенелопе.

— Не мислех, че имам избор — отвърна ѝ тя, развеселена от размяната на реплики.

— Върви — каза Вайълет на Елоиз. — Само побързай да се върнеш.

Тя кимна на майка си и, за изненада на всички, се протегна и бързо прегърна Пенелопе.

— Това за какво беше? — попита Пенелопе с нежна усмивка.

— Без причина — каза Елоиз и ѝ отвърна с усмивка, която много приличаше на тази на Колин. — Просто мисля, че за теб това ще бъде специална вечер.

— Така ли? — внимателно попита тя, несигурна за какво може да се е досетила Елоиз.

— Е, очевидно става нещо — каза приятелката ѝ. — Не е типично за Колин да бъде толкова потаен. А и исках да предложа подкрепата си.

— Ще се върнеш само след няколко минути — каза Пенелопе. — Каквото и да се случи, ако изобщо се случи нещо, няма вероятност да го пропуснеш.

Елоиз сви рамене.

— Беше просто импулс. Импулс, роден от дузина години приятелство.

— Елоиз Бриджъртън, да не би да ставаш сантиментална?

— Чак сега? — престорено подигравателно изрече Елоиз. — Не мисля.

— Елоиз — прекъсна ги Хаясинт, — ще *тръгваш* ли най-сетне? Не мога да чакам цяла вечер.

И с бързо махване с ръка, Елоиз тръгна.

През следващия час те само се въртяха в кръг, общуваха с останалите гости и се движеха — Пенелопе, Вайълет и Хаясинт — като едно огромно същество.

— Ние имаме три глави и шест ръце — отбеляза Пенелопе, докато вървеше към прозореца, а двете Бриджъртън бързаха до нея.

— Моля? — попита Вайълет.

— Наистина ли искаше да погледнеш през прозореца — измърмори Хаясинт, — или просто ни пробваш? И къде е Елоиз?

— Най-вече ви пробвам — призна Пенелопе. — Сигурна съм, че Елоиз се бави заради някой гост. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че тук има много хора, от които няма как да се откопчиш, без да разговаряш с тях.

— Хм — бе отговорът на Хаясинт. — Някой трябва да провери определението си за „залепен“.

— Хаясинт — каза Пенелопе, — ако трябва да излезеш за няколко минути, моля те, направи го. Аз ще се оправя — тя се обърна към Вайълет. — Както и вие. Ако се налага да излезете, обещавам, че ще остана точно тук, в ъгъла, докато се върнете.

Вайълет я погледна ужасено.

— И да наруша обещанието си към Колин?

— Тъъ, вие всъщност обещахте ли му? — попита Пенелопе.

— Не, но това се подразбираше в молбата му, уверена съм. — О, вижте — възкликна тя внезапно. — Ето го!

Пенелопе се опита дискретно да даде знак на съпруга си, но всичките ѝ опити да бъде предпазлива бяха провалени от енергичното ръкомахане на Хаясинт и вика ѝ:

— Колин!

Вайълет простена.

— Знам, знам — каза Хаясинт без капка разкаяние. — Трябва да се държа като дама.

— Ако го знаеш — каза Вайълет с типично майчински тон, — тогава защо не го правиш?

— Кое ще му бъде забавното?

— Добър вечер, дами — каза Колин и целуна ръка на майка си преди елегантно да заеме място до Пенелопе и да плъзне длан около кръста ѝ.

— Е? — попита Хаясинт.

Колин само вдигна вежди.

— Ще ни кажеш ли? — настоя тя.

— Всяко нещо с времето си, скъпа сестричке.

— Ти си ужасен, ужасен човек — изръмжа Хаясинт.

— Така е — измърмори Колин и се огледа. — Какво е станало с Елоиз?

— Това е много добър въпрос — измърмори Хаясинт едновременно с думите на Пенелопе:

— Сигурна съм, че скоро ще се върне.

Той кимна, без да показва особен интерес.

— Майко — обърна се към Вайълет, — как си?

— Разпращаш загадъчни бележки из целия град — попита Вайълет, — и искаш да знаеш как съм аз?

Той се усмихна.

— Да.

Вайълет направо започна да му размахва пръст — нещо, което бе забранила на собствените си деца да правят на публично място.

— О, не, няма да стане, Колин Бриджъртън. Няма да се измъкнеш, без да дадеш обяснение. Аз съм ти майка. Твоя майка!

— Наясно съм с роднинската ни връзка — измърмори той.

— Няма да влезеш тук с валсова стъпка и да ме разсееш с остроумни фрази и омайваща усмивка.

— Мислиш, че усмивката ми е омайваща?

— Колин!

— Но — съгласи се той, — ти отбеляза нещо много вярно.

Вайълет примигна.

— Така ли?

— Да. За валса — той леко изви глава настрана. — Мисля, че чувам един да започва.

— Аз не чувам нищо — каза Хаясинт.

— Така ли? Жалко — той грабна ръката на Пенелопе. — Хайде, съпруго. Мисля, че това е нашият танц.

— Но никой не танцува — процеди Хаясинт.

Той ѝ подари една доволна усмивка.

— Ще танцуват.

И преди някой да е имал възможност да отговори, той дръпна ръката на Пенелопе и те се запромъкнаха през тълпата.

— Не искаше ли да танцуваш валс? — попита тя, останала без дъх, точно след като подминаха малкия оркестър, който очевидно си бе взел дълга почивка.

— Не, исках само да се измъкна — обясни той, промъкна се през една странична врата и я дръпна със себе си.

Няколко секунди по-късно се бяха изкачили по едно тясно стълбище и се озоваха в един малък празен салон, а единствената

светлина наоколо идваше от факлите, които горяха от външната страна на прозореца.

— Къде сме? — попита Пенелопе и се огледа.

Колин сви рамене.

— Не знам. Мястото ми изглежда добро — като всяко друго.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Не, първо ще те целуна.

И преди тя да има възможност да отговори, не че щеше да протестира, устните му се притиснаха в нейните за целувка, едновременно жадна, напрегната и нежна.

— Колин — ахна тя в секундата, в която той си пое въздух.

— Не сега — измърмори той и отново я целуна.

— Но... — думата се изгуби под напора на устните му.

Това беше целувка, която я обгърна от глава до пети — от начина, по който зъбите му дразнеха устните ѝ, до ръцете му, които притискаха дупето ѝ и се плъзгаха по гърба. Такава целувка лесно би накарала коленете ѝ да омекнат, а тя самата да припадне на канапето и да му позволи да прави каквото си пожелае с нея — колкото по-порочна, толкова по-добре! Макар да бяха само на някакви си метри от над петстотин представители на висшето общество, само че...

— Колин! — възкликна тя, когато някак си успя да отлепи устни от неговите.

— Шшш.

— Колин, трябва да спреш!

Той изглеждаше като изгубено кученце.

— Трябва ли?

— Да, трябва.

— Предполагам ще кажеш, че е заради всички хора в съседната зала.

— Не, макар че и това е добра причина да си помислиш за въздържание.

— Да си помислиш и след това да отхвърлиш мисълта, нали? — попита той с надежда.

— Не! Колин... — тя се отскубна от прегръдките му и се отдалечи на няколко метра. Близостта му я изкушаваше да забрави къде се намира. — Колин, трябва да ми кажеш какво става.

— Ами — бавно изрече той, — целувах те...

— Не това имам предвид и го знаеш.

— Много добре — той се отдалечи, а стъпките му шумно отекнаха в ушите ѝ. Когато се обърна, изражението му бе невероятно сериозно. — Реших какво да правим с Кресида.

— Така ли? Какво? Кажете ми.

Изражението му стана малко болезнено.

— Всъщност мисля, че може би е най-добре да не ти казвам, докато планът не започне да се осъществява.

Тя невярващо се втренчи в него.

— Не говориш сериозно.

— Ами... — той погледна вратата с копнеж, очевидно се надяваше да избяга.

— Кажете ми — настоя тя.

— Много добре — той въздъхна, а след това отново.

— Колин!

— Ще направя съобщение — каза, сякаш това обясняваше всичко.

В началото тя не каза нищо, мислеше, че ще ѝ стане ясно, ако изчака за малко и помисли над думите му. Само че не се получи и затова го попита бавно и внимателно:

— Какво съобщение?

Изражението му стана твърдо.

— Ще кажа истината.

Тя ахна.

— За мен?

Той кимна.

— Но *ти* не можеш!

— Пенелопе, мисля, че така е най-добре.

В нея започна да се надига паника, а дробовете ѝ като че ли се стегнаха.

— Не, Колин, не можеш! Не можеш да го направиш! Това не е твоя тайна, за да я разкриваш!

— Искаш ли да плащаш на Кресида през остатъка от живота си?

— Не, разбира се, че не, но мога да помоля лейди Данбъри...

— Няма да молиш лейди Данбъри да лъже заради теб — каза ѝ той. — Това е под достойнството ти и го знаеш.

Този път Пенелопе ахна заради острия му тон. Но някъде дълбоко в себе си знаеше, че е прав.

— Ако толкова искаш някой друг да си присвои самоличността ти — каза той, — тогава просто трябваше да оставиш Кресидата да го направи.

— Не можех — промълви тя. — Не и нея.

— Добре. Тогава е време двамата да се изправим и да посрещнем последствията.

— Колин — прошепна му. — Ще бъда съсипана.

Той сви рамене.

— Ще се преместим в провинцията.

Тя поклати глава, като отчаяно търсеше точните думи.

Той пое ръцете ѝ в своите.

— Наистина ли има такова значение? — изрече меко. — Пенелопе, обичам те. И щом сме заедно, ще бъда щастлив.

— Не е това — каза тя и опита да издърпа ръката си от неговата, за да може да изтрие сълзите в очите си.

Само че той не я пускаше.

— Тогава какво? — попита я.

— Колин, и ти ще бъдеш съсипан — промълви тя.

— Не ме интересува.

Тя невярващо се втренчи в него. Звучеше толкова насмешлив, толкова небрежен към нещо, което щеше да промени целия му живот по начини, които не можеше и да си представи.

— Пенелопе — каза той с толкова разумен глас, че тя едва го понасяше, — това е единственото решение. Или ние ще кажем на света, или Кресидата ще го стори.

— Бихме могли да ѝ платим — промълви тя.

— Това ли искаш наистина? — попита той. — Да ѝ дадеш всички пари, за които си работила толкова усилено? Със същия успех можеше да я оставиш да каже на света, че тя е лейди Уисълдаун.

— Не мога да ти позволя да го направиш — каза тя. — Не мисля, че разбираш какво е да си отхвърлен от обществото.

— А ти разбираш? — възрази той.

— По-добре от теб!

— Пенелопе...

— Опитваш да се държиш така, сякаш няма значение, но знам, че не го мислиш. Толкова ми беше ядосан, когато публикувах последната рубрика, и то само защото мислеше, че не е трябвало да рискувам тайната да бъде разкрита.

— И както се оказа — отбеляза той, — съм бил прав.

— Виждаш ли? — напрегнато изрече тя. — Виждаш ли? Все още си ми ядосан за това.

Колин продължително издиша. Разговорът не се движеше в посоката, в която се бе надявал. Определено не бе очаквал тя да му хвърли в лицето предишното му настояване да не казва на никого за тайния си живот.

— Ако не бе публикувала последната рубрика — каза ѝ, — нямаше да сме в това положение. Вярно е, но това вече е без значение, не мислиш ли?

— Колин — прошепна тя, — ако кажеш на света, че аз съм лейди Уисълдаун и всички реагират, както предполагаме, никога няма да видиш дневниците си публикувани.

Сърцето му замря.

Защото най-накрая я разбра.

И преди му бе казвала, че го обича и беше показвала любовта си по всички начини, на които я бе научил. Но никога преди тя не бе била толкова ясна, открита и искрена.

През цялото време, докато го молеше да не прави съобщението... всичко това бе направила заради него.

Той преглътна буцата, която се оформяше в гърлото му, опита се да намери думи, да си поеме въздух.

Тя се протегна и докосна ръката му, очите ѝ го умоляваха, а бузите ѝ все още бяха мокри от сълзи.

— Никога няма да мога да си простя — каза му. — Не искам да разруша мечтите ти.

— Това не бяха мои мечти, докато не те срещнах — прошепна ѝ.

— Не искаш да публикуваш дневниците си? — попита тя и примигна объркано. — Правиш го само заради мен?

— Не — каза той, защото тя заслужаваше пълна откровеност. — Искам го. Това е моя мечта. Но ти ми я даде.

— Това не означава, че имам право да ти я отнема.

— Ти не го правиш.

— Да, аз...

— Не — настоятелно изрече той, — не го правиш. А публикуването на работата ми... е, то изобщо не може да се сравни с истинската ми мечта, а тя е да прекарам остатъка от живота си с теб.

— Това винаги ще го имаш — меко каза тя.

— Зная — той се усмихна и изведнъж стана доста самонадеян.
— И така, какво имаме да губим?

— Може би повече, отколкото бихме могли да си представим.

— А може би по-малко — напомни й. — Не забравяй, че съм Бриджъртън. Както и ти. Имаме известно влияние в този град.

Очите й се разшириха.

— Какво имаш предвид?

Той скромно сви рамене.

— Антъни е готов да ти даде пълната си подкрепа.

— Казал си на Антъни? — ахна тя.

— Трябваше да кажа на Антъни. Той е глава на семейството. А и има много малко хора на този свят, които биха се осмелили да му се противопоставят.

— О — Пенелопе прехапа долната си устна, докато обмисляше всичко. И добави, защото просто трябваше да знае. — Той какво каза?

— Беше изненадан.

— Това го очаквах.

— И доста доволен.

Лицето й светна.

— Наистина ли?

— И развеселен. Каза, че не може да не уважава някой, който е успял да пази подобна тайна в продължение на толкова много години. Каза, че няма търпение да каже на Кейт.

Тя кимна.

— Предполагам, че в такъв случай ще трябва да направиш съобщението. Тайната е разкрита.

— Антъни ще си мълчи, докато аз не го помоля — каза Колин. — Това няма нищо общо с причините да искам да разкрия истината на света.

Тя го погледна с очакване, но предпазливо.

— Истината е — каза Колин, като хвана ръката й и я придърпа по-близо до себе си, — че много се гордея с теб.

Тя усети, че се усмихва, а това бе много странно, тъй като само преди секунди не можеше да си представи, че някога отново ще го направи.

Той се наведе, докато носът му докосна нейния.

— Искам всички да знаят колко се гордея с теб. Когато приключа, в Лондон няма да има и един човек, който да не признае колко си умна.

— Въпреки това може да ме намразят — каза тя.

— Може — съгласи се той, — но това ще бъде техен проблем, не наш.

— О, Колин — въздъхна тя, — наистина те обичам. И е чудесно.

Той се ухили.

— Знам.

— Не, наистина. И преди мислех, че те обичам и със сигурност бе така, но изобщо не може да се сравнява с това, което чувствам сега.

— Добре — каза той и в очите му се появи собственически блясък, — така ми харесва. Сега ела с мен.

— Къде?

— Тук — каза той и отвори една врата.

За изненада на Пенелопе, двамата се озоваха на малък балкон, който гледаше към цялата зала.

— О. Мили. Боже — задавено изрече тя, опитвайки се да го дръпне обратно в тъмната стая зад тях. Все още никой не ги бе видял, можеха да се измъкнат.

— Тц, тц — смъмри я той. — Смелост, скъпа моя.

— Не може ли да публикуваш нещо във вестника? — напрегнато прошепна тя. — Или просто да кажеш на някой и да оставиш клюката да се разпространи?

— Един грандиозен жест най-добре ще разпространи новината.

Тя конвулсивно преглътна. Този жест определено щеше да е грандиозен.

— Не ме бива много да съм център на внимание — каза, докато се опитваше да си спомни как да диша нормално.

Той стисна ръката ѝ.

— Не се безпокой. Мен ме бива — той огледа тълпата и погледът му откри домакина им и негов зет — херцогът на Хейстингс. При кимването на Колин, той се отправи към оркестъра.

— Саймън знае? — ахна Пенелопе.

— Казах му, когато пристигнах — измърмори Колин разсеяно. — Откъде мислиш разбрах как да открия стаята с балкона?

И тогава се случи най-невероятното нещо. Цяла армия прислужници се появи, сякаш от нищото и започна да раздава високи чаши шампанско на всички гости.

— Ето ги и нашите — одобрително изрече Колин и вдигна двете чаши, които чакаха в ъгъла. — Точно, както помолих.

Пенелопе взе своята в мълчание, без все още да може да разбере какво се случва пред очите ѝ.

— Вероятно е малко изветряло — каза Колин със заговорнически шепот, за който тя бе сигурна, че е предназначен да я успокои. — Но е най-доброто, което успях да направя при тези обстоятелства.

Пенелопе ужасено се вкопчи в ръката му и проследи с поглед как Саймън нареди на оркестъра да спре и насочи вниманието на присъстващите към своите брат и сестра на балкона.

Брат и сестра, помисли си тя учудено. Семейство Бриджъртън наистина те караха да създаваш здрави връзки. Никога не си бе представяла, че ще дойде ден, в който един херцог ще я нарече своя сестра.

— Дами и господа — обяви Колин и силният му, уверен глас се разнесе из залата. — Бих искал да предложа тост за най-забележителната жена в целия свят.

Тих шепот се разнесе из залата и Пенелопе замръзна, наблюдавайки как всички я наблюдават.

— Аз съм младоженец — продължи Колин, омагьосвайки тълпата с кривата си усмивка — и затова всички трябва да ми позволите да бъда болен от любов.

Приятелски смях се разнесе сред тълпата.

— Зная, че много от вас бяха изненадани, когато помолих Пенелопе Федърингтън да ми стане съпруга. Аз също се изненадах.

Няколко неучтиви кикота се разнесоха във въздуха, но Пенелопе остана напълно неподвижна и горда. Колин щеше да каже точните думи. Знаеше го. Колин винаги казваше точните думи.

— Не бях изненадан, че съм се влюбил в нея — подчерта той и хвърли към тълпата поглед, с който ги предизвикваше да коментират, — а по-скоро, че ми отне толкова дълго време. Познавам я от много

години, нали знаете — продължи и гласът му омекна, — а някак си никога не отделих време да надникна вътре в нея, да видя красивата, възхитителна, остроумна жена, в която се бе превърнала.

Пенелопе усети как по лицето ѝ се спускат сълзи, но не можеше да помръдне. Едва можеше да диша. Бе очаквала да разкрие тайната ѝ, а вместо това той ѝ поднасяше невероятен дар — грандиозно обяснение в любов.

— Затова — каза Колин, — пред всички вас като свидетели бих искал да кажа... Пенелопе — той се обърна към нея, взе свободната ѝ ръка в своята и каза: — Обичам те. Обожавам те. Боготворя земята под краката ти.

Отново се обърна към тълпата, вдигна чаша и изрече:

— За съпругата ми!

— За съпругата ти! — отвърнаха всички, подвластни на магията на момента.

Колин пи, Пенелопе също, макар че не можеше да спре да се пита кога той ще им каже истинската причина за това съобщение.

— Остави чашата си, скъпа — измърмори той, дръпна я от пръстите ѝ и я остави настрана.

— Но...

— Прекалено много ме прекъсваш — смъмри я и я целуна страстно — на балкона, пред цялото висше общество.

— Колин! — ахна тя при първата възможност да си поеме дъх.

Той ѝ се ухили дяволито, а тълпата одобрително изрева.

— О, и едно последно нещо! — извика той.

Хората вече тропаха с крака, чакаха нетърпеливо всяка негова дума.

— Ще напусна бала рано. Всъщност още сега — той подари една лукава усмивка на Пенелопе. — Сигурен съм, че ще ме разберете.

Мъжете в тълпата започнаха да свирят с уста и да викат, а Пенелопе почервения.

— Но преди да го сторя, искам да кажа едно последно нещо. Едно дребно последно нещо, в случай, че все още не ми вярвате, когато казвам, че съпругата ми е най-духовитата, най-умната и очарователна жена в цял Лондон.

— Неееее! — чу се глас някъде отзад и Пенелопе разбра, че е Кресида.

Но дори тя не можеше да се мери с тълпата, никой от хората не желаше да я пусне да премине или дори да чуе разстроените ѝ викове.

— Може да се каже, че съпругата ми има две имена — замислено каза Колин. — Вие, разбира се, я познавате като Пенелопе Федърингтън, както и аз. Но това, което не знаете, което дори аз не бях достатъчно умен да разбера, докато тя сама не ми каза...

Той спря и изчака в залата да настъпи тишина.

— ... е, че тя е и невероятната, остроумна, спираща дъха и великолепа... О, знаете за кого говоря — каза и махна с ръка към тълпата.

— Представям ви съпругата си! — изрече, а любовта и гордостта му обгърнаха цялата зала. — Лейди Уисълдаун!

За момент се възцари пълна тишина. Сякаш никой не смееше дори да диша.

И след това се чу. Пляс. Пляс. Пляс. Бавно и методично, но с такава сила и решителност, че всички се обърнаха да видят кой се осмелява да наруши шокиращото мълчание.

Беше лейди Данбъри.

Бе пъкнала бастуна си в нечий ръце и с вдигнати високо ръце, пляскаше силно и тържествено, а лицето ѝ сияеше от гордост и удоволствие.

След това още някой започна да ръкопляска. Пенелопе обърна глава, за да види кой...

Ангъни Бриджъртън.

След това Саймън Басет, херцогът на Хейстингс.

След това жените от семейство Бриджъртън и тези от семейство Федърингтън, след това още някой, и още някой, докато накрая ръкопляскаше цялата зала.

Пенелопе не можеше да повярва.

Утре можеше и да си спомнят, че трябва да ѝ се ядосват, може да се подразнят, че са били мамени толкова години, но тази вечер...

Тази вечер можеха само да се възхищават и да ръкопляскат.

За жена, която трябваше да крие всичките си постижения, това бе като сбъдната мечта.

Е, почти.

Защото истинската ѝ сбъдната мечта бе застанала до нея и обгръщаше с ръка кръста ѝ. А когато вдигна поглед към любимото

лице, той се усмихваше с такава любов и гордост, че дъхът ѝ спря.

— Поздравления, лейди Уисълдаун — измърмори той.

— Предпочитам мисис Бриджъртън — отвърна му.

Той се ухили.

— Прекрасен избор.

— Може ли да си вървим? — прошепна тя.

— Точно сега?

Тя кимна.

— О, да — ентузиазирано ѝ отговори.

И никой не ги видя през следващите няколко дни.

ЕПИЛОГ

Бедфорд Скуеър

Блумсбъри, Лондон, 1825

— Пристигна! Пристигна!

Пенелопе вдигна поглед от листите, покрили бюрото ѝ. Колин бе застанал на вратата на малкия ѝ кабинет и подскачаше от крак на крак като ученик.

— Книгата ти! — възкликна тя и скочи на крака толкова бързо, колкото позволяваше наедрялото ѝ тяло. — О, Колин, дай да видя. Нека видя. Нямам търпение!

Той не можа да сдържи усмивката си, докато ѝ подаваше книгата.

— Ооо — благоговейно изрече тя с тънкото, подвързано с кожа томче в ръце. — О, мили боже — вдигна книгата към лицето си и дълбоко вдиша. — Направо обожавам уханието на нови книги?

— Погледни тук, погледни тук — нетърпеливо каза той и показа името си на предната корица.

Пенелопе засия.

— Виж ти. Колко елегантно — тя прокара пръст по думите, докато ги четеше. — „Един англичанин в Италия, от Колин Бриджъртън“.

Той имаше вид, сякаш ще се пръсне от гордост.

— Изглежда добре, нали?

— Изглежда повече от добре, направо идеално! Кога ще излезе „Един англичанин в Кипър“?

— Издателят каза на всеки шест месеца. След това искат да издадат „Един англичанин в Шотландия“.

— О, Колин, толкова се гордея с теб.

Той я дръпна в прегръдката си и опря брадичка на главата ѝ.

— Не бих се справил без теб.

— Напротив — лоялно отвърна тя.

— Замълчи и приеми похвалите.

— Много добре — каза тя и се ухили, макар той да не можеше да види лицето ѝ. — Нямах да се справиш. Очевидно е, че никога нямаше да те издадат, без толкова талантлив редактор.

— Няма да ме чуеш да възразявам — меко каза той и целуна върха на главата ѝ, преди да я пусне. — Седни — добави. — Не трябва да стоиш права толкова дълго.

— Добре съм — увери го тя, но така или иначе седна. Колин се държеше прекалено покровителствено от момента, в който му каза, че е бременна, а сега, когато до раждането оставаше само месец, бе направо непоносим.

— Какви са тези листи? — попита той, хвърляйки поглед към написаното.

— Това? О, нищо — тя започна да събира листите на купчини. — Просто един малък проект, по който работя.

— Наистина ли? — той седна срещу нея. — Какъв?

— Ами... всъщност...

— Какъв, Пенелопе? — попита той, силно развеселен от заекването ѝ.

— Нямах занимание, след като приключих с редактирането на дневниците ти — обясни тя, — и открих, че писането ми липсва.

Той се усмихна и се наведе напред.

— И над какво работиш?

Тя се изчерви, без да е сигурна защо.

— Роман.

— Роман? Но това е чудесно, Пенелопе!

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Как се казва?

— Е, написала съм само дузина страници — каза тя, — и има още много работа за вършене, но освен ако не реша да го променя твърде много, мисля да го нарека „Аутсайдерката“.

Погледът му стана топъл, почти замъглен.

— Наистина ли?

— Малко е автобиографичен — призна тя.

— Само малко? — попита той.

— Само малко.

— Но има щастлив край?

— О, да — разпалено отвърна тя. — Трябва.

— Трябва?

Тя протегна ръка през масата и я постави върху неговата.

— Справям се само с щастливи завършеци — промълви. — Не
знам как да напиша нещо друго.

Издание:

Автор: Джулия Куин

Заглавие: Да завладееш мистър Бриджъртън

Преводач: Dream Team

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2208>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.